MILDRED DAVIS

Un cuplu de pomină

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CARMEN BRÂNDUŞA BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

Uşile liftului se deschiseră si zâmbetul de pe faţa lui Maggie se stinse. Păşi automat, aruncând în jur priviri suspicioase, având un sentiment puternic de claustrofobie. întregul etaj fusese reîmp'rţit şi singurul birou pe care-l putea vedea era cel al secretarei. Rhonda Farley îi ieşi în întâmpinare şi văzându-i expresia, izbucni în râs.

- Uimitor, nu-i aşa?

- Chiar mă întrebam dacă nu cumva am greşit etajul. Cine a fost cu ideea să facă oroarea asta?

- Sşş, o avertiză Rhonda ducându-şi conspirativ arătătorul la buze. Nici nu mai ştii cine te poate auzi. Noul nostru şef, Ian Drake, s-a gândit să facă nişte... mici schimbări. Dar lasă asta. Ce mai faci *tu,* Maggie? Cum te mai simţi? Arăţi destul de bine.

Maggie se aşeză pe biroul secretarei, privind în gol. Se simţise foarte bine cu câteva minute în urmă. Acum era cam nesigură pe ea.

- Mă simt bine. Mai ameţesc uneori, dar n-am motive serioase de îngrijorare. Dan n-ar fi vrut să mă lase să mă întorc la serviciu încă o săptămână, dar, dacă mă întrebi, cred că avea motive personale s-o facă.

Privi inelul de logodnă cu diamant de pe deget şi oftă. Viitorul său soţ era medic şi, ca o deformaţie profesională, asta îl făcea să fie excesiv de grijuliu cu sănătatea ei. Nu privise cu ochi buni încăpăţânarea ei şi, după o lungă muncă de convingere, o lăsase în cele din urmă să se întoarcă la lucru. O lună de concediu medical o făcuse irascibilă, şi Maggie sfârşise prin a deveni un pacient extrem de răsfăţat.

- N-ai de ce să-l învinuieşti, spuse Rhonda. Drăguţ din partea lui că şi-a luat concediu numai ca să aibă grijă de tine. în afară de asta, chiar trebuie să fii mai atentă cu sănătatea ta. Cu pneumonia nu e de glumit.

- Nu începe şi tu! exclamă Maggie exasperată. Mama şi Dan mi-au făcut capul calendar, mulţumesc frumos. Oricum, revenind la problemele reale, unde-mi găsesc şi eu biroul în toată jungla asta?

- O să te obişnuieşti cu noul decor, râse Rhonda. Toţi am avut probleme la început. Uite-l pe Peter, tocmai a ieşit din lift. O să fie bucuros să te conducă la biroul tău. Apropo, şopti Rhonda, a fost promovat şi e foarte mândru.

- Maggie, te-ai întors în sfârşit!

Peter Cameron se apropie de ea cu braţele desfăcute în semn de bun-venit. Era un bărbat înalt, zvelt, arătos, care se mişca cu graţie. Părul şi mustaţa lui blondă erau tunse întotdeauna impecabil, şi avea un zâmbet, cuceritor. îmbrăcat într-un costum cu o croială perfectă, reprezenta bărbatul cu o carieră de succes. Deşi poate că atenţia lui pentru îmbrăcăminte era puţin exagerată. Maggie nu-l plăcea în mod special - i se părea că e prea alunecos şi insistent.

Maggie coborî de pe biroul Rhondei încercând să se ferească de mâinile lui. Peter Cameron era prea insistent atât cu aluziile, cu atingerile, cât şi cu privirile. Maggie purta o rochie bleu, subţire, cu floricele, iar talia subţire şi-o accentuase cu o curea lată, albă. Ştia că avea un corp frumos şi silueta ei atrăgea atenţia multor bărbaţi. Dar Peter întotdeauna exagerase.

- Da, m-am întors, spuse ea sec. Acum poate îmi arăţi şi mie unde mi-e biroul şi-mi spui ultimele noutăţi.

- Cu plăcere, răpunse el zâmbind triumfător. în primul rând trebuie să-ţi spun noua mea titulatură. Directorul m-a numit şef de departament. Trebuie să am grijă să se respecte programul şi angajamentele. Apropo, ţi-am păstrat contractul cu Jamieson, special pentru tine. Acesta e biroul meu. Intră, te rog, până îţi găsesc dosarul.

Maggie simţi un junghi de invidie privind biroul modern cu fotolii din piele şi dulapuri de sticlă încastrate în perete. Peter Cameron era un îngâmfat şi ultimul de la care Maggie şi-ar fi dorit să primească ordine era el. Se părea că dimineaţa aceea era plină de surprize neplăcute.

Peter se întoarse la ea cu un dosar gros. Maggie cunoştea cazul Jamieson. Era unul dintre cele mai profitabile din agenţie şi ea era obişnuită să lucreze cu sume mari. De fapt, numele Maggie Tarrington era atât de cunoscut în branşă, încât ea şi-ar fi putut deschide propria agenţie de publicitate. Dar, deocamdată, apropiata nuntă cu Dan Barlow îi zădărnicea planurile.

- Şic, nu? întrebă Peter făcând un gest larg spre mobilierul biroului.

- Ergonomic, răspunse Maggie scurt. Acum, unde naiba mi-e biroul?

- Ah, ai fost plasată într-un colţ liniştit. Drake s-a gândit că ar trebui să nu fii cu nimic distrasă de la muncă.

- Comunicarea nu mai e la modă, nu? întrebă Maggie ironic.

- Deloc. Ideea e să se reducă factorii de zgomot şi bârfele inutile.

Maggie îşi păstră părerile personale pentru ea. îi plăcuse felul în care fusese conceput iniţial sediul agenţiei. Tot etajul lor fusese liber, fără panouri despărţitoare sau ziduri. Datorită acestui fapt,

înainte putuseră comunica uşor cu colegii aflaţi în colţul opus al încăperii şi existase impresia convieţuirii în comunitate.

Nu-i plăcea că acum trebuia să renunţe la orice fel de comunicare amicală cu colegii, dar nici nu putea spune că-i displăcea colţişorul în care fusese amenajat biroul ei.

- Mai există o încăpere comună, rezervată cafelei de dimineaţă şi prânzului, unde ne putem întâlni de două ori pe zi, spuse Peter. Asta o s-o găseşti în apropierea ieşirii, lângă toalete. Totul a fost conceput în mod eficient şi funcţional. Ah, şi mai e ceva. Drake vrea să stea de vorbă cu tine în dimineaţa asta. Ai lipsit de la toate conferinţele şi vrea să te pună în temă el însuşi.

- Bine. Şi eu vreau să-i spun câteva acestui domn Drake, spuse Maggie din vârful buzelor.

Peter o privi suspicios.

- Te sfătuiesc ceva, Maggie - dacă aş fi în locul tău mi-aş ţine gura. Mi-e teamă că nici măcar farmecele tale feminine nu vor avea efect asupra şefului.

- Mulţumesc, Peter. S-ar putea să te surprindă asta, dar niciodată nu uzez de farmecele mele feminine pentru a obţine favoruri, mai ales dacă e vorba de serviciu. Acum vreau să mă laşi să-mi văd de treabă, dacă nu te superi.

Peter privi cu interes vădit felul în care Maggie îşi încrucişă picioarele în timp ce se aşeza la biroul

ei. Automat, ea îşi trase fusta peste genunchi, ferindu-se de indiscreţia lui.

- Pe de altă parte, spuse Peter înainte să plece, pun pariu că în biroul lui Drake nu intră zilnic fete ca tine.

Maggie oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului, fără să-i mai dea vreo replică. îi plăceau complimentele, dar nu voia să-i fie apreciate doar calităţile fizice. Avea o faţă cu trăsături frumoase, fără nici o asimetrie supărătoare. îi plăceau chiar şi ochii săi de culoare gri, care îşi schimbau nuanţa după starea de spirit. Dar părul era punctul ei forte - o coamă de bucle lungi şi negre îi cădea precum o cascadă pe umeri - un contrast uluitor cu pielea albă.

Orice bărbat ar fi fost fericit s-o aibă, într-adevăr. Dar Maggie se întreba dacă Dan vedea că ea era mai mult decât o făptură frumoasă. îşi mai privi încă o dată inelul de logodnă de pe deget. Avea douăzeci şi cinci de ani. Dacă nu se căsătorea cu Dan, atunci cu cine? Da, era un bărbat inteligent, arătos, atletic, cu simţul umorului. Ce putea să-şi dorească o femeie mai mult de la un bărbat?

Mama ei era de-a dreptul vrăjită de viitorul ei ginere. Nici un bărbat nu avea o trecere mai mare în ochii lui Fay Tarrington. Farmecul şi stăpânirea de sine îl făcuseră cel mai de succes doctor din oraş. Avea abilităţi native. N-avea nici un defect

major, şi mama lui Maggie îi spusese acesteia că dacă va mai aştepta mult, va fi prea bătrână ca să mai aibă copii.

La gândul ăsta, Maggie ridică din umeri. Nu era momentul să se gândească dacă să se mărite sau nu cu Dan Barlow. Acum trebuia să se concentreze asupra campaniei de promovare a lui Peter Cameron.

Strânse din dinţi plină de resentimente. Cât timp ea zăcuse din pricina pneumoniei, la birou se petrecuseră cam multe evenimente neplăcute. In primul rând venise noul director, Ian Drake, cu schimbările lui de decor. Apoi, Peter Cameron ocupase postul pe care ea îl merita de drept.

Trebuia să recunoască - Peter era un bun organizator şi ştia să lucreze cu oamenii. Dar numai atât. Altfel de ce ar fi împovărat-o pe ea cu cel mai greu şi important dosar al firmei? Era clar că i se recunoşteau talentele, dar era un mod delicat de a i se spune: „Eşti doar o femeie...”

Si acum Ian Drake voia să stea de vorbă cu ea. Ii venea să intre la el în birou, să-i arunce dosarul în faţă şi să-i spună: „Dă-i-l lui Peter Cameron, să vedem - se descurcă cu el?”

Rhonda îşi făcu apariţia zâmbitoare, de după paravan.

- Bine că sunt doar eu şi nu noul director! Trândăveşti, Maggie. Hai, înviorarea! Şi du-te la Ian Drake. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Cele două se plăceau şi ăsta era un lucru bun, dat fiind că erau singurele femei din departament. Rhonda era şi ea frumoasă, deşi uneori părea cam şleampătă din cauza coamei dezordonate de păr roşcat şi a pistruilor de pe nas. Dar ochii ei verzi păreau că zâmbesc tot timpul, luminându-i faţa.

- Cum ţi se pare, Rhonda?

- Noul şef? Devastator, oftă ea dându-şi ochii peste cap. Dar păcat că e al alteia. E logodit şi mi se pare că-şi iubeşte viitoarea soţie. Pe mine abia dacă mă bagă în seamă. Aş putea fi foarte bine şi o mobilă pentru el. Sunt curioasă cum reacţionează în faţa ta.

- Cui îi pasă? ridică Maggie din umeri urmând-o pe Rhonda printre birouri.

- Nimănui, desigur. Şi tu eşti logodită. Dar eu sunt liberă, nu uita, oftă ea. Poate într-o zi îmi va surâde şi mie norocul. Te descurci să ajungi la biroul lui Ian Drake?... I-a luat locul lui Becker.

Maggie nu mai aşteptă să vină liftul. Birourile directorilor erau doar cu un etaj mai sus, aşa că porni pe scări. Făcuse o greşeală. Pe la jumătatea etajului simţi cum o cuprinde ameţeala. O irita faptul că nu se însănătoşise perfect. Stătuse o lună la pat, deşi boala o afectase serios doar câteva zile. Se părea că Dan avusese dreptate - încă mai era în convalescenţă.

Răsuflă adânc şi păşi pe holul etajului directorilor. Jane Carfield o gratifică cu un zâmbet

rece. Nu se schimbase nimic aici. Ian Drake moştenise până şi secretara lui Becker, o femeie de vârstă mijlocie, eficientă profesional, dar puţin plăcută ca persoană. Felul cum o privi peste ochelarii aşezaţi pe vârful nasului său lung o făcu pe Maggie să se simtă prost, ca şi cum ar fi deranjat-o.

- Intră, spuse secretara. Domnul Ian Drake te aşteaptă.

Maggie îi zâmbi prietenos femeii, sperând s-o îmbuneze, dar fără succes, apoi bătu uşor la uşa biroului şi intră fără să mai aştepte răspuns.

Ian Drake se ridică automat în picioare. Nu era un bărbat înalt, puţin peste medie, dar era bine clădit şi avea o figură impozantă.

- Domnişoară Tarrington, murmură el politicos strângându-i ferm mâna. Sper că te-ai refăcut complet.

- Da, mulţumesc, răspunse Maggie scorţos.

- Te rog, ia loc. Trebuie să punem la punct nişte probleme.

Maggie îi studie figura colţuroasă, dar plăcută. Avea ochii negri şi părul şaten. Deşi părea trecut de treizeci şi cinci de ani nu avea nici un fir de păr alb. Iar ochii pătrunzători practic o sfredeleau de sub linia fermă a sprâncenelor. Nasul uşor acvilin era bine contrabalansat de o bărbie puternică. Doar gura cu buze pline şi frumos conturate îi îndulcea figura.

Ian Drake o privea interesat, dar fără vreo intenţie sexuală.

- Pari cam palidă, domnişoară Tarrington. Sper că nu te-ai grăbit să te întorci la serviciu mai devreme decât trebuia. Efectele pneumoniei nu trebuie neglijate.

- Aşa sunt eu, domnule Drake, palidă. Nu m-aş fi întors la serviciu dacă mi-aş fi dat seama că nu sunt complet refăcută.

- Bine, încheie el subiectul. După cum vezi, cât timp ai lipsit am făcut câteva schimbări. Sper că-ţi place noul tău birou.

- O să mă obişnuiesc cu el. Sper că nu vă aşteptaţi să vă dau un răspuns clar după doar o jumătate de oră.

Replica ei tăioasă îl făcu pe Ian Drake să ridice întrebător o sprânceană. Resentimentele lui Maggie vizavi de promovarea lui Peter Cameron ieşeau la suprafaţă.

- Cred că ai să-mi spui ceva, domnişoară Tarrington.

- Mai întâi vreau să ascult ce aveţi să-mi spuneţi dumneavoastră, domnule Drake.

- Nu-ţi place decorul pe care l-am conceput?

- Poate că are calităţile lui. Prima impresie nu e întotdeauna cea mai bună.

Drake începu să se joace cu un pix şi se sprijini de spătarul scaunului.

- Mda. Am impresia că nu-ţi convine că l-am

promovat pe Cameron.

Clarviziunea lui o enervă pe Maggie. încercă să nu replice. N-avea sens să-şi piardă cumpătul în faţa noului şef.

- Cu siguranţă că aţi avut motive serioase să-l promovaţi, fără să-mi cereţi părerea, nu se abţinu ea să nu remarce. Aş vrea să le aflu şi eu, dacă se poate.

- Crezi că ar fi trebuit să te consult înainte să-l promovez? zâmbi Drake apreciindu-i stăpânirea de sine.

- Experienţa mea vorbeşte de la sine, domnule Drake. Presupun că v-aţi uitat peste dosarele personale ale angajaţilor înainte să luaţi o asemenea decizie.

- Da.

- Azi-dimineaţă m-am uitat peste dosarul Jamieson. Presupune o responsabilitate foarte mare, domnule Drake, şi sunt convinsă că ştiţi asta.

- Am încredere în maniera dumitale de lucru, domnişoară Tarrington. Sunt conştient de capacităţile tale. Raportul pe care ţi l-a întocmit consilierul psiholog al firmei e foarte clar. „Margaret Tarrington e capabilă să realizeze aproape orice îşi propune. Are înclinaţii native spre matematică, organizare, conversaţie, şi o mare putere creatoare.” La toate testele ai ieşit printre primii. O persoană ca tine nu poate fi trecută uşor

cu vederea, domnişoară Tarrington. Dar din păcate, ai anumite responsabilităţi. Am înţeles că eşti logodită.

- Aşa deci, şuieră ea simţind că-i explodează capul. Ar fi trebuit să-mi dau seama! Dar am auzit că şi dumneavoastră sunteţi logodit, domnule Drake. Si asta nu v-a împiedicat să ajungeţi pe postul de director.

- Iţi doreşti putere, domnişoară Tarrington? întrebă el mieros. Ce-ţi place mai mult? Să conduci sau să creezi? Credeam că ceea ce ţine de creaţie e mult mai provocator şi mai interesant decât organizarea personalului.

Maggie nu răspunse. Se lupta cu ea însăşi încercând să-şi păstreze controlul.

- Ţi-ar plăcea să-l vezi pe Cameron rezolvând dosarul Jamieson, în timp ce tu ţi-ai pierde vremea împingând oamenii de la spate în domeniul administrativ?

Nu, asta era clar, dar totuşi...

- Nu voi admite să fiu condusă de Peter Cameron, răspunse ea ţeapăn. Dacă vă închipuiţi că voi tolera un creier de bibilică să-mi spună ce trebuie eu să fac, ar trebui să vă mai gândiţi o dată, domnule Drake!

- Arunci cuvinte grele, domnişoară Tarrington, spuse el zâmbind acru. Cameron e un bun organizator. Poate nu e bun în domeniul creaţiei, dar postul pe care l-am pus e făcut pentru el. Şi te

asigur că-l va ocupa cu succes mult timp după ce tu îţi vei da demisia.

- Poate că demisia de care-mi vorbiţi va veni mai repede decât vă aşteptaţi, şi o dată cu mine va dispărea şi o mare parte din profit. Mă întreb dacă v-aţi gândit la asta la fel de mult cum v-aţi gândit la logodna mea.

Figura lui se tensionă, devenind impenetrabilă. Ochii lui întunecaţi se adânciră în privirile ei fără să dezvăluie nici un sentiment.

- Da, m-am gândit. De asta am vrut să stau de vorbă cu tine. Eşti o angajată valoroasă şi salariul dumitale mi se pare că nu reflectă adevărata importanţă a muncii pe care o depui. Spune-mi cât faci, domnişoară Tarrington. Nu vreau să te pierd, dar nici nu vreau să te promovez într-o arie în care nu excelezi.

Deşi nu voia să recunoască, Maggie ştia că Ian Drake avea dreptate. Dar nu se putea abţine să nu-l invidieze pe Peter. Ea şi-ar fi dorit să muncească după capul ei, neîmpinsă de la spate sau admonestată de nimeni.

- Care e salariul lui Peter Cameron?

- Sper că-ţi dai seama că e confidenţial.

- Perfect. Vreau cât are el, plus bonusuri pentru fiecare client satisfăcut, bine?

- Mi se pare corect.

- Şi nu vreau să fiu bătută la cap de Peter Cameron.

- Altceva? Poate-ţi doreşti o nouă titulatură, sugeră el uscat.

- Nu sunt egomaniacă, domnule Drake. Vreau doar dreptate. M-am gândit să-mi deschid o agenţie proprie. Dar deocamdată n-am timp să mă ocup de un asemenea proiect. Poate că nu voi avea niciodată, dar nu mă subestimaţi. Sunt bună şi ştiu să mă apreciez la adevărata valoare.

- Sigur că da, răspunse Drake mieros. Acum eşti mulţumită?

Agresivitatea lui Maggie se topi. Ştia că fusese abil manipulată, dar simţea că se făcuse dreptate.

- Da.

- Perfect. Cameron te poate ajuta, dacă-l vei lăsa. Ar trebui să te gândeşti mai bine la asta.

- Poate, domnule Drake, dar n-aş vrea să-i dau satisfacţie, zâmbi ea.

- Mi-e teamă că nu te înţeleg.

- Să spunem că dacă aş fi bărbat, aş accepta să mă ajute Cameron.

- înţeleg, murmură el băgând-o pe Maggie în ceaţă. Nu credeam că eşti genul acesta de femeie...

- Mă întreb cât timp aţi suporta o secretară care să facă aluzii referitoare la fizicul dumneavoastră de fiecare dată când vă dă un dosar, sau care ar încerca să vă atingă indiferent de ocazie. Poate că pe dumneavoastră nu v-ar irita, dar eu nu suport aşa ceva.

- Vrei să stau de vorbă cu el?

- Nu. Vă spun doar de ce prefer să fiu independentă, fără să simt răsuflarea lui Peter Cameron în ceafă, sub acoperirea funcţiei pe care a câştigat-o.

- Foarte bine. Poţi să faci ce vrei, domnişoară Tarrington, atâta timp cât vei păstra standardele.

Drake se pregăti s-o conducă spre uşă. Maggie se ridică brusc în picioare, dar simţi cum i se face rău. O clipă îşi pierdu echilibrul, dar Drake o sprijini ajutând-o să nu cadă. O privi în ochi îngrijorat şi întrebă încet:

- îţi e rău?

- Nu. Trebuia să am grijă, mormăi ea, stânjenită de slăbiciunea neaşteptată de care dăduse dovadă.

- Nu ţi-ai revenit complet, spuse el încruntându-se. De ce te-ai încăpăţânat să te întorci la serviciu?

- în ciuda slăbiciunii fizice, creierul îmi funcţionează perfect, domnule Drake. N-aş mai fi suportat să stau încă o săptămână degeaba.

- Da, eşti dependentă de muncă, domnişoară Tarrington. Iţi apreciez devotamentul, dar te sfătuiesc s-o iei mai uşor. Nu ne permitem să te pierdem. Jamieson te aşteaptă.

Maggie avu ciudatul sentiment că-l cunoaşte pe Drake de o viaţă. Intre ei se crease o legătură pe care nimeni altcineva n-ar fi simţit-o. Dar dintr-o dată privirile lui se răciră şi-şi retrase mâinile de pe

umerii ei. Pe Maggie o străbătu un fior ciudat. Când Drake îi deschise uşa făcându-i loc să treacă, Maggie nici nu mai îndrăzni să-l privească în ochi.

In timp ce aştepta liftul, încercă să-şi pună gândurile în ordine. Era confuză. Abia când se aşeză la birou reuşi să se liniştească şi să reconsidere întreaga conversaţie.

Ian Drake era un bărbat inteligent. Condusese discuţia exact în direcţia dorită, apoi, fără să facă nici cel mai mic efort, rezolvase conflictul atingându-şi scopul. Da, era un bărbat inteligent, decise ea.

Deschise dosarul Jamieson şi se apucă de lucru. Compania de jucării venise cu un nou concept. Noua serie de jocuri era legată de science-fiction. Ideea era să convingă părinţii să cumpere întreaga serie de jucării legată de planeta misterioasă Tigaworld. Pentru preşcolari erau destinate jucăriile Tigaveld, o lume întreagă de jucării fantastice reprezentând floră, faună, vehicule spaţiale şi construcţii futuriste, incluzând Tigazenii, extratereştii sub formă de om-pisică. TigaTess şi TigaTim erau personajele principale, cele mai frumoase, îmbrăcate în costume spaţiale strălucitoare.

TigAttack era un joc cu zaruri, de strategie şi noroc. Cel mai interesant joc era varianta electronică, TigaBlitz, în care trebuia să duci un adevărat război.

Maggie se entuziasm'. îi plăcea conceptul. Imaginaţia ei ardea de nerăbdare să-şi expună ideile cu impact la public. Dacă reuşea, de Crăciun toate familiile se vor bate în magazine să cumpere Tigaworld pentru copiii lor. A doua zi trebuia să se ducă neapărat la fabrica Jamieson, să atingă jucăriile, să se joace cu ele, să le înţeleagă esenţa.

- Gata, Maggie! Ai pierdut ceaiul de dimineaţă. N-o să te las să treci şi peste prânz. Hai să împărţim biscuiţii mei dietetici.

Maggie tresări puternic şi o privi speriată pe Rhonda.

- Eşti culmea, râse ea uşurată.

- Tu eşti culmea! Cânt te apuci de lucru nimeni nu te mai scoate din ale tale. Hai, că mor de curiozitate să aflu ce ai vorbit cu Drake.

- Bine, zâmbi Maggie.

îşi luă punga cu fructe pe care şi-o pregătise de acasă şi o urmă pe Rhonda în sala de mese. în drum se opri de câteva ori să vorbească cu colegii care o întrebau prietenoşi de sănătate şi se bucurau zgomotos s-o revadă.

Rhonda luă două cafele de la automat şi o invită pe Maggie să se aşeze lângă ea, într-un colţ.

- Ei? făcu ea ridicând curioasă o sprânceană.

Maggie ridică din umeri.

- Ce vrei să-ţi spun? E un bărbat arătos, stăpân pe sine, competent... Altceva?

- E o bucăţică bună, spuse Rhonda. Când mă

priveşte cu ochii ăia sexy, simt că mă ud toată.

- Sexy? râse Maggie. Ăsta ar fi ultimul fel în care i-aş descrie privirea.

- Ei, nu e ca Peter, spuse Rhonda repede. Vreau să spun că ochii lui par că ştiu totul şi dacă se uită numai o dată la tine, pare că înţelege tot ce gândeşti. E aproape înspăimântător sentimentul pe care mi-l dă. Brrr!

Maggie izbucni în râs.

- Presupun că tu eşti imună pentru că-l iubeşti pe Dan, continuă Rhonda. Dar ador bărbaţii care posedă o asemenea putere. Pot fi scunzi, graşi, urâţi... nu contează. Dacă au privirea aceea... Mi-aş fi dorit ca Ian Drake să nu fie logodit.

- De unde ştii că e?

- A lăsat instrucţiuni secretarei ca, dacă sună logodnica lui, Patricia Hollis, să-l anunţe, indiferent de situaţie. Linda mi-a spus că tipa e coafeză.

- Coafeză? se încruntă Maggie. Imposibil.

- De ce nu? Linda mi-a spus că de fiecare dată când Ian Drake o pune s-o sune, îi răspunde un salon de coafură.

- Asta explică multe.

- Dar de ce eşti surprinsă?

- Nu ştiu, ridică Maggie din umeri. Parcă nu se potriveşte cu... în fine, ce mă bag eu?

Rhonda îşi încreţi nasul obraznic.

- Aha, ştiu ce vrei să spui. Dar poate că Ian Drake e genul de bărbat căruia îi place să se simtă

relaxat acasă. Pun pariu că logodnica lui e blondă şi dulce. Contrastele se atrag.

- Probabil, spuse Maggie încercând să încheie subiectul.

- Dar ajunge cu Ian Drake şi cu mine. Tu ce faci cu Dan? Aţi stabilit data nunţii?

- Da. Pe zece februarie. Ne ajung zece luni să organizăm totul. încă nu ştim unde vom locui. E cam greu să fac zilnic naveta din Wallareen, dar Dan a acceptat până la urmă ideea că-mi place să fiu o femeie activă.

- Eşti nebună, Maggie, spuse Rhonda scuturând din cap. De ce nu-l laşi să te ajute dacă se oferă? Şi, pe lângă asta, foarte curând vei avea copii de crescut.

- Serios?

- Sigur că da, prostuţo. Ai deja douăzeci şi cinci de ani, nu trebuie să mai pierzi vremea, dacă-ţi doreşti o familie.

- Cred că ai dreptate, oftă Maggie simţind cum i se strânge inima.

îi era teamă, şi asta era o prostie, desigur. Orice femeie normală îşi dorea să se mărite şi să facă copii. Dan va fi un soţ şi un tată fantastic. Se hoătrâse să se căsătorească cu el, dar totuşi

Gata cu prostiile. Rhonda avea dreptate. Şi mama ei avea dreptate. îi iubea pe Dan cum nu mai iubise pe nimeni până atunci şi era mulţumită de viaţa pe care o ducea alături de el.

Se întoarse la lucru promiţându-şi să nu se mai

gândească la nimic altceva decât la dosarul Jamieson.

Capitolul 2

- Ei, mă bucur că eşti fericită acum, draga mea, dar ştii bine că avea dreptate. N-avea sens să te promoveze, comentă Dan pe un ton indulgent.

- Dar dacă eu îmi doream şi meritam postul lui Peter? se burzului Maggie.

Dan oftă.

Maggie ştia că-i pune răbdarea la încercare, dar ceva o făcea să insiste.

- De ce să mi se refuze o promovare doar pentru că sunt pe cale să mă mărit?

- Hai să nu ne certăm din asta, Maggie, spuse el lăsându-se pe spătarul scaunului maşinii şi mângâindu-i obrazul. Las-o baltă. Nu mai contează acum.

O sărută şi Maggie se lăsă pradă senzualităţii pe care Dan reuşea de fiecare dată să i-o provoace.

- Doar asta contează, şopti el sărutând-o din ce în ce mai pasional. Iubeşte-mă, draga mea.

Maggie îi răspunse cu nelinişte. Ceva din interiorul ei n-o lăsa să-şi piardă capul. Dan era un amant experimentat şi matur. Ştia să ofere plăcere, aşa că Maggie îl lăsă să-i desfacă nasturii bluzei.

- Eşti atât de frumoasă, şopti el sărutându-i sânii prin sutienul de dantelă.

Gura lui făcea de fiecare dată minuni, şi Maggie încercă să uite de sine şi de toate problemele.

Răsuflarea ei se acceleră şi îşi înfipse degetele în părul lui. Dar brusc, fără explicaţie, toată vraja se destrămă.

Dan păru că simte şi, strângându-i bluza, îi acoperi pieptul şi porni motorul Jaguarului.

- Unde mergem? întrebă Maggie privind înapoi, spre casa mamei sale.

- La apartamentul meu. N-am de gând să fac dragoste cu tine în maşină.

Maggie simţi vorbele lui ca pe un duş rece. De ce Dan considera că avea dreptul să facă dragoste cu ea? Deşi erau logodiţi şi urmau să se căsătorească, Maggie simţi că intră în panică.

- Nu, Dan, te rog. Du-mă acasă.

- Sper că glumeşti, spuse el privind-o mirat.

Obrajii lui Maggie se aprinseră de ruşine. Niciodată
nu-i refuzase avansurile.

- Iartă-mă, Dan, dar te rog, înţelege-mă. Nu vreau să mergem la tine la apartament.

El trase maşina pe dreapta şi opri motorul. Părea că răbdarea lui atinsese limita.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se petrece cu tine, Maggie? Mă înnebuneşti şi dup-aia mă laşi baltă? Suntem logodiţi, ai uitat? Te iubesc. Ce vrei mai mult?

- Nu ştiu, spuse ea simţind cum o apucă plânsul. Nu ştiu, Dan, dar simt că nu sunt pregătită.

- Vrei s-o facem în noaptea nunţii? întrebă el amar. La naiba, Maggie! Mai devreme mă doreai la fel de mult cât te doream şi eu. Ce se petrece cu tine? Că doar nu eşti frigidă!

Maggie izbucni în plâns.

- Of, draga mea, spuse el strângând-o în braţe. Ce să mă fac cu tine?

- Ţine-mă în braţe, Dan, te rog, suspină ea. Doar ţine-mă... Dă-mi siguranţă.

- De ce te temi, draga mea? întrebă el încet, mângâin- du-i părul.

- Mă tem de schimbare. Nu ştiu dacă pot fi o soţie ca oricare alta. Nici măcar nu ştiu dacă am instinct matern. Dacă nu pot fi o mamă bună, Dan? Dacă nu mă voi descurca?

- Draga mea, vei vedea când vei avea copiii tăi că te vei descurca excelent. Serios! exclamă el scuturând-o uşor şi zâmbindu-i. Am întâlnit zeci de cazuri ca tine. Nu eşti singura femeie care se confruntă cu temerea asta, dar te asigur că fiecare copil a cărui naştere am asistat-o a fost primit cu bucurie de către mame. Vei avea copii minunaţi, Maggie.

- Oh, Dan, oftă ea. Sunt aşa de proastă. De ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Pentru că mi-am dat seama din prima clipă că eşti femeia vieţii mele, răspunse el sărutând-o. Chiar dacă trebuie să fac nişte sacrificii şi să aştept ca până-n noaptea nunţii să te am.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aştepta Maggie. în timp ce se îndreptau spre casă, rămase tăcută şi-şi aranjă hainele. Dan o conduse pânâ-n pragul uşii, unde o sărută tandru.

- Hai să dejunăm mâine la Club, înainte să jucăm tenis.

- Bine, fu ea de acord. Ia-mă la unsprezece şi jumătate.

- Perfect. Somn uşor, draga mea, pentru că eu ştiu că n-o să am parte de aşa ceva, spuse el stăpânindu-şi frustrările.

- îmi pare rău, Dan, mormăi ea vinovată.

- Sunt un bărbat răbdător, spuse el ridicându-i bărbia şi privind-o în ochi. Noapte bună, draga mea.

Maggie nu avu un somn liniştit. Toată noaptea se foi de pe-o parte pe cealaltă, frământată de gânduri. Era îngrijorată. Dan n-o cunoştea deloc, la fel cum nici ea nu-l cunoştea. îi era teamă ca, după căsătorie, să nu se trezească într-o bună zi ca doi străini împărţind acelaşi pat.

în cele din urmă reuşi să adoarmă fără să aibă răspuns la problemă.

A doua zi, în timp ce jucară tenis, Maggie îi remarcă graţia mişcărilor venită dintr-o coordonare perfectă a mişcărilor. Dan era un atlet minunat, cu un trup pe măsură. Maggie era o bună jucătoare de tenis şi-i putea ţine piept onorabil. Dan Barlow era un bărbat bine din toate punctele de vedere şi

Maggie ştia că era invidiată de multe femei.

Singurul lucru care-o deranja la el era posesivitatea afişată şi aerul de mândrie cu care-o ţinea alături de el ca pe o proprietate personală. Maggie avea un sentiment ciudat de dedublare atunci când ieşea cu el în public. Se simţea ca şi cum ar fi jucat un rol special pentru Dan Barlow.

Sentimentul n-o părăsi tot weekendul şi se simţi uşurată când luă trenul spre oraş duminică seara. Apartamentul ei, deşi era mic, îi aparţinea în exclusivitate. Nu era nevoită să asculte discursurile mamei sale despre cât de norocoasă fusese să dea peste un bărbat ca Dan Barlow. Aici era ea însăşi, fără zâmbete false.

Intrând în camera de zi avu un sentiment plăcut de satisfacţie. încăperea era plină de obiecte mărunte - cărţi, casete audio, figurine, reproduceri după tablourile preferate, suveniruri. Dan râsese atunci când le văzuse prima dată. Spusese că încăperea o caracteriza perfect - semăna cu o pasăre exotică cu pene colorate. De fapt el doar asta vedea la ea.

Maggie îşi făcu o cafea şi se aşeză pe canapea. Capul îi era plin de idei pentru campania Jamieson, pe care abia aştepta să le pună în practică. Scoase husa de pe maşina de scris şi se puse pe treabă. Unii spuneau că-i nebună că lucrează duminica, dar ei îi făcea plăcere. Spre seară, când se decise

să se bage în pat ca să se culce, îşi dădu seama că era prea surescitată din cauza ideilor numeroase care-i treceau prin cap.

A doua zi de dimineaţă se trezi foarte devreme si se duse la birou ca să înceapă treaba ca la carte. Luă autobuzul si găsi un scaun liber. Se relaxa gândindu-se cât de mult îi plăcea viaţa în Paddington. Avea impresia că mereu se întâmplă ceva. In Wallareen, acolo unde avea să locuiască după ce se va căsători, era interesant doar în weekenduri.

Coborî din autobuz în faţa clădirii unde lucra. Strada începuse să se animeze, dar holul răcorit de aerul condiţionat era încă liniştit la ora aceea.

Observă pe cineva intrând în lift şi începu să alerge strigând:

- Aşteaptă!

- Ce matinală eşti astăzi, domnişoară Tarrington, spuse Ian Drake întâmpinând-o cu un zâmbet larg.

- N-am putut să dorm, răspunse Maggie simţind cum
i se domoleşte entuziasmul. Am o mulţime de idei pentru campania Jamieson şi abia aştept să pun totul pe hârtie.

- Eşti foarte... temperamentală, comentă el privind-o din cap până-n picioare.

- Nu mă pot abţine.

- Ştiu cum e.

Fu rândul ei să-l privească curios.

- Da, continuă Ian Drake, deşi lucrez în cu totul alt domeniu, nerăbdarea de a-mi pune ideile în practică vine dintr-un temperament vulcanic nativ pe care nu mi-l pot stăpâni. Etajul tău, domnişoară Tarrington.

Uşile glisară în lături şi Maggie păşi afară din lift, zâmbind uşor stânjenită. Mărturisirea lui Ian Drake i se păruse foarte intimă şi personală.

Ajunsă la birou nu mai pierdu timpul şi se apucă de treabă. Orele trecură pe nesimţite. Rhonda o invită să mănânce împreună pe la prânz, dar Maggie o refuză. La sfârşitul zilei se opri în sfârşit, epuizată dar fericită. Bazele campaniei publicitare pentru radio, televiziune şi ziare fuseseră puse la punct. Acum materialul ei nu trebuia să mai treacă decât pe la departamentul de design.

Plecă acasă, unde o dată ajunsă pică frântă de oboseală.

în dimineaţa următoare îşi luă mapa cu notiţe şi se duse direct la Bert Oliver, convinsă că acesta va ţine cont de toate instrucţiunile ei. Bert era un designer inteligent care-i înţelegea perfect ideile. Lui Maggie îi plăcea să lucreze cu el.

Ascultându-i explicaţiile, Bert aproba tăcut, când, Peter Cameron apăru întrerupându-i.

- Ce cauţi aici, Maggie?

- Ce ţi se pare că aş căuta? întrebă ea retoric, enervată.

- înainte să vii la departamentul ăsta trebuia să mă consulţi pe mine. Sau nu ştiai aspectul ăsta? în firmă există un protocol şi tu nu eşti privilegiată ca să faci excepţie de la regulă...

- Eu nu răspund decât în faţa domnului Drake, Peter, îl întrerupse Maggie stăpânindu-se mult ca să nu-l jignească. Nu ţi-a comunicat? Poate că ar trebui să stai de vorbă cu el. O să-ţi explice mai bine decât mine cum stă treaba. Du-te la el şi...

- Chiar asta voi face! răspunse Peter enervat, întorcându-i spatele.

- S-a supărat? întrebă Bert zâmbind.

- Şi ce dacă, ridică Maggie din umeri. Lasă-l în pace, că prea face pe nebunul. N-am chef să m-apuc acum să-i gâdil orgoliul de mascul.

- Bine, să lăsăm atunci asta. De unde vrei să încep?

Lucrară împreună toată ziua.

- Asta e, Bert, decise Maggie în cele din urmă, privind cu atenţie dansul expert al mâinii designerului pe coala de hârtie. Acum pot lăsa totul în seama ta. Ca de obicei.

- Un alt succes, Maggie, zâmbi Bert prietenos.

- Să sperăm, spuse ea făcându-i cu ochiul. Voi avea un bonus dacă iese bine.

- Primesc şi eu ceva?

- Trebuie să discuţi cu şeful. Dar o bere tot dau.

Când se întoarse la birou îl găsi pe Peter răsfoindu-i

prin notiţe.

- Ce faci aici? întrebă ea, enervată de data asta. Nu ţi se pare că-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?

- îmi place, Maggie. Bravo!

- Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

- N-ar trebui ca şi Ian Drake să-ţi vadă lucrarea?

- Nu. Prefer să vadă produsul final.

- Hmmm... Bravo ţie. L-ai întors pe şeful nostru cum ai vrut tu. Felicitări. Am stat de vorbă cu el şi am înţeles că ţi-a dat mână liberă. Dar, măcar din politeţe, ar fi frumos să-mi arăţi şi mie ce lucrezi. Ştii bine că eu negociez cu clienţii. Cei de la Jamieson abia aşteaptă un raport. Şi-l merită. Au plătit destul de gras.

- îmi pare rău, spuse Maggie frecându-şi gânditor fruntea. Ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Nu mi-ai spus până acum că e urgent.

- Nu e urgent, dar ei ar vrea să vadă ceva.

- O să pregătesc un raport până vineri, dacă stabileşti o întâlnire cu ei. Dar, Peter... te rog să nu-mi mai umbli prin documente fără să-mi ceri voie.

- Mă supun voinţei tale, spuse Peter zâmbind arogant.

- Poate că nu-ţi convine situaţia, dar ar fi bine să încercăm măcar să ne tolerăm.

- Şi dacă nu, ce vei face? Vei alerga repede în birou la tăticu’ Drake?

- Nu-nţelegi, nu-i aşa? oftă Maggie dându-şi ochii peste cap. La tine totul trebuie să se reducă la sex.

- Sexul face lumea să se învârtească.

- Nu şi lumea mea, replică ea. Am o verticalitate şi-mi conduc lumea după propriile reguli. Şi acum, că te-am lămurit, pleacă naibii de-aici!

- Uşurel... ai grijă la limbaj.

- Afară!

Peter ieşi râzând şi atingându-i ca din greşeală sânii. Lui Maggie îi venea să-l ia la bătaie, dar ştia că nu rezolvă nimic. Aşa era el - un misogin pervers. N-avea sens să se enerveze din cauza lui.

Bert Oliver făcu exact ce voia Maggie. Peter o informă că întâlnirea cu reprezentanţii de la Jamieson o stabilise pentru vineri, la ora zece.

Maggie pregăti toate documentele, se îmbrăcă protocolar, într-un costum alb cu negru, şi porni spre birou. Drake şi Bert o aşteptau în sala de proiecţii.

- Bună dimineaţa, spuse ea surprinsă să-i găsească acolo atât de devreme.

- Totul e sub control, domnişoară Tarrington, spuse Drake ridicându-se în picioare şi invitând-o să se aşeze între ei. Mai ai nevoie de altceva pentru prezentare?

- Nu. Avem tot ce ne trebuie. Puteţi să-i chemaţi oricând.

- Abia aştept să văd rezultatele muncii voastre. Am înţeles că ai fost foarte inspirată, domnişoară Tarrington.

- Sper să nu vă dezamăgesc, spuse ea cu falsă modestie.

- Nu cred, domnişoară. Lucrările tale de până acum vorbesc de la sine. Şi, trebuie să recunosc, am aruncat o privire peste ce ai lucrat, înainte să vii... Acum vă las.

Ian Drake părăsi brusc sala, lăsând-o pe Maggie cu gura căscată.

- Mă mir că n-a făcut o remarcă despre cât de bine arăţi, şopti Bert.

- De ce să facă? Nu-mi pasă. Măcar dacă i-ar plăcea ce-am realizat. Asta e toată ideea, Bert.

- Nu-ţi face probleme. E perfect.

Maggie zâmbi satisfăcută. în prezenţa lui Bert se simţea încrezătoare. De fapt, era unul dintre puţinii bărbaţi care nu păreau interesaţi de trupul ei.

- Arată bine, nu?

- Cine? întrebă Maggie smulsă din gândurile ei.

- Drake.

- Probabil.

- îl face pe Dan?

- E alt gen, zâmbi Maggie. Haide, Bert, termină, avem de lucru.

- Eşti o asupritoare!

Maggie se gândi la spusele lui Bert. N-avea dreptate. Dan arăta mai bine decât Ian Drake. Era mai înalt şi mai bine proporţionat. Aveau acelaşi aer de încredere în sine şi aceeaşi aură de succes. Dar, totuşi, Ian Drake părea mai profund decât Dan.

La ora zece fix, Ian Drake se întoarse cu comisia de la compania Jamieson. După ce se făcură scurt prezentările, se aşezară pe scaune.

Luminile se stinseră şi pe ecran apăru un motan frumos, negru, ce-şi lingea tacticos lăbuţa. Imaginea domestică luă brusc un aer ameninţător. Camera de filmat se opri pe ochii galbeni şi inteligenţi ai pisicii. Aceasta îşi arcui spatele şi, fluturându-şi sfidător coada, traversă încăperea şi se opri lângă un joc Tigaworld desfăcut. Filmuleţul se opri şi Maggie începu să dea explicaţii:

- Acesta e TigaTom. El va simboliza Tigaworld în toate reclamele. Mesajul pe care-l transmitem este: lucrurile nu sunt ceea ce par a fi. Pisica noastră pare domestică, dar de fapt este neîmblânzită. Asta e provocarea - sunt superior, îmblânzeşte-mă dacă poţi. Te invit în lumea mea.

Sala fu străbătută de un murmur de interes. Maggie dădu din nou drumul aparatului de proiecţie explicând în continuare, pas cu pas, toate etapele campaniei, în timp ce Bertle indica pe ecran.

La sfârşit toată asistenţa izbucni în aplauze. Când se aprinse lumina, Maggie îl privi pe Ian Drake în ochi. Acesta îi zâmbi satisfăcut şi mândru.

Maggie primi felicitările cu graţie, dar cel mai mult o bucură zâmbetul lui Ian Drake. Era fericită, aşa cum nu mai fusese de mult timp. La prânz luară masa împreună cu reprezentanţii de la Jamieson.

Maggie se simţea de două ore în al nouălea cer. La restaurant, Ian Drake o privi cum conducea discuţia, ajutând-o doar acolo unde erau necesare explicaţii de ordin tehnic. O înţelegea perfect. înţelegea satisfacţia muncii bine făcute.

Mai târziu, reprezentanţii de la Jamieson plecară, lăsându-i pe cei doi singuri, la masă. După ce-şi terminară băuturile, Ian Drake chemă un taxi şi urcară împreună pe bancheta din spate. El se aplecă spre şofer şi-i dădu instrucţiuni unde să-i ducă.

Dar, atingând-o din întâmplare pe Maggie, aceasta simţi un fior ciudat străbătându-i şira spinării. închise ochii încercând să nu se mai gândească la nimic. Ziua aceea fusese prea perfectă ca s-o strice cu gânduri negre.

- Obosită?

Vocea lui profundă avea ceva intim, care o făcea să se simtă bine. Deschise ochii şi-i zâmbi.

- Nu chiar, spuse ea. Nu trebuia să beau vin la

prânz. N-o să mai fiu bună de nimic toată după-amiaza.

- Oricum, eşti obosită, spuse el amuzat. Nu e prea plăcut să revii la treburile cotidiene.

- Mă citeşti ca pe o carte deschisă, nu?

Colaborarea perfectă din ziua aceea îi permisese lui
Maggie să treacă la un limbaj mai familiar. Nu-l mai percepea pe Ian Drake ca pe şeful ei, ci ca pe un colaborator.

El zâmbi misterios.

- Unele pagini îmi sunt familiare. Nimic nu se compară cu senzaţia pe care o ai atunci când reuşeşti să găseşti toate datele şi să ai imaginea completă. Ştii bine că ceea ce ai creat e minunat. Şi e plăcut să ştii că şi cei din jur te-au înţeles.

- Da, ai dreptate, oftă ea lăsându-se pe spate.

- Dar asta nu prea contează, nu? Unii nu înţeleg obsesia ta pentru perfecţiune, tot drumul pe care l-ai parcurs ca să ajungi aici, frustrările, iritările...

- Şi ţie ţi se întâmplă asta? întrebă ea animată. Adică, uneori te simţi frustrat?

- Eu am avantajul de a fi propriul meu şef.

Maggie izbucni în râs, dar privindu-l în ochi, ceva se schimbă. Aerul părea încărcat de electricitate şi o forţă invizibilă îi făcea să nu se mai poată desprinde din vrajă. Ian Drake se înclină uşor spre ea, iar Maggie îşi ridică bărbia instinctiv.

Apoi brusc, el întoarse capul spre geam, parcă smulgându-se din acea amorţeală dulce care-i cuprinsese din senin pe amândoi. îşi duse mâna la buzunarul de la piept şi scoase o ţigară.

- Te deranjează dacă fumez? întrebă el privind-o în treacăt, evitând să se uite direct în ochii ei.

- Nu, replică încordat Maggie.

Se răzvrăti împotriva propriei sale persoane întrebân- du-se cum se putuse lăsa atât de spontan pradă dorinţei. îl iubea pe Dan. Avea să se căsătorească cu el. Şi iată că fusese cât pe ce să se ofere unui alt bărbat, fără să se gândească de două ori. Şi nu oricărui bărbat, ci şefului ei, şef care era implicat la rândul său într-o altă relaţie serioasă. Şarpele remuşcării o muşcă de inimă şi, înainte să se gândească, întrebă, ca o acuzaţie:

- Cum este logodnica ta?

Apoi, dându-şi seama de penibilul situaţiei, retractă:

- Iartă-mă, e o întrebare prea personală. Te rog s-o ignori.

îşi întoarse capul în partea opusă, privind pe fereastră. îi era ruşine că-i pusese o astfel de întrebare. Practic, se dăduse de gol. între ei se lăsă o linişte stânjenitoare. Maggie simţea un nod în gât, pe care zadarnic încerca să-l înghită.

- Pat... începu Ian Drake în cele din urmă, cu o voce venită parcă de departe... Pat e cea mai

drăguţă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Cred... Este foarte generoasă, umană... Foarte, foarte... bună.

Cuvintele lui păreau bine cântărite. Ian Drake parcă încerca să-şi amintească lui însuşi toate acele calităţi. Maggie se uită la el, dar nu citi nimic pe chipul lui. Ian întoarse încet privirile spre ea, ridicând o sprânceană, şi întrebă:

- Dar logodnicul tău?

Maggie răspunse confuz:

- Dan e... ginecolog.

- Asta-mi spune că e un bărbat inteligent, comentă Dan sec.

- Dan e... Dan, răspunse ea, brusc intimidată.

- Domnişoară Tarrington, pentru o femeie cu abilităţi fantastice în comunicare, eşti surprinzător de zgârcită cu descrierea. Eşti fericită cu el?

- Desigur, răspunse ea repede, automat.

- Asta e tot ce contează. Când vă căsătoriţi?

- în februarie. Si tu?

- Prin aprilie.

Din fericire taxiul opri în faţa clădirii lor şi astfel luă sfârşit toată conversaţia aceea ciudată şi încordată. Ian Drake o ajută să coboare din taxi şi nu mai scoaseră o vorbă până ajunseră în lift.

- Poţi să-ţi iei liber azi, dacă vrei, îi propuse el înainte să se despartă, când ajunseră la etajul la care trebuia să coboare Maggie. Ţi-ai câştigat

dreptul unui weekend prelungit.

- Mulţumesc, replică ea politicos şi rece.

Când se deschiseră uşile liftului, Maggie se simţi ca un prizonier eliberat. Apropierea lui Ian Drake într-un loc atât de strâmt aproape o sufocase.

Se îndreptă cu paşi grăbiţi spre biroul ei minuscul. Dosarul Jamieson se afla pe biroul său. Bert Oliver îi înapoiase toate documentele. Se aşeză pe scaun dar nu deschise dosarul. Nu se mai putea concentra în după-amiaza aceea. Ian Drake îi prezisese corect. Mai avea un singur lucru de făcut. Să şi-l scoată pe şeful ei din minte.

Puse mâna pe telefon. Trebuia să se întâlnească neapărat cu Dan ca să-şi revină. Din fericire, Dan îi răspunse după primul apel.

- Bună, spuse ea, sunt Maggie. Vin mai devreme azi. Putem să ne întâlnim la trenul de la ora cinci?

- Da, dar de ce pleci mai devreme? Nu te simţi bine?

- Nu, îl linişti ea. Dar mi-am terminat treaba pe ziua de azi. O să-ţi povestesc eu, când ne vom întâlni. Putem să cinăm undeva, într-un restaurant, în seara asta? Trebuie să sărbătorim succesul meu.

- Cu siguranţă că sărbătorim. Dar despre ce succes e vorba?

- Ţi-am spus, o să-ţi povestesc.

- Sigur, iubita mea. Abia aştept. De fapt, nici nu ştiu dacă mai pot lucra bine azi gândindu-mă la tine. Pacientele mele vor avea de suferit.

- Te iubesc, Dan.

- Asta sună şi mai tentant. Te sărut...

Maggie aşează receptorul în furcă, îşi luă geanta şi părăsi clădirea, hotărâtă să creeze o distanţă fizică şi psihică între ea şi Ian Drake.

Capitolul 3

Maggie aproape că sări din tren direct în braţele larg deschise ale lui Dan.

- Nu-mi spune, o întâmpină el cu un zâmbet cald, studiind-o din cap până-n picioare. Lasă-mă să ghicesc - încă mai eşti îmbrăcată în costumul de serviciu. Morbul Jamieson mi-a contaminat fetiţa, şi ea, când s-a văzut între atâtea jucării, şi-a dat frâu liber ideilor minunate care-i trec prin căpşorul ei frumos.

- Corect, râse ea sărutându-l repede.

Dan îi luă bagajul şi o conduse spre maşină.

- Şi unde preferi să cinăm? Am făcut rezervări la Club, la Roberto şi la La Vie Parisienne. Aşa că poţi alege între preparatele australiene, italieneşti şi franţuzeşti.

- Mergem la preparatele franţuzeşti, se alintă ea.

- Speram să spui asta, zise el sărutând-o pe nas.

Conduse spre casa mamei ei, unde băură ceva şi apoi
se despărţiră ca să se schimbe pentru cină.

- Pur si simplu străluceşti, draga mea, spuse mama ei aprobându-i atitudinea. Săptămâna trecută nu aveai o mină prea bună. Ţi-a trecut ameţeala?

- Da, mamă, oftă Maggie. Tu ce faci în seara asta? Joci bridge, ca de obicei?

- Nu. Dorothy e bolnavă, spuse ea dezămăgită.

Maggie îi înţelegea perfect supărarea mamei sale. Viaţa
ei gravita în jurul acelor întâlniri. Tatăl lui Maggie murise în urmă cu cinci ani şi Fay Tarrington nu avea alte preocupări. Era bogată, nu era obligată să muncească, şi viaţa socială pe care o dusese împreună cu soţul ei, fost broker, n-o lăsase cu prea multe cunoştinţe. Deşi avea cincizeci de ani, era încă o femeie frumoasă, dar n-o interesa să se implice într-o relaţie cu un alt bărbat. Singura ei obsesie era s-o vadă pe fiica sa măritată. Iar Dan Barlow întruchipa pentru ea perfecţiunea.

- Mă duc să fac o baie cu spumă, spuse Maggie. Apoi o să mă aranjez pentru diseară.

- Cu ce te îmbraci?

- Cu rochia roşie de satin, cred. Am chef să dansez în seara asta.

- Lui Dan o să-i placă la nebunie rochia aceea. E foarte sexy şi-ţi vine ca turnată.

- Sper ca Dan să mă placă pe mine mai mult, replică Maggie urcând scările.

In seara aceea Maggie se întrecu pe sine. îmbrăcată în rochia roşie şi machiată, se studie în faţa oglinzii. Da. Apariţia ei va fi o adevărată invitaţie sexuală pentru Dan. El, care de-atâtea ori îi jurase c-o iubeşte, trebuia acum să i-o dovedească. Maggie voia să facă dragoste cu el. Trebuia să-şi testeze propriile sentimente. Trebuia

să-şi şteargă din minte imaginea lui Ian Drake. Şi aceasta era cea mai simplă soluţie.

Clopoţelul de la intrare sună anunţând sosirea lui Dan. înainte să coboare, Maggie se învălui într-un nor de parfum franţuzesc. Apoi, încrezătoare în propriile-i farmece, alergă spre uşa de la intrare.

Sclipirea din ochii lui Dan în momentul în care o văzu, îi spuse totul. Maggie îi făcu încurajator cu ochiul. Avea să fie o seară pe cinste.

Chiar şi în drum spre retaurant, Dan nu ascunse faptul că o dorea. Maggie, în loc să se simtă flatată, se simţea ruşinată de motivele ascunse pe care le avea. Se inhibă, dar făcu un efort de voinţă ca să rămână veselă şi spirituală.

Vinul o ajută mult. Flirtă scandalos în public cu Dan, încurajată de privirile şi remarcile lui. Dansară, băură şi apoi dansară din nou.

- Dumnezeule, ce frumoasă eşti! şopti Dan entuziasmat, mângâindu-i spatele gol şi înfierbântat în timp ce se învârteau pe ringul de dans în ritmul muzicii suave. Te iubesc la nebunie. Şi-mi place cum îţi stă în rochia asta. Dar mi-ar plăcea mai mult să te văd fără ea.

- Şi dacă aş fi fost o femeie simplă, obişnuită? M-ai mai fi iubit? Dacă n-aş fi purtat rochia asta?

- Nu se pune problema. Tu eşti tu şi eu te iubesc aşa cum eşti. Eşti perfectă şi mi-am pierdut minţile după tine. Ştii ceva? propuse el strângând-o în braţe. Hai să plecăm naibii de aici.

- Nu, Dan. Vreau să mai dansăm. Am chef să dansăm toată noaptea.

- Păpuşico, nu mai pot să stau nici o clipă lângă tine fără să te sărut, spuse el cufundându-şi faţa între gâtul şi umărul ei.

- Hai mai bine să ne aşezăm la masă şi să mai bem ceva, sugeră Maggie simţindu-se nepregătită.

- Nu crezi că ai băut cam mult? întrebă Dan tăios.

- Nu. Mi-e sete şi am chef să mai dansez. Trebuie să mai comandăm o sticlă de şampanie. Am zis că în seara asta sărbătorim, ai uitat?

Maggie se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se îndreptă spre masă. Ştia că nu se purta ca o fată searioasă. Ştia că întinde aţa provocându-l pe Dan. Dar încă nu se simţea pregătită să facă dragoste cu el. Se trânti pe scaun trăgând puţin faţa de masă după ea. Paharul pe jumătate plin din faţa ei i se vărsă în poală.

Dan sări ca s-o ajute, privind-o cu reproş, dar Maggie îi făcu un semn indiferent din mână. Chelnerul îşi făcu apariţia cu un prosop, privindu-l pe Dan cu subînţeles.

- Mulţumim, spuse Dan. Ne descurcăm.

- Fii liniştit, dragul meu. N-am păţit nimic. Doar m-am răcorit puţin, spuse ea râzând cam strident.

Luă sticla din frapieră şi-şi umplu paharul. Chelnerul, care sosise prompt ca s-o ajute, ridică neputincios din umeri, privindu-l pe Dan. Acesta îi

făcu semn discret să-i lase singuri.

- Pentru noi doi, dragul meu, spuse Maggie dând paharul peste cap.

- Ce te-a apucat, iubito? întrebă el în şoaptă, privind jenat în jur.

- Vreau să mă simt bine, ce-i rău în asta? Sunt fericită cu tine. Te deranjează? Mă iubeşti, nu-i aşa?

- Ştii bine că da. Dar ne priveşte lumea.

- Şi ce dacă? îţi pasă ce crede lumea?

- Nu, dar...

- Vrei să mă simt bine?

- Da, dar...

- Fizic şi psihic... Dar tu ştii ce e în mintea mea, Dan? Ştii ce gândesc, ce-mi trece prin cap, ce mă preocupă, ce mă frământă? Am uneori nişte idei care mă obsedează, efectiv. Şi ideile astea abia aşteaptă să fie materializate înainte de a apărea altele, mai bune, mai interesante. Mă înţelegi, Dan?

- Nu sunt sigur. Ce încerci să-mi spui, Maggie?

- Dacă nu înţelegi, n-am ce face. Doar el ştie, murmură ea oftând.

- Poftim?

Maggie ridică din umeri şi-l rugă să-i mai umple paharul.

- De ce? întrebă Dan înainte să-i împlinească dorinţa.

- Pentru că am chef să mă încălzesc bine în

noaptea asta.

- Te ajut eu. Tu nu trebuie decât să spui da.

- Bine, atunci. Hai să mergem.

Dar Maggie adormi imediat cum intră în maşină. Dan o conduse acasă şi o ajută să urce la ea în cameră, pentru că abia se mai ţinea pe picioare.

- îmi pare rău, Dan, mormăi ea pe jumătate adormită.

- E vina mea. Nu trebuia să te las să mai bei. Te descurci singură, sau vrei să te ajut să te schimbi?

- Nu, Dan. Mă descurc şi singură.

- Nu s-ar spune, dar... Cum vrei. Of, ce mă fac eu cu tine? încăpăţânată mică ce eşti! Haide, noapte bună.

- Noapte bună.

Dan o sărută pe frunte şi apoi o aşează uşor pe marginea patului. Maggie se trânti pe spate şi ridicând o mână în aer spuse împleticit:

- Pa, Dan...

- Ne vedem mâine, draga mea, bine?

- Da... Mâine... mâine şi poimâine şi răspoimâine şi aşa mai departe... Aşa va fi.

Dan stinse lumina şi plecă zâmbind indulgent.

- Da, murmură Maggie după ce nu-i mai auzi paşii. Aşa va fi şi eu nu ştiu cum mă voi descurca. De ce a trebuit să apari tocmai acum în viaţa mea şi să mi-o complici, Ian Drake? Puteam să fiu fericită. Şi tu puteai să rămâi fericit, cu Pat a ta. Eu

de ce nu pot fi fericită cu Dan? Naiba să te ia, Ian Drake! O să fac tot posibilul să fiu fericită cu Dan, aşa să ştii. E un bărbat bun şi mă iubeşte. Da, mă iubeşte. Cel puţin aşa cred. Şi mă doreşte. Asta e clar!

- Maggie!

Mama ei stătea în pragul uşii, privind-o îngrijorată.

- Bună, mamă, spuse Maggie ridicându-se cu greu în capul oaselor. Dan mă iubeşte şi mă doreşte.

- Sigur că da, dragă. Ce-ai păţit? De ce vorbeşti singură?

- Cred că am băut cam mult. Dan m-a adus până aici.

- Doamne-Dumnezeule! Hai, draga mea, lasă-mă să te ajut să te schimbi.

Maggie închise ochii şi se lăsă dezbrăcată de mama ei, în timp ce gândurile îi goneau într-o spirală ameţitoare.

- Ce-o să mă fac? întrebă ea deschizând ochii şi privin- du-şi rugător mama. Nu mă cunoaşte....

- Vorbeşti prostii, Maggie. Mai bine culcă-te.

- Nu, spuse Maggie agăţându-se de halatul mamei sale. Dan nu mă înţelege ca el. El mă cunoaşte. Dar nu mă doreşte. Ce să mă fac?

- Maggie, eşti ameţită. Nu vreau să ştiu ce-mi spui. Haide, fii fată bună şi culcă-te. Dacă vrei, discutăm dimineaţa.

- Da, sunt ameţită... Nu mai înţeleg nimic. Nu mai ştiu ce să mă fac. Nu pleca, te rog. Ajută-mă...

- Hai, Maggie. Dacă te culci, îţi promit că mâine dimineaţă vom discuta serios.

- Bine, mamă, mâine, suspină Maggie ştergându-şi cu furie lacrimile care începuseră să-i curgă nestăpânit de-a lungul obrajilor. Dar sunt atâtea zile de mâine şi eu nu ştiu ce să mă fac.

- Hai, noapte bună, dragă, spuse mama ei îndreptân- du-se spre uşă.

Somnul nu rezolvă nimic şi Maggie nu reuşi să dezlege dilema. Nu fu în stare să discute problemele care o frământau nici cu Dan şi nici cu mama ei. Felul în care comunicase cu Ian Drake o obsedă tot weekendul.

Dan asistă frustrat la răceala lui Maggie în faţa lui. Pe cât de promiţătoare fusese seara de vineri, pe atât de reci fură următoarele zile. Maggie nu mai pomeni nimic despre ei doi şi începu să-i vorbească despre munca ei.

Duminică seara, când se întoarse în Paddington, se simţi mult mai încrezătoare în viitor. Iar pe la mijlocul săptămânii care urmă, se bucură crezând că şi l-a scos definitiv din minte pe Ian Drake. Nu se îndrăgostise de el. Fusese doar hiperexcitată de succesul profesional şi încântată de laudele şefului. Asta era tot.

Mai mult, ca să-şi dovedească faptul că n-o interesa persoana lui, ceru o audienţă. Plănuia să

discute cu el noul program pe care trebuia să şi-l facă după ce se va căsători.

Ian Drake o întâmpină cu o politeţe formală, ridicân- du-se de la biroul său. O invită să ia loc şi Maggie se aşează confortabil şi plină de încredere în fotoliul din faţa lui.

Da. Ian Drake nu era decât şeful ei şi n-avea nici un interes personal faţă de ea. Calm, Maggie începu să-i explice ceea ce avea de gând să facă.

- După cum ştiţi, spuse ea revenind la formula de politeţe, în februarie mă voi căsători.

- Da. Continuă, te rog.

- Nu vreau să renunţ la slujbă, dar voi avea mai puţin timp la dispoziţie. Aşa că aş vrea, dacă s-ar putea, să lucrez mai mult acasă. Mă întreb dacă se poate.

- Nu văd de ce nu, spuse Ian Drake după câteva clipe de tăcere. Doar că va trebui să-ţi refacem contractul. Vezi?
Nu trebuie decât să ceri, şi noi facem totul ca să-ţi stimulăm talentul. Ai putea să te retragi şi să-ţi deschizi propria agenţie...

- Dar aş pierde prea mult timp.

- Deci toată lumea are de câştigat, spuse el zâmbind.

- Mă bucur că gândiţi aşa.

Ian Drake îşi coborî privirile spre mâinile pe care şi le împreunase pe birou. Tăcerea devenise stânjenitoare şi Maggie se întreba dacă mai aveau

ceva să-şi spună. Ian Drake oftă adânc şi ridicându-şi ochii o privi fix şi adânc.

- El ştie ce obţine, Maggie?

Maggie se uită la el cu inocenţă, încercând să-i susţină privirile. Imposibil. Se simţea dezbrăcată în faţa lui. Nu se putea preface.

- Nu chiar, răspunse ea încrodat.

- Mi-am dat seama, spuse el aplecându-se peste birou. E greu pentru o femeie. în primul rând trebuie să facă faţă unui bărbat şi copiilor, familiei... Pe locul doi vine slujba. Pe când un bărbat... Se presupune că el aduce banii în casă. Că el susţine financiar familia. Deci nimeni nu-i poate reproşa că munceşte, că întârzie serile. Soţul tău te va înţelege din punct de vedere profesional?

- Cred că da.

- Te-am mai întrebat şi săptămâna trecută, spuse Ian Drake după câteva clipe de ăcere. Mi-ai dat un răspuns evaziv. Sper că nu te superi dacă te mai întreb o dată. Eşti fericită cu el?

- De ce vreţi să ştiţi? întrebă ea simţind cum roşeşte până-n vârful urechilor. Nu e problema dumneavoastră.

- Ţinteşti sus, Maggie. Cu toţii ştim asta. Ai nevoie de sprijin. El te ajută?

- Dar Pat? se trezi ea întrebând.

- Problema nu e relaţia mea cu Pat. Şi dacă vrei să ştii, da. Ei bine, Pat îmi satisface nevoile.

- Atunci rămâneţi satisfăcut! replică ea

instinctiv. Şi păstraţi-vă întrebările pentru dumenavoastră, pentru că nu vă voi răspunde. Relaţia mea cu Dan nu vă priveşte, domnule Drake.

- Tu ai ridicat problema. Tu ai venit să-mi spui că după căsătorie s-ar putea să nu mai ai timp. Eu nu vreau să-ţi spun decât că s-ar putea să mai apară şi alt gen de probleme. Gândeşte-te bine. Viitorul tău soţ te va susţine moral? Te va ajuta să te exprimi? Te iubeşte suficient de mult încât să-ţi dea libertatea de a crea?

- La naiba, gata cu interogatoriul! exclamă Maggie ridicându-se în picioare. Sigur că mă iubeşte. De ce credeţi că s-ar fi căsătorit cu mine dacă nu m-ar fi iubit?

Ian Drake se ridică de la birou şi pentru prima oară îşi dezvălui emoţiile. Era furios şi avea o expresie ameninţătoare când spuse:

- Să nu-mi zici că nu eşti în stare să vezi clar cum stau lucrurile, Maggie. Eşti o femeie inteligentă. Mulţi bărbaţi ar dori să se căsătorească cu tine pentru că eşti atrăgătoare. Dai bine lângă un bărbat de succes. Doar că tu nu-ţi doreşti aşa ceva.

Privirile lui îi scormoniră sufletul şi Maggie simţi atingerea lui domoală pe obraz ca pe-o arsură.

- Sub chipul tău frumos stă o femeie puternică, inteligentă, care-şi doreşte să fie apreciată pentru ceea ce este nu pentru aparenţe. Te-am citit,

Maggie. Ce-o să faci dacă soţul tău îţi va cere să renunţi la carieră în favoarea familiei?

- De ce-mi vorbeşti aşa? întrebă ea abia şoptit, simţind cum tremură din tot trupul. De ce?

Ian Drake oftă. Privirile lui se îndulciră şi, punându-i mâna pe umăr, o strânse uşor.

- Noi doi, Maggie, suntem plămădiţi din acelaşi aluat. Dacă nu-ţi spun eu toate astea atunci cine s-o facă? Cine altcineva ştie? O căsătorie în care dorinţele soţului ar putea intra în conflict cu ale tale ar putea fi o mare greşeală. Ţi-ar frânge inima.

Ian Drake tocmai dărâmase zidul fragil pe care Maggie reuşise să-l ridice în ultimele două zile. închise ochii lăsându-se copleşită de sentimentul acut de singurătate pe care-l resimţise în ultimul timp.

- Şi de ce naiba îţi pasă ţie dacă-mi va fi mie bine sau nu? Tu ai femeia ta.

Ian Drake se aplecă încet deasupra ei, privind-o drept în ochi, scrutându-i cele mai intime cotloane ale sufletului. Mâna lui alunecă sub păr strângându-i uşor ceafa. Maggie închise pe jumătate ochii, lăsându-se pradă dorinţei care o invada. Buzele i se întredeschiseră anticipând sărutul.

Dar brusc focul se stinse. Ian Drake se îndreptă şi buzele i se strânseră într-o linie subţire. Ochii lui erau acum impenetrabili. Se întoarse cu spatele la ea şi, ocolind biroul, se aşeză pe fotoliu.

Maggie îl privi la început nedumerită, apoi rănită de respingerea lui neaşteptată. Ian Drake clătină încet din cap, privind în gol, pe birou.

- Ce nebunie, şopti el luându-şi capul în palme.

Apoi, când după câteva secunde o privi din nou, ochii
lui o îngheţară.

- Ai dreptate, spuse el dur. Eu mi-am găsit femeia. Ea reprezintă tot ce mi-am dorit. Sper că şi pentru tine Dan e bărbatul ideal. Iartă-mă dacă te-am tulburat. Nu trebuia să mă bag în relaţia voastră. Ai dreptate, nu e treaba mea. Doar că nu vreau să văd o carieră strălucită distrusă din pricina unei căsnicii nepotrivite. Dar asta e alegerea ta. N-am nici un drept să intervin între voi doi. Tu ştii mai bine ce faci. Te rog să uiţi tot ce ţi-am spus. O să-ţi pregătesc un contract de colaborare pe care-l poţi vedea înainte de a te căsători. Sper să fie satisfăcător atât pentru tine cât şi pentru agenţie.

Maggie simţi că se sufocă. Ceea ce să născuse mai devreme între ei nu se stinsese. Privirile ei acuzatoare aruncau săgeţi de furie. Cum îndrăznise?

Fără să mai spună nimic, Maggie se ridică ţeapăn, se răsuci pe călcâie şi părăsi biroul. Avea o atitudine mândră, dar în sinea ei se simţea precum un zombi care-şi pierduse sufletul.

în weekendul acela se întoarse acasă hotărâtă

să rupă logodna. Dar Dan se purtă cu ea învăluitor, reuşind să-i distragă atenţia prin diverse argumente. Săptămâna care urmă o sună des, o invită în oraş, la restaurant şi-i aduse flori. Devotamentul lui îi înmuie hotărârea lui Maggie.

Iar mama ei era de partea lui Dan şi părea că n-o înţelege deloc. Maggie se simţea teribil de singură.

Apoi urmară sărbătorile de Crăciun şi fură invitaţi la nenumărate petreceri. Febra cumpărăturilor şi agitaţia din jur reuşi momentan s-o facă pe Maggie să uite de singurătate.

La agenţie toţi angajaţii aşteptau cu nerăbdare petrecerea anuală de Crăciun. în fiecare an închiriau o sală de bal la un hotel din apropiere, unde se întâlneau toţi colegii împreună cu conducerea, în cea mai importantă noapte a anului.

- Ghici ce mi s-a întâmplat! spuse vesel Rhonda venind la Maggie într-o luni dimineaţă.

- Ce? întrebă Maggie pe jumătate atentă.

- L-am chemat pe noul meu prieten la petrecerea de Crăciun şi a acceptat. Maggie, e cel mai bun dansator pe care l-am cunoscut vreodată.

- Mă bucur pentru tine, râse Maggie amuzată de entuziasmul copilăresc al prietenei sale. Are stofă de soţ?

- încă nu pot spune sigur, dar ceea ce-ţi pot spune e că de fiecare dată când ne întâlnim îmi

suceşte minţile. Tu ce faci cu Dan? Veniţi la petrecere, sau sărbătoriţi în familie?

- Venim...

- Mă întreb cu cine va veni Peter Cameron. îţi aminteşti de fâţa de anul trecut?

- Nu era o fâţă, era un fotomodel.

- Dar n-ai văzut cum era îmbrăcată? Apropo, tu cu ce te îmbraci anul ăsta? Ce-ar fi să mergem împreună la cumpărături, să ne luăm ceva frumos?

- Sigur că da. Asta mi-ar mai ridica şi mie moralul.

- Ai nevoie de aşa cev? Adevărul e că-n ultimul timp mi-ai părut cam abătută. Ce-ai păţit? Nu te simţi bine, sau ai probleme, Doamne fereşte, cu Dan?

- Nu, spuse Maggie clătinând din cap. Cred că e vorba de o depresie trecătoare. Ştii cum e la sfâşitul anului... timpul trece... îmbătrânim... E, prostii, nimic serios. Cred că o rochie nouă o să mă remonteze.

- Maggie, ştii pe cine abia aştept eu să cunosc?

Ea ridică din umeri.

- Pe logodnica lui Ian Drake.

- Da, şi eu sunt curioasă, spuse Maggie cu indiferenţă.

- Ştii că se căsătoresc în aprilie?

- Da.

- Şi de ce nu mi-ai spus până acum?

- Nu mi s-a părut ceva important.

- Haide, Maggie! exclamă Rhonda ridicându-şi privirile în tavan în semn de exasperare. Ştii că mor după el şi mă interesează absolut tot ce face.

- Şi cum rămâne cu noul tău prieten? o tachină Maggie.

- Ei, asta-i altceva. La Ian Drake doar visez, pentru că n-am nici o şansă. Şi tu nu-mi spui nimic despre el, deşi vă vedeţi foarte des în ultimul timp.

- Da, poate prea des, mormăi Maggie. Hai, Rhonda, las-o baltă. Avem treabă. Ne vedem în pauza de prânz.

Şi Maggie abia aştepta s-o cunoască pe Patricia Hollis - femeia ideală a lui Ian Drake. Abia aştepta s-o cunoască şi se bucura că acest eveniment avea să se întâmple la petrecerea de Crăciun, unde-l va avea alături de ea pe Dan. în ultimul timp îşi stăpânea cam greu emoţiile.

De aceea încerca să evite întâlnirile cu Ian Drake. Nu se mai ducea la el în birou decât când era absolut necesar, şi atunci ca să discute probleme de serviciu.

Dar miercuri dimineaţa primul lucru pe care i-l spuse Rhonda fu acela că era aşteptată de Ian Drake în birou. Maggie urcă scările întrebându-se ce voia să discute cu ea. Nu apăruseră probleme noi.

Ian Drake o întâmpină cu un zâmbet care o puse pe jar. O invită să ia loc şi-i înmână o foaie de hârtie.

- Acesta e bonusul tău pentru campania Jamieson. Sper că suma te mulţumeşte.

- Da, spuse Maggie încet, privind cifrele cu uimire.

Bonusul era mai mare decât se aşteptase.

- Se pare că am bătut toate recordurile de vânzare. Tigatom a spart piaţa.

- Da, am remarcat, şi mă bucur că a ieşit aşa de bine. Asta-i tot, domnule Drake?

- Da... voiam doar să ştii că apreciem ceea ce faci pentru agenţie.

- Observ şi vă mulţumesc.

- Voiam să te mai întreb... Vii mâine seară la petrecerea de Craciun împreună cu Dan?

- Da, răspunse ea evitându-i privirile.

- Abia aştept să-ţi cunosc logodnicul.

Maggie îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Se ridică repede şi se întoarse cu spatele, dorindu-şi să iasă înainte să se facă de râs.

- Maggie...

în vocea lui se simţea o întrebare, un ordin de a rămâne şi foarte multă îngrijorare. Maggie se opri cu mâna pe clanţă, dar nu se întoarse. închise ochii şi-şi sprijini fruntea de tocul uşii încercând să se controleze. Mâna lui Ian Drake se aşeză posesiv pe umărul ei.

- E ceva în neregulă? întrebă el.

- E ceva în regulă? replică Maggie amar în timp ce două lacrimi grele i se prelinseră pe obraji.

- Da. Munca ta, răspunse el mângâindu-i umărul.

- Şi crezi că asta e suficient, Ian? întrebă ea întorcând spre el o pereche de ochi gri, umeziţi de lacrimi şi pustiiţi de singurătate.

- Trebuie să ai încredere în munca ta de creaţie. Numai acolo îţi poţi găsi împlinirea. Şi e singurul lucru în care poţi crede total, pentru că îl poţi controla.

- Şi dacă există ceva ce nu pot controla? Dacă am o dorinţă pe care tânjesc să mi-o împlinesc şi persoana care mă poate ajuta îmi întoarce spatele?

Sufletul îi ţipa de durere. Dar, vazând pentru o clipă în ochii lui înţelegere, şopti gâtuit, cu speranţă:

- Ian...

Era o rugăminte disperată şi, instinctiv, Maggie întinse mâna atingându-i obrazul. Se apropie de el imperceptibil, până când răsuflarea lui caldă îi mângâie obrazul. Apoi, ca prin vis, Ian îşi uni buzele cu ale ei, la fel de flămând, dornic să-i simtă gustul şi tot ceea ce ea-i putea oferi.

Era un sărut care contrazicea orice experienţă anterioară avută de Maggie. Trupurile lor se lipiră unul de celălalt şi mâinile lor se căutară avide.

Apoi, brusc, Ian se smulse din îmbrăţişarea aceea nebunească şi, gâfâind, înfuriat pe sine, exclamă printre dinţi:

- Nu! E o nebunie! Doamne, ce nebunie! N-am vrut să... Te rog să mă ierţi.

Buzele ei umede încă mai tremurau dornice. îl privi în ochi rugător, cerându-i să nu se îndepărteze. Apoi, dându-şi seama de situaţia pe care o crease, simţi că i se răcesc picioarele şi că îi tremură genunchii.

- De ce? întrebă ea şoptit, cu disperare.

- Pentru că nu te vreau, spuse el trecându-şi degetele prin păr şi privind în jur încurcat.

Maggie izbucni într-un râs isteric. Apoi îngheţă şi începu să-şi muşte buzele. Se străduia din răsputeri să se controleze. Când vorbi în cele din urmă, voce ei era de nerecunoscut.

- Nu mi s-a părut că e chiar aşa cum spui.

El făcu un gest de nerăbdare şi în privirile lui flăcările pasiunii se potoliră.

- Tu nu eşti ce-mi doresc. Eşti foarte atrăgătoare, dar... nu pentru mine. Mă înţelegi?

- Nu, nu te înţeleg, răspunse Maggie înfuriată. Cum poţi să...

- Pentru că eu am ales. Am ales să-mi ţin viaţa sub control. Nu vreau să las o fiinţă ca tine să mă dea peste cap.

- Să te dea peste cap? repetă Maggie nevenindu-i să creadă.

Exact acelaşi lucru îl făcuse Ian Drake cu ea. Toate lucrurile sigure din viaţă se prăbuşeau sub ochii ei neputincioşi.

- Ştii că nici măcar nu mai pot gândi logic din cauza ta? De luni de zile trăiesc din inerţie. Apoi ai apărut tu şi am început să simt că trăiesc cu adevărat...

- Nu! o întrerupse el hotărât.

Se îndreptă spre birou căutând să stabilească o distanţă confortabilă între ei doi.

Maggie îl privi îndelung, încercând să-i accepte decizia.

- înţeleg, spuse ea cu un efort de voinţă. N-a fost chiar aşa de important pentru tine. A fost doar un sărut pe care
i l-ai dat unei femei atrăgătoare care s-a dat la tine.

Buzele lui se îngustară, dar privi în altă parte. începu să se joace nervos cu un pix şi după o tăcere tensionată, spuse calm:

- Ştii bine că a fost mai mult decât atât. Dar noi semănăm prea mult, Maggie. Nu poţi ţine doi peşti piranha într-un bol. Se vor devora reciproc.

- Poate că asta îmi doresc.

- Poate... Dar eu nu. Am luptat mult în viaţă ca să-mi găsesc echilibrul. Am ajuns la concluzia că am nevoie de
o familie sigură în care să mă simt relaxat. Mă voi căsători cu Pat.

- Dar n-o iubeşti! izbucni Maggie. N-o iubeşti mai mult decât îl iubesc eu pe Dan.

- Mă voi căsători cu ea, repetă hotărât Ian. Şi greşeşti. Eu chiar o iubesc pe Pat.

Cuvintele lui sunară ca o respingere definitivă. Maggie se simţi înjunghiată în inimă. Privirile ei coborâră nesigure şi, văzând la picioare o foaie de hârtie, se aplecă s-o ridice. Era bonusul primit pentru campania publicitară.

- Ei, la urma urmei am munca mea, murmură ea. Mulţumesc pentru... apreciere, domnule Drake. Aţi fost deosebit de generos.

Apoi nu-i mai dădu timp să replice şi ieşi din birou închizând uşa în urma ei. Ştia ce înseamnă să ajungi din rai în iad în doar câteva minute. Cu puţin timp în urmă i se păruse că va avea totul, ca apoi să piardă printre degete ceea ce putea să-i facă viaţa împlinită.

Coborî scările ca teleghidată, îndreptându-se spre biroul ei. Abia când se aşeză pe scaun privirile începură să
i se limpezească. Raţiunea îi spunea că era o femeie norocoasă. Nu toată lumea muncea din pasiune.

Dar ajunsese la o concluzie. Nu se mai putea căsători cu Dan. S-ar fi minţit singură. în viaţa ei putea să mai apară un alt bărbat pe care să-l iubească cu pasiune. Era o femeie atrăgătoare. Amintindu-şi vorbele lui Ian Drake, ochii i se umplură de lacrimi.

Nu trebuia să se lase doborâtă. Avea munca ei. Se apucă hotărâtă de lucru şi după-amiaza trecu relativ mai uşor. Din păcate nu avea soluţii pentru viitor.

Capitolul 4

- Maggie, draga mea, nu vreau să te dezamăgesc, dar nu pot veni la petrecere diseară. Doamna Arnolds va avea o naştere dificilă, tripleţi, şi trebuie să stau prin preajmă.

- Nu-i nimic, Dan. înţeleg, replică Maggie indiferent. Oricum nu voia să meargă împreună cu el la petrecere,
pretinzând că totul e în regulă când de fapt nu era aşa. în weekendul acela trebuia neapărat să rupă logodna cu el. Ar fi vrut s-o facă la telefon, chiar în clipa aceea. Dar Dan merita mai multă consideraţie.

- Pari dezamăgită, draga mea. Iartă-mă, dar nu pot programa natura. O să-ţi fie prea greu să mergi singură? La urma urmei cunoşti pe toată lumea. Te vei integra uşor.

- Serios, nu mă deranjează, insistă ea încercând să pară veselă. O să vin acasă cu trenul. Haide, acum du-te la treaba ta şi ajută natura. Ne vedem mâine, bine?

- Bine. Mulţumesc pentru înţelegere. Te iubesc.

- Bine, Dan. Pa.

închise telefonul oftând. Nu-l mai putea minţi. Mâine trebuia neapărat să termine totul. Fusese necinstit din partea ei că amânase atâta momentul.

Era aproape ora cinci după-amiază. Făcu ordine pe birou, îşi luă geanta şi porni spre lift. Uşile se

deschiseră şi se trezi faţă în faţă cu Bert Oliver.

- Bună, Maggie. Ce-i cu figura asta?

- Nu pot să vin la petrecere. Dan e foarte ocupat.

- Nasol. Să nu-mi spui că vei rata petrecerea doar pentru că zeul tău grec nu poate veni. Crezi că noi, ceilalţi, nu-l putem înlocui?

- Haide, Bert. Ştii cum e să vii la petrecere singur.

- Ştiu, draga mea. Dar am o idee. Ce-ar fi să vii la petrecere şi-ţi promit că te voi întreţine toată noaptea. O să ne facem amândoi de cap şi o să moară toţi de ciudă, spuse el făcându-i cu ochiul. îţi dai seama? Să apar la petrecerea de Crăciun cu cea mai dorită femeie din firmă la braţ!

Uşile liftului se deschiseră lăsându-i la parter. Bert o luă de braţ şi o conduse spre ieşire continuând munca de convingere.

- Gândeşte-te numai! Să ne vadă Peter Cameron! O să se înverzească de furie şi n-o să mai înţeleagă nimic. Doamne, abia aştept să-i văd mutra. Haide, Maggie, o să fie beton! Nici măcar n-o să-i simţi lipsa lui Dan.

Maggie se opri în loc şi privi situaţia cu alţi ochi. Era atrasă de ideea aceea nebunească. Şi Bert chiar ştia să se distreze. Pe de altă parte voia s-o vadă pe Pat Hollis, femeia cu care avea să se căsătorească Ian Drake. Nu putea rezista acelui impuls. Ştia că va suferi, dar trebuia să si-l scoată

o dată pentru totdeauna pe bărbatul acela din cap.

- Bine, Bert. Păstrează-mi un loc lângă tine.

El o prinse de mână si o răsuci, apoi începu să danseze un tango nebun prin holul instituţiei.

- Oh, Maggie, draga mea, vom fi vedetele serii! exclamă el entuziasmat peste măsură.

Apoi ajunseră în faţa usii de la intrare si Bert o lăsă în sfârsit să plece. Câţiva angajaţi întoarseră capetele privind în urma lor amuzaţi, dar Maggie nu se simţi stânjenită. Bert reusise să-i ridice moralul.

înainte să se despartă, Bert o mai atenţionă:

- Ai grijă să arăţi bestial, Maggie. Iar eu îţi promit că special pentru tine mă voi preface că sunt un bărbat normal - îmi voi pune smochingul. Vezi câte sacrificii fac?

- îţi mulţumesc, spuse Maggie făcând o plecăciune exagerată. îi vom eclipsa pe toţi, promit.

- Perfect! strigă Bert în timp ce se îndepărta cu spatele, ridicând degetul mare al mâinii drepte în aer.

Maggie avu grijă să respecte instrucţiunile lui Bert întocmai. îsi făcu manichiura cu o ojă albă sidefată, îsi fardă ochii cu violet si argintiu, folosi mult rimel iar pe buze îsi aplică si un luciu pe lângă ruj. După ce îmbrăcă rochia mov, care în miscare făcea ape vineţii, îsi puse sandalele argintii în picioare si la gât siragul de perle. După ce se

învălui într-un nor de parfum Arpège, chemă un taxi.

Când sosi, Bert deja o astepta în faţa hotelului. Când îi oferi braţul îi sopti o mulţime de complimente la ureche în timp ce ochii îi zâmbeau amuzaţi, promiţând o noapte de neuitat. Priviţi din exterior, păreau o pereche perfectă. Bert arăta impecabil în smoching şi-şi juca perfect rolul, dar puţină lume cunoştea înclinaţiile lui sexuale.

Intrară în sala de bal salutând zâmbitori şi demni în dreapta şi-n stânga. Apoi se îndreptară spre bufet şi comandară o sticlă de şampanie înainte să se aşeze la locurile lor de la masă. Din colţul lor puteau vedea pe toată lumea care intra şi puteau comenta în linişte.

Bert disecă ţinutele tuturor femeilor, dar cele mai usturătoare remarci le făcu la adresa însoţitoarei lui Peter Cameron, care, ca de obicei, era o femeie extravagantă.

La un moment dat Bert începu să fluiere admirativ.

- Deci asta e femeia lui Drake!

Maggie privi în direcţia în care se uita Bert şi constată mulţumită că viitoarea logodnică a lui Ian nu era nici pe departe o frumuseţe. Pat Hollis avea o figură destul de comună, rotundă, cu ochi zâmbitori, o guriţă minusculă, părul blond, strâns în cocul din care cădeau câteva şuviţe părea ondulat, şi era cam scundă. Era uşor bronzată şi

pielea îi era pusă în valoarea de rochia albă pe care o purta în seara aceea.

- Ei, ce părere ai, Maggie? întrebă Bert în cele din urmă.

- Drăguţică, comentă ea scurt.

- Corect, râse Bert. Are faţă de păpuşă. Hei, hei, uite că Ian Drake se uită în direcţia noastră. Nu i s-a clintit nici un muşchi de pe faţă, dar pun pariu că se întreabă de ce te-am monopolizat.

- M-aş mira să-l intereseze, spuse Maggie încruntându-se.

- O să faci riduri, draga mea. Zâmbeşte. Mă întreb dacă şeful nostru se gândeşte şi acum la problemele de serviciu. L-ai văzut vreodată concentrat asupra unei probleme? Parcă ar fi un bull-terrier în faţa unui os - feroce! Seamănă destul de mult cu tine. E un perfecţionist, atent la detalii.

Bert îşi îndreptă atenţia asupra trupei care cânta pe scenă.

- Mamă ce bine cântă băieţii ăştia! Hai să dansăm. îl cunosc pe saxofonist. O să-i fac cu ochiul. Pun pariu că o să se intimideze şi o să rateze o notă.

Bert era un bun dansator şi lui Maggie îi plăcu exuberanţa pe care o afişa în timp ce se mişcau în ritmul muzicii. Şi-l scoase pe Ian Drake din minte şi se lăsă pradă plăcerii dansului. Alunecând printre perechi schimbă saluturi şi complimente cu colegii. Mulţi o întrebau de ce nu venise Dan, iar ea le

răspundea serios că avea foarte multă treabă. Când trupa făcu o mică pauză, Maggie îşi dădu seama că obosise şi că-i era teribil de sete.

- Du-te la masă, spuse Bert. Eu mă duc la bar să mai iau o sticlă de şampanie.

Maggie se îndreptă spre locurile lor, mulţumită să se aşeze şi să-şi odihnească picioarele obosite. Dar o cuprinse pe neaşteptate un sentiment de singurătate. Pipăi inelul de logodnă de la Dan, întrebându-se dacă se născuseră tripleţii.

- Maggie?

Ea privi în direcţia din care venea vocea lui Ian Drake. Ochii îi alunecară involuntar spre femeia de lângă el, ai cărei ochi albaştri zâmbeau cu inocenţă.

- Bună, spuse ea automat.

- Maggie Tarrington, Pat Hollis.

Cele două femei se analizară atent.

- Eram curioasă să te întâlnesc, Maggie, spuse Pat cu o voce dulce. Mi-a plăcut la nebunie ultima ta campanie publicitară.

- Mulţumesc. A fost floare la ureche.

- Ian nu mi-a spus că frumuseţea ta e pe măsura talentului tău.

- Asta nu conta aşa de mult, spuse Ian privind în altă parte.

- Of, bărbaţii! exclamă Pat. Uneori sunt imposibili.

- Uneori, zâmbi Maggie uşor ironic.

- Dan n-a venit? întrebă Ian.

- Nu, răspunse Maggie privind spre Pat. Are o naştere multiplă şi a fost nevoit să rămână la spital. Bert...

- Bună seara! Am observat că aţi poposit la masa noastră şi m-am gândit să toastăm. Am adus patru pahare. Sper că beţi şampanie. Dumneata eşti Pat Hollis, dacă nu fac vreo gafă.

- Da, Bert, ea este logodnica mea, spuse Ian Drake zâmbind.

- Mă bucur să te cunosc. Logodnicul tău are gusturi bune.

- Mulţumesc, zâmbi Pat. Şi tu ai gusturi bune, replică ea privind spre Maggie.

- Oh, nu, domnişoara nu-mi aparţine. Eu îi ţin doar locul logodnicului ei, care momentan e ocupat să aducă pe lume bebeluşi *ad infinitum.*

Pat îi privi pe cei doi confuz.

- îmi pare rău, spuse ea, dar cred că nu înţeleg.

- Logodnicul lui Maggie, Dan Barlow, este ginecolog şi a avut o urgenţă în noaptea asta, îi explică Ian.

- Am înţeles. îmi pare rău...

- Mie nu! exclamă jovial Bert.

- Se întâmplă des? întrebă Pat privind-o compătimitor pe Maggie.

- Nu chiar.

- Şi e mai bine aşa, spuse Bert. Dan Barlow e frumos ca o cadră. Dacă Doamne fereşte mă voi

căsători vreodată, n-o să-mi trimit soţia la el.

- înseamnă că sunteţi un cuplu minunat, spuse Pat cu un zâmbet uşurat.

- Hai, cred că am stânjenit-o destul pe Maggie, spuse Ian Drake. Să bem pentru noul an.

După ce ciocniră, Maggie dădu paharul de şampanie peste cap.

- Ţi-era sete? întrebă Ian Drake în şoaptă.

- Da, răspunse ea intimidată, privind-o pe sub sprâncene pe Pat. M-am cam zbânţuit. Bert nu m-a lăsat o clipă să respir. Ştii ce dansator bun e şi eu abia am reuşit să ţin ritmul cu el.

- N-o ascultaţi, spuse Bert. Face pe nebuna. Pare fragilă la suprafaţă, dar e oţelită pe dinăuntru. Nu lasă nimic de la ea. Ori joci cum îţi cântă, ori dai de naiba. Şi trebuie să recunoaştem că de cele mai multe ori are dreptate. Ştiţi pisica din reclamă. M-a pus să-i refac coada de zece ori până a ieşit cum şi-a dorit ea.

- Dar Bert... protestă Maggie.

- Ştiu, ştiu, flutură el din mână. în final a ieşit perfect.

- Data viitoare când mă voi uita la reclamă o să privesc mai cu atenţie coada pisicii, spuse Pat binevoitoare.

Din fericire trupa începu să cânte din nou şi Ian Drake îşi luă logodnica pe ringul de dans înainte să se compromită total. Maggie îi făcu semn lui Bert să-i umple paharul şi bău satisfăcută.

- Să nu te îmbeţi înaintea mea, dragă, spuse Bert. E încă devreme.

- Fii liniştit. Sunt antrenată.

- Ce e între voi doi?

- Ce vrei să spui?

- între tine şi Ian Drake simt că există un conflict, o tensiune... nu ştiu.

- Ţi se pare.

- Poate pe Pat o poţi prosti, dar ochiului meu vigilent de artist nu-i scapă nimic.

- Hai s-o lăsăm baltă, spuse Maggie dând din nou paharul peste cap.

- Mai uşor, Maggie. Am de gând să mai dansez cu tine în seara. asta.

Bert dansă cu Maggie aproape toată noaptea, nelăsând-o să se mai gândească la nimic altceva. Avea o energie debordantă şi veselia lui o molipsi.

La un moment dat o văzură pe Rhonda şi stătură de vorbă cu noul ei prieten, care era interesant. Apoi Peter Cameron o invită pe Maggie la dans. Dar ea nu rezistă mai mult de o melodie în braţele lui. Se întoarse la masă, gata să mai bea un pahar de şampanie.

Bert se pierduse în mulţime şi Maggie rămase singură gândindu-se la Dan şi comparându-l cu Pat Hollis. Amândoi erau oameni de treabă. Probabil că şi Ian l-ar fi plăcut pe Dan aşa cum şi ea o plăcuse pe Pat. Problema era la ea, nu la Dan.

Nici nu-şi dădu seama cum trecu timpul şi câte

pahare bău în seara aceea. Avea prea multe probleme pe cap.

- Maggie, vrei să dansezi cu mine?

Ridică privirile fără să-i pese că Ian Drake îi va vedea nefericirea din ochi.

- Nu, mulţumesc, spuse ea răspicat întorcându-i spatele. Pleacă... Du-te la logodnica ta.

- Dansează. Şi, Maggie, ai băut cam mult.

- îmi place de ea.

- Toată lumea o place pe Pat. Şi mie mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe Dan.

- N-o să ai ocazia asta.

- De ce?

- Pentru că nu-l poţi cunoaşte decât prin mine. Şi nu se mai poate.

- Dar de ce?

- Pentru că mă voi despărţi de el. Nu pot să mă căsătoresc cu Dan. Am fost slabă şi proastă, iar acum îl voi răni. Bietul Dan...

- Devi patetică, Maggie. Hai să dansăm.

Ian îi luă paharul din mână şi o forţă să se ridice de pe scaun.

- Nu vreau să dansez cu tine, Ian, protestă Maggie simţind cum se dezechilibrează şi căutând sprijin în braţele lui.

- Gândeşte-te că dansezi cu Dan, dacă vrei, replică el rece. Şi nu mai fi aşa proastă. Doar pentru că n-a putut să te însoţească în seara asta nu înseamnă că trebuie să te desparţi de el.

- Ştii bine că nu de asta mă despart de el! şuieră ea înfuriată.

Străbătură ringul de dans într-o tăcere ostilă, conştienţi de apropierea trupurilor lor. Tempoul muzicii cerea un contact fizic strâns. Maggie constată cu nefericire că se simţea mult mai bine în braţele lui Ian decât în ale lui Dan.

- Atunci de ce? o întrebă el şoptit la ureche.

- Am aflat că se poate şi mai bine, spuse ea. îţi aminteşti? Poate că există undeva în lumea asta mare un bărbat potrivit şi pentru mine, nu? Mai bine să fiu singură decât să mă mint că totul e perfect. Taci, nu spune nimic. Lasă-mă să vorbesc. E evident că n-ai nimic să-mi spui care să mă ajute. Mă simt atât de... singură.

O clipă Ian o strânse mai tare în braţe, dar apoi o eliberă. Poate că nu fusese decât o părere. Tăcu. Apoi melodia se termină şi Ian o conduse inevitabil la locul ei. Se terminase.

Bert se întorsese la masă şi Maggie îl rugă să-i mai aducă o sticlă de şampanie.

- Mulţumesc, domnule Drake, spuse ea politicos aşezându-se la masă.

- Ia-o mai uşor cu băutura, Maggie, spuse Ian oftând.

Bert se întoarse cu sticla de şampanie şi-i turnă un
pahar plin.

- Pentru relaţiile noastre colegiale, toastă Bert.

Fie ca ele să fie întotdeauna la fel de productive şi interesante.

- Pentru ochiul tău de artist! replică Maggie ridicând paharul. Fie ca el să rămână la fel de vigilent.

Jumătate de oră mai târziu abia îşi mai puteau ţine capetele drepte.

- Ai de gând să mă bagi sub masă, Maggie? întrebă bolborosit Bert.

- Poftim? Să-ţi ruinez reputaţia? Nici gând!

- Eşti o femeie de fier.

- Puţin cam moale pe la colţuri, completă ea autoironic.

- Pe cine văd eu venind spre masa noastră? Nu e cumva Pat Hollis?

Pat o apucă pe Maggie de braţ şi-i şopti:

- Hai, Maggie. Te conducem acasă. Ian s-a dus să pornească motorul. Te ajut eu...

- N-am nevoie de ajutor. Nu-i aşa, Bert? Niciodată n-am avut nevoie de ajutorul nimănui.

- Da, răspunse el. E o femeie de oţel.

- Te rog, Maggie. Ian e îngrijorat din cauza ta. Hai, vino cu mine.

- Nu. Du-te tu cu el. Aparţineţi unul celuilalt. Eu n-am ce căuta între voi. Eu mă descurc şi singură, insistă Maggie.

- Bert, convinge-o, te rog, să vină cu mine, spuse Pat neliniştită.

- Are dreptate, Maggie. Du-te acasă.

- Dar de ce? Ce aveţi cu mine? Eu stau cuminte la masă, beau, nu deranjez pe nimeni...

- Dan nu-i aici şi Drake se gândeşte probabil că nu sunt suficient de responsabil, zise Bert. Greşeşte, desigur. Dar ce contează? Te duce pe gratis acasă! De ce să refuzi oferta? Hai, du-te cu Pat. Fii fată cuminte.

- Cuminte? râse Maggie isteric. Vai, Bert, nici nu ştii cât de cuminte sunt.

- Taci, Maggie!

Vocea lui Ian Drake o reduse la tăcere. Se lăsă purtată ca o păpuşă de cârpă până la maşină. îşi dădu capul pe spate sprijinindu-se de tetiera de piele şi lacrimi grele şi fierbinţi începură să-i curgă nestăpânite pe obraji. Se simţea umilită. Se lăsa dusă acasă de bărbatul pe care-l iubea şi de logodnica acestuia, care o privea compătimitor.

Maşina se opri. Deschise uşa şi ieşi în aerul rece. Ian Drake o sprijini şi o ajută să urce până în faţa apartamentului ei.

- De unde ştii unde stau? întrebă Maggie.

- Din fişa personală.

- Cât de inteligent, mormăi ea ironic.

Ian îi luă cheile din mână şi descuie uşa. Maggie se strecură pe lângă el şi-i trânti uşa în nas, fără să-i mulţumească. Se opri la baie, în faţa vasului de toaletă unde-şi goli stomacul. Când se linişti lăsă capacul şi rămase aşa, în genunchi, nemaifiind capabilă să se mişte.

Apoi începu să plângă încet, o veşnicie. Plânse pentru Dan, pentru mama ei, dar mai ales pentru ea, până nu mai avu nici o lacrimă.

După mult timp simţi răceala pardoselii şi începu să tremure. Se ridică cu greu în picioare şi se spălă pe faţă şi pe dinţi. Apoi se dezbrăcă şi intră sub duş.

Tocmai în momentul în care vru să dea drumul la robinet, uşa de la baie se deschise şi în prag apăru Ian Drake.

Când o privi ochii lui păreau două oceane de durere.

- Credeam că... mi-era teamă să nu... te simţi bine, Maggie?

- Dumnezeule! exclamă Maggie conştientă de goliciunea ei. Nu ţi se pare că ai văzut destul?

Dar Ian se părea că n-o auzise pentru că se apropie de ea şi o strânse în braţe. Nasturii costumului lui îi intrau în pielea înfierbântată.

- Nu mai suportam tăcerea, murmură Ian trecându-şi degetele prin părul ei.

Lui Maggie nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. îl privi întrebător. Dar el, în loc de răspuns, îi posedă gura cu o ardoare înnebunitoare. Nu era senzual, ci pasionat, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i scape.

Maggie îi răspunse pe măsură, cu sălbăticie, hrănind violenţa emoţiilor lui cu toată nevoia inimii ei. Când în cele din urmă se despărţiră, respiraţiile

lor erau agitate.

- De ce-mi faci asta? gemu el frecându-şi obrazul de pieptul ei. Trebuia să ştiu, Maggie. îmi pare rău...

Maggie îl cuprinse în braţe fără să-şi pună întrebări. Nu ştia cum ajunsese el acolo şi de ce. Dar ştia că nu mai voia să-l lase să plece.

Dar Ian îi desfăcu încet mâinile şi se îndepărtă puţin de ea.

- Hai, Maggie, fă-ţi duşul. Asta voiai, nu?

Ea îl privi prostită, neştiind ce să mai creadă. Ian dădu drumul la robinet potrivindu-i apa. Maggie privi ca prin vis cum mâneca albă a cămăşii lui scumpe se udă.

- Eu mă duc să fac o cafea.

Ian ieşi din baie închizând uşa în urma lui. Maggie rămase sub jetul de apă, simţindu-se din ce în ce mai confuză. Ian Drake chiar fusese acolo sau delirase? îşi atinse buzele amintindu-şi de sărutul lor pasionat. Da, fusese acolo. Aşa ceva nu se putea visa. Dumnezeule, şi o văzuse goală. Şi nu-i păsase... Nu-i păsase pentru că îi păsa de persoana şi nu de fizicul ei.

După câteva minute Ian Drake se întoarse, închise robinetul şi o înfăşură într-un halat de baie. O strânse uşor în braţe udându-şi costumul cu apa care-i curgea lui Maggie din păr.

- Eşti terminată, spuse el privind-o şi râzând uşor. Nu ştiu cum să te mai ajut. Vei să te pieptăn?

Ea îl privi pierdută, temându-se să-i răspundă. îi era frică să nu plece.

- La naiba! oftă el conducând-o în camera de zi. Stai aici cuminte şi eu mă duc să-ţi aduc cafeaua.

Maggie îl ascultă şi-l aşteptă liniştită să se întoarcă. Era bine să aibă cineva grijă de ea. Ian îi puse pe măsuţa din faţa ei o ceaşcă de cafea aburind' şi aromată.

- E tare şi dulce. O să te ajute să-ţi revii.

Apoi îşi trase un scaun la capătul celălalt al mesei şi se aşeză privind-o în tăcere. Maggie luă câteva guri de cafea, întrebându-se ce să spună.

- De ce ai venit aici? întrebă ea temătoare în cele din urmă.

El nu răspunse imediat.

- Aveai nevoie de cineva care să te ajute, spuse el pe un ton rece, distant.

- Cum ai intrat?

- Ai uitat că mi-ai trântit uşa în nas? Cheile rămăseseră în broască. Nu gândeai prea limpede la ora aceea.

- Şi Pat?

- Pat? Am condus-o acasă. Apoi m-am gândit la tine şi am vrut să mă liniştesc. Voiam să ştiu dacă totul e OK.

- Biata Pat... şopti Maggie cu nasul în ceaşca de cafea.

- O s-o împac eu, mâine. Nu puteam să te las singură în starea în care erai. Pat e o fată

înţelegătoare. Şi foarte inimoasă. O să înţeleagă.

- Cum adică? întrebă ea intrând în panică. Ce vrei să spui?

- Nu te ambala, Maggie. Am venit aici doar pentru că aveai nevoie de mine. Eu o iubesc pe Pat şi mă voi căsători cu ea. Nimic nu s-a schimbat.

- Nimic? repetă ea simţindu-se golită de sentimente. Dar m-ai sărutat.

- Asta nu înseamnă mare lucru. A fost un impuls de moment. Ţi-am spus. Motivul pentru care m-am întors la tine e că eram îngrijorat.

- Şi eu ar trebui să-ţi mulţumesc? Doctor Drake în acţiune, spuse ea amar. Un sărut care vindecă. Ar trebui să stai de vorbă cu Dan. Are mai mult stil.

- Atunci căsătoreşte-te cu el! replică el impulsiv.

- Nu sunt la fel de ipocrită ca tine, Ian Drake, spuse ea încet clătinând din cap şi privind inelul de logodnă pe care nu şi-l scosese încă de pe deget.

- Bine, cedă el în cele din urmă. Recunosc, mă simt atras de tine. Uită-te ce sunt în stare să fac. Mă întorc în toiul nopţii la tine în loc să stau cu Pat.

- Şi vrei să faci dragoste cu mine. Nu minţi, Ian.

- La naiba, nu! exclamă el ridicându-se în picioare. Eşti imposibilă. Eşti ca o boală pe care n-o pot controla. Să nu crezi că-mi place ce mi se întâmplă. Să nu crezi că nu mă voi lupta cu sentimentele pe care mi le inspiri. N-o să te las să câştigi, Maggie! Pot să-mi controlez foarte bine sentimentele şi viaţa dacă vreau. Şi vreau!

Ian înghiţi în sec, oprindu-se brusc din tiradă. Se-ntoarse cu spatele la ea şi porni hotărât spre uşă. Dar se opri. Când se întoarse, părea că stăpâneşte din nou situaţia.

- Uite ce e, spuse el. îmi place de tine, te respect. Şi ţin destul de mult la tine încât să nu te rănesc. Nu vreau şi nu trebuie să avem o relaţie mai profundă decât una profesională.

- De ce nu? Fă-mă să înţeleg, îi ceru ea cu disperare. Şi nu mi-o da drept motiv pe Pat. Prezenţa ta aici spune totul. N-o iubeşti cu adevărat. Eu te iubesc, Ian şi...

- Mă iubeşti! pufni el neîncrezător. Nu-ţi dai seama că pasiunea asta nebună e trecătoare, Maggie? Cât crezi că poate dura? Nu-mi vorbi mie despre dragoste. O să mă... iubeşti, cum spui tu, până va apărea un altul...

- Nu! Spuneai c-o iubeşti pe Pat, dar...

- Da. O iubesc. O iubesc liniştit, calm, raţional. E o femeie bună şi mă voi căsători cu ea. E genul de soţie pe care mi-o doresc. Am de gând să duc o viaţă normală alături de ea. Şi dacă Pat nu va fi mulţumită şi-şi va dori la un moment dat altceva, o voi lăsa să plece. O să regret, desigur, dar asta nu mă va distruge.

Atunci Maggie înţelese că Ian suferise odată, demult, enorm din cauza unei femei. înghiţi în sec şi-şi trecu limba peste buzele uscate. Ar fi dat orice să afle cine şi cum îl rănise pe Ian.

- Dar Ian, eu te doresc doar pe tine, începu ea sperând cu disperare ca el s-o creadă. Am aşteptat atât de mult să...

- Nu, Maggie. Termină. Acum ţi-ai revenit. Te văd, te simt. Şi te sfătuiesc să te mai gândeşti înainte să rupi logodna cu Dan. Te asigur că va fi un soţ potrivit pentru tine.

-Te rog! izbucni ea sărindu-i în braţe când văzu că elvoia să plece.

O clipă inimile lor bătură la unison. Dar Ian o îndepărtă uşor şi ferm.

- Nu.

în ochii lui decizia părea definitivă.

- Nu mă voi lăsa tentat a doua oară, continuă el. Acum trebuie să te las. Hai, du-te la culcare şi mai gândeşte-te.

Ian se îndreptă spre uşă şi Maggie nu mai avu puterea să-l oprească. Ştia că de data asta nu mai avea ce face.

- Fugi, şopti amar ea lăsându-şi capul în palme.

- Nu fug, spuse el înainte să iasă. Mă îndrept spre viaţa pe care mi-am dorit-o. Reţine, Maggie - fac ce vreau. îmi controlez viaţa. E timpul să înveţi şi tu s-o faci. Noapte bună.

Capitolul 5

Tăcerea care urmă nu fu plină de resemnare sau acceptare. Dan nu voia să renunţe aşa uşor, iar Maggie dorea ca totul să se termine cât mai repede. Scena deja îi provoca repulsie. Il compătimea pe Dan, dar acum voia să fie lăsată în pace, să se gândească, să-şi liniştească nervii întinşi la maximum.

Mama sa, plină de tact, îi lăsase singuri în camera de zi, gândindu-se că doi îndrăgostiţi care se vor căsători în curând aveau să-şi spună multe secrete. Din păcate, Maggie avea s-o deziluzioneze şi pe ea. Cu siguranţă că Fay Tarrington va fi deazamăgită, şocată, şi nu va înţelege decizia fiicei sale.

- De ce? întrebă Dan plin de frustrare.
- Ţi-am mai spus, replică Maggie agasată.
- N-am înţeles nimic din tot ce mi-ai spus! Fii mai explicită.

Maggie tăcu încăpăţânată, privind insistent covorul de culoarea prunei. încercase să-i dea o explicaţie cât mai plauzibilă şi logică. Dar Dan era ca un tigru fioros.

- îmi pare rău că nu înţelegi, Dan, dar...
- Dar ce? Eşti a mea! A mea! N-am făcut tot ce mi-ai cerut? Pentru Dumnezeu, Maggie, ce-ţi mai doreşti? Spune-mi! Spune-mi, unde am greşit?
- Te rog, Dan, zise Maggie nesimţindu-se în satre să-l privească în ochi. N-ai greşit cu nimic. Ai

fost foarte bun şi răbdător cu mine, dar...

- Poate că asta a fost greşeala, o întrerupse el tăios ridicând-o cu forţa în picioare şi obligând-o să-l sărute. Poate că asta ţi-ai dorit dintotdeauna. La naiba, Maggie! Chiar nu mă mai suporţi? De ce? Până acum o săptămână erai toată a mea. Nu mă poţi respinge. Te-am aşteptat atâta!

- îmi pare rău, şopti ea rugător. Sincer, Dan, mi-e ruşine. Nu trebuia să las lucrurile să ajungă atât de departe. N-am vrut să te rănesc, dar...

- Să mă răneşti! Mi-am pierdut minţile din pricina ta. Tu nu ştii câte nopţi n-am dormit gândindu-mă la tine, dorindu-te... Dar îmi spuneam lasă, va veni şi ziua în care ne vom căsători, şi atunci... Dumnezeule, Maggie. Priveşte-mă!

Ochii lui aruncau săgeţi amare care n-aveau nici o legătură cu dragostea. Maggie încercă să se retragă, dar degetele lui se înfipseră în carnea ei, făcând-o prizonieră.

- Am fost răbdător... Mai mult decât răbdător. Cu nici o femeie n-am avut atâta înţelegere. N-am de gând să renunţ la tine. Ştiu că asta nu-i decât o nebunie trecătoare de-a ta. Nu ştii ce vrei, dar eu ştiu. Vei fi a mea.

- Nu sunt un obiect, Dan, înţelege. Sunt o fiinţă cu personalitate.

El o apucă de bărbie şi o forţă să-l privească în ochi.

- Ba tocmaia sta îţi lipseşte, Maggie. Eşti o

nebuloasă de temeri. Ţi-e teamă de sex, să ai copii, să renunţi la cariera ta... Munca ta! pufni el. Pentru nimic în lume n-ai fi în stare să renunţi la cel mai sigur lucru din viaţa ta. Dar până la urmă o să te conving eu să-ţi dai demisia.

- Să-mi dau demisia? Ştii ceva? Deja ai sărit calul, Dan! Nu-ţi aparţin. Fac ce vreau şi gata! Cu asta ai pus capac! Dar nu vreau să mă mai cert cu tine. M-am hotărât şi decizia mea e nestrămutată. Uite, vreau să-ţi dau inelul de logodnă înapoi. între noi totul s-a terminat.

O clipă Dan păru în stare s-o lovească. Apoi, încet-încet îşi recăpătă controlul. Luă inelul de pe masă, acolo unde-l pusese Maggie ca şi cum ar fi ars-o, îl aruncă în aer şi-l prinse cu o mişcare rapidă şi sigură.

- îl iau. Dar pentru a ţi-l înapoia mai târziu. E clar că azi nu putem sta de vorbă omeneşte. Te las să te mai gândeşti, Maggie. Te sun eu.

- Nu!

Dar Dan nu se mai întoarse. Maggie strigă în urma lui:

- Să ştii că nu-ţi voi răspunde!

înainte să iasă pe uşă, Dan o mai privi o dată.

- Ba da, Maggie. Ştiu şi de ce te-ai înfuriat aşa pe mine. Pentru că n-am putut să vin la petrecerea dată de preţioasa ta firmă.

- Te păcăleşti singur, Dan. între noi totul s-a terminat.

- Vom vedea, spuse el zâmbind printre dinţi.

- Vorbesc serios, spuse ea hotărâtă.

Dan ridică din umeri şi ieşi intempestiv din încăpere. Maggie strânse pleoapele storcând două lacrimi de frustrare şi furie. îl mai auzi pe Dan trântind uşa de la intrare şi pe mama ei strigând surprinsă în urma lui, apoi se lăsă tăcerea.

Maggie voia să fie lăsată în pace. Dar Fay Tarrington dorea explicaţii.

- Unde a plecat aşa Dan? Maggie, ce i-ai spus?

- Nimic grav. Ce am vrut. Am terminat-o cu el. Şi a plecat aşa pentru că a acceptat în cele din urmă realitatea.

- Ce ai făcut?! exclamă mama ei şocată.

Maggie oftă adânc. Coşmarul încă nu se terminase. Acum trebuia să-i facă faţă mamei sale.

- Mamă, nu vreau să mă căsătoresc cu Dan. I-am înapoiat inelul de logodnă. S-a terminat şi trebuie să accepţi şi tu decizia mea.

Asta era prea mult pentru Fay Tarrington. Maggie ascultă resemnată tirada mamei sale care-i enumera motivele pentru care Dan Barlow era cel mai minunat ginere la care putea visa o soacră.

- Niciodată n-o să mai găseşti un bărbat ca el, con- cluzionă mama ei în cele din urmă.

- Poate că nu, fu Maggie de acord. Gata, mamă. Ţi-ai spus părerea. Acum vreau să asculţi şi ceea ce am eu de spus. Asta ca să nu mi-l mai bagi pe gât pe Dan Barlow. Iubesc pe altcineva. Nu e un

bărbat liber şi poate că nu mă iubeşte la fel de mult cât îl iubesc eu. Dar nu contează. Dragostea pentru el mă împiedică să mă căsătoresc cu Dan. Am încercat să lupt cu semntimentele mele săptămâni întregi. Mi-e imposibil. Asta e. Mai bine aşa. Şi să încheiem subiectul. Şi aşa mi-e foarte greu.

Privirile lui Fay Tarrington se înmuiară. îşi frecă fruntea îngândurată câteva momente, apoi se aşeză pe canapea lângă fiica ei şi o luă în braţe legănând-o uşor.

- îmi pare rău, draga mea. Asta încercai tu să-mi spui în seara în care băuseşi prea mult? Doamne, şi eu n-am vrut să te ascult. Credeam că nu e nimic serios. Dacă aş fi ştiut...

- N-ai fi putut să mă ajuţi, oricum, suspină Maggie printre lacrimi. Trebuie să supravieţuiesc aşa.

- Te-am pierdut, murmură mama ei, prea nefericită ca să tacă.

- Nu. Ţi-ai dorit ce ai crezut tu că-i mai bun pentru mine, ştiu asta. îmi pare rău că sunt o dezamăgire pentru tine.

- Maggie, eu n-am vrut decât ca tu să fii fericită. Credeam că Dan... Se opri muşcându-şi buzele.

Maggie îi aprecie efortul de a se controla în acele momente dificile pentru amândouă. Oftă şi zâmbi trist.

- Ştiu, mamă, dar nu poţi comanda fericirea.

- Şi acest bărbat de care-mi vorbeşti... e căsătorit? întrebă ea ezitant.

- Va fi, răspunse Maggie mângâind braţul canapelei şi încercând să-şi stăpânească lacrimile. Astă-noapte am crezut că mai am o şasnă. El a încercat să fie drăguţ cu mine şi eu am vrut să profit de situaţie. M-am dat la el şi... el m-a refuzat.

- Dar...

- Lasă-mă să-ţi spun, mamă. Logodnica lui e o femeie de treabă. Chiar îmi place de ea. Ce ironie, nu? Credeam că o voi urî când o voi cunoaşte, dar n-a fost aşa. Pe el l-am urât puţin astă-noapte. Dar prea puţin. îl iubesc. Şi cam aşa stă situaţia, mamă. Nu-l pot avea pe el, dar nici nu mă pot căsători cu Dan. Presupun că toate prietenele tale o să te asalteze cu întrebări când vor afla că am rupt logodna. Spune-le doar că m-am răzgândit. Oricum, nu vei minţi cu nimic. Bine?

- Aş vrea să te pot ajuta cu ceva. Mă simt aşa de... inutilă.

Maggie se ridică încet de pe canapea şi oftă adânc.

- O să mă duc în camera mea. N-am dormit prea mult astă-noapte şi aş vrea să stau singură puţin. Nu te îngrijora pentru mine. Ce-a fost mai greu a trecut. O să-mi fie bine. Mă simt prea obosită ca să mai vorbesc acum.

- Bine, draga mea. Să mă chemi dacă ai nevoie

de ceva.

Weekendul trecu încet, dar nu prea greu. Maggie se simţi mai apropiată de mama ei ca niciodată. Fay renunţă la jocul de bridge şi rămase cu fiica ei acasă încercând să fie o companie plăcută. între ele două se stabili o relaţie mult mai strânsă, şi despărţirea de duminică seara fu mai dificilă ca de obicei.

- Să ai grijă de tine, draga mea. Eşti singurul meu copil şi-mi pasă. Doar pe tine te mai am.

- O să fie bine, mamă, o linişti ea. Mai sunt trei zile până la Crăciun. O să mă întorc miercuri seara.

Ziua de luni fu tensionată, dar, din fericire, Maggie nu se întâlni cu Ian. Rhonda avea o tolbă plină de noutăţi pe care abia aşteptase să i-o toarne. Dar, după ce află că Maggie rupsese logodna cu Dan, nimic nu mai contă şi începu s-o înnebunească cu întrebări. Şi Bert trecu pe la ea ca s-o întrebe ce mai face. Maggie îl evită elegant. Abia aştepta să se întoarcă la apartamentul ei şi să fie singură.

Instinctul îi spunea că zilele următoare se va simţi din ce în ce mai bine. îşi făcu de mâncare şi se aşeză în faţa televizorului, căutând o emisiune relaxantă. Nu trebuia să se mai gândească la trecut.

Soneria de la uşă o făcu să tresară speriată. îşi privi ceasul. Era ora nouă seara. Cine putea fi? Nu

aştepta pe nimeni. Privi pe vizor şi îi deschise uimită lui Pat Hollis.

- Bună, Maggie. Ştiu că e o oră nepotrivită pentru vizite neaşteptate, dar trebuia să te văd. Pot să intru puţin?

- Sigur, spuse Maggie făcându-i loc să intre.

- Mulţumesc, oftă Pat uşurată. Ştiu că nu e frumos ceea ce fac, dar... trebuie să discutăm despre Ian. Nu pot altfel, trebuie să aflu totul.

- Ce să afli? întrebă Maggie uşor crispată. Ia loc, Pat. Vrei o cafea?

- Da, mulţumesc.

După ce se întoarse cu cafeaua, Maggie spuse repede:

- îmi pare rău pentru deranjul de săptămâna trecută. M-am comportat foarte nepotrivit. Aţi fost drăguţi că m-aţi adus acasă şi m-aţi suportat. Nu obişnuiesc să beau atâta. Cred că ţi-am lăsat o impresie foarte proastă. Dar am avut o seară foarte grea.

- Din cauza logodnicului tău?

- Da...

- Unde ţi-e inelul de logodnă? întrebă Pat privindu-i inelarul mâinii drepte.

- L-am înapoiat. De asta sufeream vineri seara. Nu pentru că n-a putut să vină, aşa cum credeaţi toţi. M-am decis că nu pot să mă căsătoresc cu el.

- Dar de ce? Nu te superi că te întreb... Ştiu că e o întrebare cam personală. Are vreo legătură cu

Ian?

- De ce crezi asta? Nu... Ian ştia. Cred că ne-ai văzut când am dansat împreună. M-a întrebat atunci de ce sunt aşa de deprimată şi i-am spus că mă voi despărţi de Dan. De fapt, nu trebuia să mă logodesc cu el de la bun început. M-am lăsat dusă de val.

- De ce? Nu ţi-ai dat seama că nu-l iubeşti?

- Ba da, dar... Vezi tu... timpul trece, am douăzeci şi cinci de ani. Nu întineresc şi cred că visul oricărei fete este să se mărite. Mama mea m-a convins că Dan e potrivit pentru mine şi eu am cedat. Dar a fost o greşeală încă de la început. Nu-l iubeam cu adevărat. Acum s-a terminat.

Pat îşi privi inelul de logodnă cu diamant şi începu să se joace nervos cu el. Maggie recunoscu în gestul ei atitudinea de nesiguranţă pe care o trăise ea însăşi.

- Maggie, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat vineri noaptea, spuse în cele din urmă Pat luându-şi inima-n dinţi. Te rog să-mi spui... adevărul.

Maggie se încruntă neştiind ce să spună, conştientă de îndoielile femeii din faţa ei.

- Ce mi-a povestit Ian nu mi-a sunat prea sincer. Deşi el nu m-a minţit niciodată. Ştiu că erai într-o situaţie specială. Băuseşi excesiv şi plânseseşi tot drumul spre casă. Dar după ce te-a condus în casă, s-a întors foarte tulburat. L-ai rugat să rămână cu tine, Maggie?

- Nu! negă ea vehement. Am fost şocată când... adică nu l-am rugat să rămână.

- Spunea că ai nevoie de el. Asta am înţeles. Cred că există o relaţie specială între voi doi. El jură că nu... aţi avut nici o legătură... fizică. Dar, Maggie, tu eşti o femeie frumoasă, inteligentă, talentată... eşti tot ce nu sunt eu.

- Pe tine te iubeşte, Pat, o întrerupse Maggie tăios. Pe mine nu mă iubeşte. Nici măcar nu mă doreşte, dacă asta sugerezi. Eşti femeia lui.

- Aşa spune şi el, dar... asta nu explică, Maggie. Tu nu i-ai văzut privirea vineri seara când mi-a spus că ai nevoie de el. Nu suferi pentru cineva pentru care nu simţi nimic...

- Termină, Pat! Nu te mai subestima. Ai calităţi pe care eu nu le pot avea vreodată. El pe tine te iubeşte, nu înţelegi? între mine şi Ian Drake nu e nimic decât o prietenie profundă. Suntem la fel de obsedaţi de muncă şi perfecţiune. Vineri seara şi-a dat seama cât de nefericită sunt şi a reacţionat aşa cum aş fi reacţionat şi eu într-o situaţie similară. Mi-a făcut o cafea şi a stat de vorbă cu mine. Asta a fost tot. Apoi, după ce m-am liniştit, s-a dus acasă şi s-a culcat. îmi pare rău dacă ţi-ai făcut griji din cauza noastră.

Maggie luă gânditoare o gură de cafea, apoi întrebă cu grijă:

- De ce ai spus că ai fost şocată când s-a întors? Nu l-ai lăsat să intre?

- Pat, nu mai contează, spuse Maggie neliniştită.

- Vreau să ştiu. Nu înţelegi că trebuie să ştiu? Ştiu că tu crezi că sunt o proastă şi că-mi fac griji degeaba. De fapt nici eu nu ştiu de ce te interoghez aşa. Abia dacă te cunosc. Dar te admir foarte mult. Văd că tu şi Ian aveţi foarte multe lucruri în comun. Mult mai multe decât are el cu mine. Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat în seara aceea.

Maggie oftă frecându-şi sprâncenele. Se afla într-o situaţie dificilă. Trebuia s-o convioangă pe logodnica bărbatului pe care-l iubea că totul era OK.

- îmi ceri cam mult, Pat. Şi nu ştiu dacă Ian Drake îmi va mulţumi pentru ceea ce voi spune. Dar nu trebuie să-ţi faci probleme... Eram beată. Ştiam că-mi va fi rău. După ce Ian mi-a deschis uşa, m-am dus direct la baie. Am trântit uşa de la intrare uitând cheile în broască. Un timp am zăcut pe jumătate conştientă pe pardoseala băii, rememorând evenimentele din ultimul timp, care mi-au răvăşit viaţa.

Maggie făcu o mică pauză, întrebându-se dacă avea rost să-i povestească ceea ce urmase. Dar Pat o privea cu ochi rugători de căprioară. Părea atât de sincer dornică să afle totul.

- Nu-mi amintesc cât am stat acolo, continuă Maggie. Ştiu că eram prea slăbită ca să mă mai

mişc. Nu aveam idee că Ian mă aştepată în casă. Nu ştiu ce-a fost în mintea lui. Cred că se temea să nu-mi tai venele. A intrat peste mine în baie să vadă ce fac şi m-am simţit ca naiba. M-a obligat să intru sub duş... în fine. N-a fost prea plăcută scena. Cred că se săturase de mine când a plecat. Dar măcar m-a ajutat să-mi revin.

- Ce ai simţit atunci? Ai fi vrut să rămână?

- Pat! exclamă Maggie jignită. M-ai întrebat ce s-a întâmplat şi ţi-am povestit. Ian te iubeşte, pentru Dumnezeu! Las-o baltă!

- îl iubesc, Maggie. Dar întotdeauna l-am simţit mai reţinut faţă de mine. Până vinerea trecută eram mulţumită cu ce-mi oferea. Dar acum nu mai ştiu dacă-mi ajunge. Trebuie să mă gândesc mai bine. Tu nu-l iubeşti, nu-i aşa?

- Te iubeşte pe tine, repetă Maggie obosită.

- Dar ţine la tine. Poate că nici nu-şi dă seama cât de mult. Poate că nu vrea să mă rănească şi de asta nu rupe logodna cu mine.

-Nu, Pat, spuse Maggie, contrar a ceea ce gândea. Crede-mă că nu e vorba de asta. Tu eşti femeia pe care şi-o doreşte.

- N-am de gând să-l împart cu nimeni, spuse mândru Pat.

- Nici el nu se aşteaptă la asta din partea ta, spuse Maggie zâmbind amar. Ian Drake îşi controlează foarte bine viaţa şi dorinţele. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât mine. Acum cred

că ţi-am spus tot ce voiai să afli. Şi chiar dacă am avea de disputat anumite sentimente pe care le nutreşte Ian Drake faţă de mine, tu eşti câştigătoarea finală, aşa că poi să te declari mulţumită. Eu am ieşit din cursă.

Pat se ridică în picioare, dar nu părea consolată.

-Şi ce se va întâmpla data viitoare când vei avea un alt necaz, Maggie? Iar va alerga la tine? Asta mă întreb. Ei, ce spui acum?

Maggie o conduse spre ieşire fără să-i răspundă. Avea sentimentul că din acel interogatoriu nu va ieşi nimic bun. Dacă Pat Hollis şi-ar fi arătat suspiciunile în faţa lui Ian şi acesta ar fi aflat că o vizitase, probabil că el şi-ar fi închipuit că ea era de vină. Nu, în nici un caz n-avea nimic bun de câştigat, indiferent de deznodământ.

Da, i-ar fi putut spune lui Pat despre sărut. Ar fi putut s-o facă să-şi dea seama că Ian Drake n-o iubeşte suficient de mult. Dar asta însemna să compromită orice legătură ulterioară ipotetică cu el. Da, Maggie n-ar mai fi avut nici o şansă în faţa lui.

Pe de altă parte înţelegea durerea şi frustrarea lui Pat. Femeia intuise corect. Şi dacă ar fi fost în locul ei, Maggie ar fi fost probabil la fel de deziluzionată. Indiferent câte justificări i-ar fi adus Ian Drake, el o înşelase pe Pat. Şi o înşela şi pe Maggie.

în cele din urmă se duse la culcare. Problema îi

scăpase de sub control. Dar avea conştiinţa curată. Ian era singurul vinovat. Maggie nu-l invitase să dea buzna peste ea în baie şi s-o sărute. Era datoria lui s-o liniştească pe Pat. Şi n-avea nici un motiv ca s-o acuze pe Maggie de ceva.

Dormi agitat, trezindu-se de dimineaţă mai obosită decât se culcase. Nu avea prea mult de lucru la birou. Puse în ordine ultimele dosare pentru a avea o evidenţă clară înainte de Crăciun. Abia la începutul anului următor avea să demareze cele mai importante campanii.

Peter Cameron îşi făcu apariţia dându-şi mai multă importanţă decât era cazul.

- Mda, şi presupun că Bert Oliver e pe placul tău, concluzionă el.

- Vai, Peter, câtă clarviziune! îl ironiză ea. Crezi că el e cel mai potrivit pentru mine?

Peter o acuză mormăind că era la fel de perversă ca şi homosexualul de Bert şi o lăsă în pace. Maggie încă îşi mai zâmbea sieşi când apăru şi Rhonda.

- Ei, măcar pari mai voioasă astăzi. Cum îţi merge?

- Supravieţuiesc.

- Bravo ţie! Vreo petrecere specială de Crăciun?

- Nu. O să petrec sărbătorile împreună cu mama. Tu?

- în familie, ca şi tine. Dar nu mă deranjează. Hai, ne vedem mai târziu.

Ziua trecu relativ uşor şi Maggie se hotărî să se

culce mai devreme în seara aceea. Era prea obosită ca să mai facă altceva. După ce făcu ordine prin apartament îşi făcu bagajele pentru a doua zi intenţionând să prindă trenul de dimineaţă. Apoi se duse la culcare.

Adormise deja când, ca prin vis, auzi soneria insistentă de la intrare. Buimăcită de somn se duse să deschidă. Privi ceasul din peretele de pe hol. Era ora unu şi jumătate.

- Cine e? întrebă ea nervoasă.

- Lasă-mă să intru, Maggie!

Era vocea lui Ian Drake.

Capitolul 6

Trânti uşa în urma lui şi se sprijini de ea examinând-o pe Maggie cu o privire intensă. Tăcerea lui amară îi dădea fiori neplăcuţi lui Maggie. Deodată deveni conştientă de transparenţa cămăşii ei subţiri de noapte. îşi dădu nervoasă părul din ochi, dezorientată de prezenţa lui acolo şi jenată de felul în care o privea.

- Ce cauţi aici, Ian Drake? Nu ştii cât e ceasul? M-ai trezit dintr-un somn profund.

Privirile lui coborâră spre mâinile ei care încercau inconştient să se acopere. Apoi ochii lui urcară spre sâni, spre gâtul pe care se zbătea agitat o venă, spre buzele pline, şi se opriră în ochii ei, acuzatori.

Abia după aceea se mişcă uşor ameninţător. îi puse mâna pe obraz mângâindu-i pielea fină cu degetul arătător.

- Eşti adormită, Maggie? murmură el atingându-i în treacăt buzele. Nu credeam. Eu n-am reuşit să dorm deloc. Mă gândeam la tine. Şi am simţit nevoia imperioasă de a te vedea. Ştii despre ce vorbesc, Maggie, nu-i aşa?

Mâna lui i se înfipse brusc în păr trăgând-o dur spre el. Tonul vocii lui se schimbă, devenind pasional.

-Am avut acest sentiment de vid şi am simţit nevoia de ceva cu care să-mi umplu sufletul. Răspunsul stă la tine. Da, Maggie, numai tu mă

poţi împlini. Tu, care-ţi doreşti acelaşi lucru ca şi mine.

Ultimele cuvinte se topiră sub sărutarea lui devoratoare. O acoperi cu trupul lui ţintuind-o de perete. Luată prin surprindere, Maggie nu încercă să se opună. Gura lui Ian mirosea a brandy şi Maggie avu un sentiment de revoltă. Se simţea violată.

Deodată sărutul îşi schimbă intensitatea devenind seducător, subtil, convingător, şi reuşi să-i smulgă lui Maggie un răspuns. în momentul în care ea îi cedă, Ian se retrase.

- Aşa e mai bine, Maggie. Asta voiam de la tine. Acum hai să le avem pe toate.

O ridică în braţe şi o duse în dormitor, aruncând-o neceremonios pe pat. îşi scoase haina, pantofii şi şosetele sub privirile uluite ale lui Maggie care-şi strânse genunchii la piept în semn de apărare.

- Ce faci? întrebă ea prostită.

- Mă dezbrac, ce crezi că fac? Ce-ar fi să-ţi scoţi şi tu cămăşuţa de noapte ca să pot privi în voie trupul minunat pe care-l voi avea?

în timp ce el îşi scotea cămaşa şi pantalonii, Maggie spuse:

- Nu înţeleg. Ce cauţi aici?

- Am venit să-ţi dau ce vrei. Corect, nu? Trebuie să te dezbrac eu?

Maggie simţi un val de panică în momentul în

care Ian puse mâna pe cămaşa ei de noapte.

- S-o rup? Te excită violenţa, Maggie?

- Nu, şopti ea privindu-l înspăimântată, dându-şi seama că el nu acţiona din dragoste, ci dintr-un instinct animalic.

- Atunci nu te opune pentru că momentan nu mă simt deloc într-o stare romantică.

înainte ca ea să poată protesta, Ian îi scoase cămaşa de noapte şi o acoperi cu trupul lui. Abia după aceea, şocată de atingerea goliciunii lui, Maggie începu să se lupte evitându-i gura care o căuta sălbatic.

- Nu! ţipă ea înecându-se de groază.

- Nu asta îţi doreai? De ce te împotriveşti?

- Nu! Nu vreau în felul ăsta! exclamă ea lovindu-l inutil cu pumnii.

Ian îi prinse încheieturile mâinilor şi i le ţintui deasupra capului.

- Ce te aşteptai? întrebă el crud.

- Nimic. De ce să mă aştept la ceva din partea ta? întrebă Maggie aproape suspinând de teamă. Mi-ai spus că nu mă doreşti. Lasă-mă, te rog, lasă-mă...

- Dar, Maggie, mă doreşti. De ce să fiu mai ceremonios decât tine? Mi-ai furat femeia pe care o doream aşa că acum, vrei-nu vrei, îi vei lua locul. îmi eşti datoare.

- N-am făcut nimic, jur! N-am făcut nimic care să te rănească.

- Pat a rupt logodna cu mine aseară din cauza ta. Ai auzit, Maggie? Din cauza ta! Nu ştiu cu ce i-ai împuiat capul de ai pornit-o în halul ăsta împotriva mea, dar aici s-a ajuns. Pat nu mai vrea să fie soţia mea, aşa că nu ne mai opreşte nimic. De ce mi te împotriveşti? O să-ţi dau ceea ce-ţi doreai de la început, cu plăcere. Eşti foarte atrăgătoare.

- Nu, Ian, te rog... suspină ea printre lacrimi. Trebuie să mă asculţi. Pat a venit la mine din cauza ta şi am încercat să-i explic totul cât mai îndulcit posibil. Nici măcar nu i-am spus că m-ai sărutat. Ţi-am luat apărarea. I-am spus că nu mă doreşti, i-am spus de zeci de ori că doar pe ea o iubeşti. îmi pare rău. Nu e vina mea. Ştii bine că nu eu ţi-am spus să vii la mine vineri seara. Şi nu eu am fost aceea care a chemat-o pe Pat să vină la mine noaptea trecută. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să salvez aparenţele. îţi jur! Am încercat să-i alung toate suspiciunile. Nu-mi face asta, te rog...

Ian gemu neputincios şi o eliberă. Maggie se strânse instinctiv şi începu să suspine necontrolat. Abia într-un târziu simţi o mână care-i mângâia uşor spatele gol.

- Nu-i nimic... N-o să te rănesc, şopti el. Iartă-mă, Maggie.

Ian oftă adânc şi se ridică de pe marginea patului. Maggie îl privi, încă speriată, şi îmbrăcă în grabă cămaşa de noapte pe care i-o întinsese el.

- Fii liniştită, spuse Ian. N-o să-ţi fac nimic rău. N-am înnebunit de tot. N-am vrut să fiu dur cu tine. N-am venit aici cu intenţia asta. Nu ştiu de ce am venit. Mi-am înecat amarul într-o sticlă de brandy şi apoi m-am trezit în faţa uşii tale. Apoi, când te-am văzut, nu m-am putut abţine. N-am plănuit nimic de la început. Pur şi simplu mi-am pierdut controlul...

- Din cauza lui Pat, completă Maggie, golită de emoţii.

- Nu, spuse el trecându-şi nervos degetele prin păr. Pat a fost scuza. Te doream pe tine, eram furios pe mine... Nu vreau să simt aşa...

- Cum? întrebă ea încet, simţind că el avea să-i spună ceva important.

Acum Maggie avea toţi nervii întinşi şi toată atenţia ei era în alertă. întinse mâna şi-l mângâie pe umăr simţindu-l tensionat.

- Spune-mi, şopti ea insistent.

- Mai bine nu mă atinge, Maggie, spuse el oftând. Trebuie să plec. Acum mi-am revenit. Te rog să mă ierţi că te-am atacat aşa. Pat, băutura, tu... m-aţi dezechilibrat. Iartă-mă.

- Nu pleca, Ian, şopti ea înspăimântată, ştiind că-i face o invitaţie, dar dându-şi seama că dacă el pleacă, nu se va mai întoarce poate niciodată.

- O să mă îmbrac în camera de zi şi voi pleca. Nu trebuie să mă conduci. Stai acolo. Culcă-te.

- De ce-mi întorci spatele? De ce nu ai nevoie

de mine?

- Lasă-mă să plec, Maggie. Nu-ţi pot face asta.

- De ce? Eu niciodată nu te voi respinge. Eu sunt jumătatea ta, nu vezi?

- Nu! replică el violent. Eu sunt complet. N-am nevoie de nimeni. Am luptat pentru asta. N-o să mai fiu niciodată dependent de ceva sau de cineva.

- Dar nu vorbesc de dependenţă, Ian, spuse ea prinzându-l de mâini. Vorbesc de parteneriat. Nu se poate să nu simţi la fel ca şi mine. Sentimentul e prea puternic ca să fie doar din partea mea.

- Gata, Maggie! încetează, te-am avertizat!

Ştia că asta era marea şi singura ei şansă. Dacă devenea a lui acum, avea să câştige. îl cuprinse în braţe lipindu-şi trupul de al lui şi sărutându-i pieptul cu ardoare.

- Ţi-am spus, Maggie, la naiba! Eşti o vrăjitoare, vrei să-mi furi sufletul. Bine... o singură noapte şi atât. Asta vrei? Vei fi satisfăcută doar cu atât?

- Nu, respiră ea agitat, ridicându-şi capul pentru a-i primi sărutul.

- Trebuie să fii. Trebuie. Nu te pot lăsa să câştigi.

Dar Maggie nu-l mai asculta. Gura ei îl devora cu disperare.

- Da, trebuie să te am măcar o dată... poate aşa mă eliberez... de tortura asta perpetuă. Oh, Doamne, cât te doresc!

Apoi o ridică în braţe şi o aşează pe pat sărutându-i pleoapele închise atât de tandru încât părea ireal. Mângâierile lui erau magice şi explorau ca într-un ritual păgân, senzual, care o trimiteau în alte lumi. Apoi, când părea că totul va exploda în jurul lor, Ian o posedă total. Maggie oftă uşurată şi îndurerată, iar când el ezită, mâinile ei îl convinseră să continue. Nimic nu-i mai putea opri din drumul spre împlinirea totală.

Şi deodată ajunseră acolo şi explozia de plăcere fu atât de intensă încât ea simţi valuri de căldură pe care nu le putea controla.

Apoi el o mai sărută o dată şi se lăsă tăcerea. Ian se lăsă pe spate lângă ea, şi totul reveni la normal. Maggie începu să-l mângâie, nevenindu-i să creadă ce făcuse.

- Te iubesc, spuse ea dintr-o dată.

- Asta n-a fost dragoste, Maggie, ci posesiune. Eu n-o numesc altfel. De ce nu mi-ai spus că erai virgină?

- Te iubesc, repetă ea dându-i singurul răspuns pe care-l ştia.

- M-ai împovărat şi cu asta. N-am vrut să fiu primul tău amant. Ce nebunie! Ce să mă fac cu tine?

- Iubeşte-mă, şopti ea agăţându-se de gâtul lui.

- Dragostea e o capcană, spuse el mângâind-o uşor pe păr. Te laşi atras de promisiunile frumoase, devii dependent, şi crezi că va dura o veşnicie.

Apoi totul dispare pentru că oferi prea mult. Nu mă iubi, Maggie, pentru că nu vreau.

- Dar spuneai că o iubeşti pe Pat...

- Pat... îmi convenea. Aş fi putut trăi fericit alături de ea. Dar alături de tine... ar fi un coşmar.

- Ce vrei să spui? întrebă ea înfiorată.

- Cu tine nu-mi voi găsi liniştea.

- De ce nu?

- Ce întrebare! Eşti ca o sirenă care-şi cântă dragostea şi mă trage în adâncuri ca să mă distrugă. Dacă cedez, toată viaţa mea de până acum nu va mai conta. M-aş trăda pe mine însumi şi aş ajunge să te urăsc. Ar fi atât de simplu să cedez şi să spun da. Eşti o vrăjitoare frumoasă cu păr negru care mi-a oferit virginitatea ca pe o ofrandă. Nu e drept. N-am să accept această responsabilitate, Maggie. E o capcană.

- Dar tu ai venit la mine, îi reaminti ea.

- Da, ca un dependent de droguri. Şi acum nu-mi doresc altceva decât să mă las vrăjit de tine, să intru în povestea ta în care aş vrea să cred. Dar nu pot. întotdeauna există şi mâine. Trebuie să mă trezesc.

- Nu, Ian, ce se petrece între noi e real. Nu renunţa. Nu renunţa la mine. Am nevoie de tine...

Maggie simţi pasiunea crescând în el şi i-o hrăni până când îl auzi gemând cu aceeaşi dorinţă primitivă care o aprinsese şi pe ea. De data asta făcură dragoste sălbatic. Plăcerea intensă pe care

o simţi Maggie fu aproape dureroasă.

Ian o posedă cu disperare şi ajunseră la apogeu imediat, iar, întunericul explodă în jurul lor într-un caleidoscop de culori luminoase, aruncându-i într-un ocean de satisfacţie. Trupurile lor rămaseră înlănţuite multă vreme.

După un timp, când Ian se mişcă, Maggie se agăţă de el cu posesivitate disperată.

- Nu pleca!

- Cum aş putea? întrebă el sărutând-o.

Maggie se relaxă simţindu-se în siguranţă în braţele lui, până când adormi. Când se trezi, simţi mângâierea lui Ian pe obraji.

- Trezeşte-te, Maggie.

Deschise ochii şi-l văzu stând pe marginea patului, complet îmbrăcat şi proaspăt bărbierit.

- Nu! exclamă ea intrând în panică.

- Trebuie să plec, Maggie. Ţi-am mai spus... Nu pot accepta. Nici nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau să te blestem pentru noaptea trecută. Te rog încearcă să mă înţelegi...

Ochii lui întunecaţi păreau răvăşiţi şi îndureraţi, dar hotărâţi. Nu, Maggie nu înţelegea. Nu voia şi nu putea să înţeleagă. O părăsea. Făcuseră dragoste şi probabil că fusese pentru prima şi ultima oară.

- Nu poţi să... nu cred... Trebuie să te mai întorci la mine... Uneori... îl rugă ea cu disperare.

- Nu, n-ar fi cinstit faţă de tine, spuse el închizând ochii şi clătinând din cap. Ar fi o tortură

pentru amândoi. O să găseşti pe cineva... un bărbat care să-ţi împlinească dorinţele. La revedere, Maggie.

- Da, ne vedem la serviciu, Ian! Ce pot să mai spun?!

El deja îi întorsese spatele.

- Bine, pleacă, fugi...

Cuvintele ei păreau golite de orice emoţie. Dacă s-ar fi lăsat condusă de instinct, probabil că l-ar fi sfâşiat. Şi asta ar fi însemnat să se umilească şi mai mult decât o făcuse până atunci.

Crezuse că atunci când rupsese logodna cu Dan se simţise golită. Se înşela. Acum jucase totul pe o carte şi pierduse. îşi dăruise sufletul şi fusese respinsă, iar amintirea înlănţuirii lor era cea mai dureroasă pentru că fusese perfectă şi nu avea să se mai repete.

După ce Ian plecă, Maggie se întoarse cu spatele la uşă şi se acoperi cu pătura, încercând să scape de răceala care o paralizase. Perfecţiunea pe care tocmai o pierduse nu se va mai repeta şi ea nu putea accepta un surogat.

Capitolul 1

Nu se mai întoarse la birou. Când reuşi să se smulgă din coşmarul în care intrase de bunăvoie era deja prea târziu ca să se mai deranjeze. Mult timp rămase pe gânduri privind bagajele şi întrebându-se dacă să se mai ducă la Wallareen de Crăciun. Ştia că mama ei abia aştepta s-o vadă şi probabil că avea chef de sărbătorit. Iar ea nu se simţea în stare nici măcar să zâmbească de complezenţă.

în cele din urmă decise că sărbătoarea sfântă de Crăciun trebuia să şi-o petreacă împreună cu cei apropiaţi. Iar mama ei merita măcar atâta consideraţie.

Fay Tarrington o întâmpină cu bucurie, dar Maggie rămase rezervată şi-i fu imposibil să răspundă cu aceeaşi monedă. Fu invitată la diverse reuniuni, dar le refuză politicos pe toate. Mama ei primi o mulţime de prietene acasă, dar Maggie rămase închisă în sine. Prietenele mamei sale o compătimiră, crezând că durerea ei e pricinuită de ruptura logodnei cu Dan. Nimeni n-o înţelegea.

în ziua de Crăciun Dan le făcu o vizită neaşteptată, dar Maggie se încuie în dormitor şi nu ieşi decât târziu, după ce el plecă. Apoi mama ei o chemă la cină şi ea se văzu nevoită să iasă în cele din urmă din cameră.

- Te iubeşte, Maggie, spuse Fay după ce terminară primul fel de mâncare. De ce nu vrei

măcar să stai de vorbă cu el?

- N-avem ce să discutăm. Totul a fost spus, decretă Maggie încercând să pună capăt discuţiei.

Dan făcea parte dintr-un trecut ce părea foarte îndepărtat şi imaginea lui aproape i se şterse din minte.

- Ascultă-mă, draga mea. Tu singură ai spus că n-ai nici o şansă să te căsătoreşti cu acel bărbat. Măcar Dan...

- S-a terminat! Nu încerca să mi-l mai bagi pe gât.

Urmă o tăcere tensionată, întreruptă în cele din urmă
tot de Fay, care comentă programele de Crăciun de la televizor. în seara aceea nu mai menţionă numele lui Dan. Maggie se simţi uşor ruşinată de ieşirea pe care o avusese la începutul cinei, dar nu-i părea rău de decizia pe care o luase.

Următoarele două zile se simţi din ce în ce mai nefericită din cauza respingerii lui Ian, dar se hotărî să lupte pentru el. Amintirea nopţii lor de dragoste îi dădea un impuls incredibil. Indiferent de ce i-ar fi spus el la plecare, implicarea lui fusese la fel de totală ca şi a ei. Până la urmă tot avea să-l câştige.

Nu putea să creadă că în momentul în care o va vedea va rămâne total impasibil. Din ziua în care dejunaseră împreună ca să discute cu echipa Jamieson, Ian fusese sensibil la atenţiile ei. Puterea atracţiei dintre ei doi era prea mare ca să rămână

doar o simplă amintire.

- Nu cred că voi veni acasă cu ocazia Anului Nou, mamă, spuse ea duminică seara, înainte să plece spre casă. O să te sun ca să te anunţ.

- N-o să fiu liniştită ştiindu-te singură la tine în apartament în cea mai importantă noapte a anului.

- O să mă descurc, mamă. Am foarte multe de făcut.

- Să nu-mi spui că o să lucrezi şi de Anul Nou!

- Nu, fii liniştită. O să găsesc eu o petrecere la care să mă duc.

- Ar fi perfect.

Maggie nu cunoştea adresa lui Ian, dar intenţiona s-o afle din cartea de telefoane. Trebuia să fie faţă în faţă cu el când îi va vorbi. Era un bărbat prea puternic ca să cedeze la un simplu telefon.

Află de la Jane Carfield că Ian Drake va sosi la birou abia miercuri dimineaţa. Fu tentată s-o roage să-i dea numărul de telefon de acasă dar nu voia să işte suspiciuni.

Aşa că luă cartea de telefoane în braţe şi îşi începu căutările. Erau zece persoane cu numele de Ian Drake. Şi era foarte posibil ca numărul lui să fi fost la secret. Totuşi îşi încercă norocul. încercui rând pe rând toate numerele la care sună şi-i răspunseră alte voci decât cea bine cunoscută. La trei numere de telefon nu-i răspunse nimeni. Şi ea voia să-l găsească neapărat înainte de Anul Nou.

Repetă operaţiunea seara, când, în sfârşit, îi răspunse Ian. Ian al ei! Speriată, dar bucuroasă, întrerupse legătura.

Făcu un duş şi se îmbrăcă într-o rochie sexy din bumbac bleu. I se potrivea ca o mănuşă, şi era destul de decentă, cât să nu lase să se vadă mare lucru. Se machie, se pieptănă, încălţă o pereche de pantofi cu toc înalt şi chemă un taxi.

După ce-i spuse taximetristului adresa lui Ian, Maggie încercă să-şi pună în ordine gândurile. Trebuia să anticipeze reacţia lui Ian când o va vedea. Era cert că prima reacţie nu avea să fie una pozitivă. Dar trebuia să-l convingă măcar să stea de vorbă cu ea. Acesta era primul pas.

Drumul cu taxiul nu dură mai mult de zece minute şi poate că ar fi durat chiar mai puţin dacă taximetristul nu s-ar fi încurcat pe nişte străduţe. Woolhara Mansions era o suburbie apropiată de Paddington, unde locuia Maggie. După ce plăti cursa, coborî din taxi şi inspiră adânc.

Casa în care locuia Ian era veche, din cărămidă roşie şi bogat ornamentată cu fier forjat. Maggie deschise poarta şi ajunse în faţa intrării cu vitralii. Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise lin. Maggie se trezi într-un hol spaţios , pardosit cu marmură. Privi în jur şi zări uşa apartamentului numărul 2. Apăsă pe sonerie înainte să-i piară curajul. Aşteptă cu nervii întinşi la maximum şi inima bătând să-i spargă pieptul.

Uşa se deschise şi apăru Ian, care o privi uimit. Avea o figură obosită. Ridică o mână şi se frecă la ochi, apoi o privi din nou.

- Ce cauţi aici, Maggie? întrebă el ostenit.

- Trebuia să te văd, Ian, şopti ea răguşit. Pot să intru? El se sprijini de tocul uşii, blocându-i intrarea. îşi
plecă fruntea şi oftă adânc înainte să-i răspundă. Când o privi din nou ochii lui erau încărcaţi de amărăciune.

- Nu vreau să te văd, spuse el. Credeam că am fost destul de clar.

- Nu, n-ai fost clar, replică ea repede. Nimic nu e clar şi vreau să stăm de vorbă. Te rog. Cred că-mi datorezi măcar atât, adăugă ea cu disperare.

- Nu, spuse el scuturând din cap. Nu-ţi datorez nimic şi nu vreau să mă las şantajat sentimental.

- Atunci, măcar din curtoazie şi bun-simţ, invită-mă înăuntru, Ian, pentru că am să-ţi spun ceva.

Câteva clipe agonizante Ian păru că se luptă cu sine. Apoi îi făcu loc să intre.

- Bine, fu el de acord.

O conduse într-o încăpere de dimensiuni impresionante, cu tavan înalt. Pe peretele din spate, flancând un şemineu mare de marmură, stăteau rânduite în rafturi sute de cărţi. Pardoseala era dintr-un parchet de culoarea mierii. Locul de conversaţie era compus din trei canapele mari care păreau confortabile. încăperea degaja o

atmosferă caldă, dar Maggie era prea tensionată ca s-o simtă. Ian îi făcu semn să ia loc.

- Vrei să bei ceva? întrebă el politicos.

- Nu... adică da, aş bea ceva, te rog. Un sherry, dacă ai. Nu mâncase nimic în ziua aceea şi spera ca băutura să-i
dea puţin curaj.

Pe colţul măsuţei de cafea, în faţa uneia dintre canapele, era un pahar pe jumătate plin cu whisky şi un ziar despăturit. Probabil că Maggie îl întrerupsese din lectură.

Se aşeză pe canapeaua opusă şi-l privi pe Ian cum îi turna băutura într-un pahar. Era îmbrăcat lejer, într-o pereche de blugi şi un tricou, dar nu părea relaxat. După ce turnă băutura Ian îi puse paharul în faţă, se aşeză la locul lui, îşi încrucişă braţele şi o privi în tăcere.

în cele din urmă vorbi:

- Noaptea aceea a fost o greşeală, Maggie. O greşeală pe care n-am de gând s-o mai repet. Nu vreau să-mi complici viaţa distrugând tot ce-am realizat. Nu cred că pot fi mai clar de atât, încheie el rece şi definitiv.

Maggie luă o gură de sherry, dându-şi timp să-şi stăpânească emoţiile.

- Vrei să-mi spui de ce consideri noaptea aceea o greşeală? întrebă ea cât de calm putu. Eu credeam că a fost foarte specială.

- Asta nu schimbă cu nimic datele, spuse el

vehement. Da, a fost specială. S-o lăsăm aşa. Nu mai trage de mine, Maggie, te rog. Nu vreau să te rănesc...

- Ştii c-o faci respingându-mă aşa, îl întrerupse ea. Vrei să-mi spui de ce-mi faci asta? Nu pot să înţeleg, Ian. Am putea avea ceva frumos...

- Nu! îi tăie el vorba nemilos. Nu vreau nimic din ce-mi poţi tu oferi. Nu vreau, Maggie, aşa că lasă-mă să trăiesc. Aş fi vrut să nu te întâlnesc vreodată, spuse el plin de resentimente amare.

- De ce? întrebă ea rănită profund. Ce ţi-am făcut?

Ian dădu paharul de whisky peste cap şi spuse trântin-
du-l pe masă:

- Nimic. Tu... eşti tu. Asta-i tot. N-ai nici o vină. Dar nu trebuia să-ţi cad în mreje. N-am plănuit-o. Pur şi simplu mi-a scăpat situaţia de sub control. Dar acum s-a terminat.

- Chiar aşa, Ian? Spui asta din tot sufletul? întrebă ea rugător. Nu mă minţi.

- Poate că nu, recunoscu el. Dar se va termina în curând, Maggie, pentru că asta mă străduiesc acum să fac
- să mi te scot din minte. Şi voi reuşi. întotdeauna am reuşuit ce mi-am propus. Te rog să accepţi ce-ţi cer. Am fost cât de politicos am putut. Acum aş vrea să-ţi termini băutura şi să pleci, pentru că nu rezolvi nimic dacă mai rămâi mult prin preajma

mea.

Când puse paharul pe masă mâna lui Maggie tremură vizibil.

- Nici nu vreau să mai rămân în cazul ăsta, murmură ea stăpânindu-şi cu greu lacrimile.

Simţea că nu putea să treacă de zidul pe care-l ridicase Ian între ei. Se ridică în picioare, îşi îndreptă spatele şi se îndreptă cât de demn putu spre uşă.

Avea privirea înceţoşată şi nu observă covorul din faţa ei. Se împiedică de el şi fu cât pe ce să cadă. Ian o prinse la timp. Maggie se sprijini de pieptul lui. Palmele ei îi mângâiară uşor pieptul. îl privi în ochi şi zări dorinţa ascunsă. Instinctiv se lipi de el, dar Ian o respinse.

- Nu! spuse el printre dinţi. Nu se va mai repeta, Maggie. N-o să te las să-mi faci asta. Sunt stăpân pe sentimentele mele.

- Dar te iubesc, şopti ea pierdută.

- Mă iubeşti! izbucni el îndepărtând-o violent. Nu-mi vorbi de dragoste! Ultimul lucru de care am nevoie e dragostea. Du-te şi dăruieşte-ţi dragostea altcuiva, care are nevoie de ea. Du-te la Barlow! El te doreşte. întoarce-te la el şi lasă-mă pe mine în pace. N-o să mă mai las păcălit încă o dată. Haide, pleacă!

Maggie rămase împietrită, incapabilă să se mişte. Ian îi întoarse dezgustat spatele. Când se întoarse spre ea avea o privire sălbatică, plină de

ură.

- Aş primi-o pe Pat înapoi, dacă m-ar mai dori, spuse el tăios. N-am nevoie de tine şi de dragostea ta, m-ai auzit?

- Da, te-am auzit, şopti ea răguşit.

Nu ştiu cum avu puterea să se mişte. Genunchii îi tremurau îngrozitor când se îndepărtă de el. Ieşi în stradă cu privirile tulburi şi opri un taxi.

Când ajunse acasă puse mâna pe telefon şi formă un număr. Mama ei răspunse la primul apel.

- Bună, mamă. Vin acasă, spuse ea sumbru.

- Mă bucur că te-ai răzgândit, draga mea. Deci ne vedem mâine seară.

- Nu. Voi lua trenul de dimineaţă. Mâine îmi voi lua liber.

- Au căzut toate planurile? Credeam că ai ce să faci de Anul Nou.

- Nu mai contează. Acum vin acasă.

Maggie închise telefonul şi intră în baie. Se dezbrăcă, apoi se băgă în pat. Stătu multă vreme pe întuneric, cu ochii deschişi, fără să se poată gândi la absolut nimic.

în dimineaţa următoare, când se trezi, îşi făcu bagajul şi porni spre Wallareen. Discută cu mama ei o vreme, dejunară împreună, apoi luă o carte şi se aşeză în fotoliu ca să citească. Mintea ei nu înregistra ceea ce citea, dar ochii îi urmăreau rândurile şi mâna întorcea paginile. După cină stătu în faţa televizorului împreună cu mama sa.

Când sună clopoţelul de la intrare răspunse Fay Tarrington. Maggie nici nu observă când mama ei părăsi încăperea.

- Maggie?

Vocea lui Dan o trezi din letargie. îl văzu luându-şi un scaun şi aşezându-se lângă ea zâmbitor.

- Bună, Dan, răspunse ea automat.

- Nu trebuie să-ţi mai faci griji că te voi bate la cap, spuse el vesel. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine şi am acceptat. Dar asta nu înseamnă că trebuie să fim duşmani, nu? Putem fi doi prieteni civilizaţi, Maggie.

- Dacă asta îţi doreşti... răspunse ea indiferent.

- în cazul ăsta trebuie să-mi accepţi invitaţia. Avem o petrecere la familia Wilcoxe, diseară... Nu insist, Maggie. Dar o să ne relaxăm şi o să ne distrăm puţin. Te înţelegeai bine cu Claire şi Trevor. Ce motiv ai avea să nu vii? Nu trebuie să te simţi vinovată că ai rupt logodna cu mine. Eu n-o să te însoţesc decât ca simplu prieten. Ce spui?

Dan îi zâmbi sincer. Maggie îl privi inexpresiv. Cuvintele lui Ian îi răsunau în minte. „Du-te şi dăruieşte-ţi dragostea altcuiva, care are nevoie de ea. Lui Barlow! întoarce-te la el.”

- Bine, Dan, acceptă ea. Ai dreptate. De ce nu? Vin, spuse ridicându-se brusc în picioare. Mă duc să mă schimb.

Surprinderea lui Dan era evidentă, dar Maggie

nu mai aşteptă ca el să facă un alt comentariu. Se îndreptă spre camera ei, făcu un duş şi se pregăti pe îndelete. Dan o aştepta, oricum. Se fardă ascunzându-şi cu grijă cearcănele. Apoi privi efectul în oglindă. Arăta onorabil.

Se ridică în picioare, îşi scoase halatul de baie şi se privi în oglindă. Avea un corp aproape perfect. Din nefericire asta nu-l convinsese pe Ian să rămână cu ea. N-o dorea.

Se întoarse şi îmbrăcă rochia verde de satin pe care o aşezase pe pat. Când coborî în camera de zi îi găsi pe Dan şi mama ei discutând amical.

- Sunt gata, anunţă ea.

Când o privi, Dan avu un zâmbet încântat. Maggie nu reuşi să-i răspundă. După ce-şi luară la revedere de la Fay Tarrington porniră spre familia Wilcoxe cu maşina lui Dan. Pe drum, Maggie rămase îngândurată şi tăcută. Dan o apucă de mână strângând-o uşor, şi spuse:

- Dacă vrei, putem să nu mergem la petrecere. Spune-mi ce doreşti să faci.

- Nu mă deranjează, Dan.

- Eşti sigură? Credeam că nu-ţi doreşti aglomeraţie. Pari închisă în tine.

- Poate că o petrecere o să mă mai înveselească.

- Ai dreptate. Atunci să ne distrăm!

Casa Wilcoxe era zgomotoasă, plină de lume exuberantă care abia aştepta să treacă în noul an. Maggie salută gazdele şi câteva cunoştinţe, şi începu să danseze. Dan nu încercă să fie posesiv. Dar avu grijă să nu-i lipsească mâncarea şi băutura. Puţini dintre invitaţi ştiau că ei doi rupseseră logodna şi erau curioşi să afle amănunte. Dar Dan evită politicos subiectul.

- Te doare capul, Maggie? întrebă Claire văzând-o îngândurată, într-un colţ. Ce-ar fi să te întinzi în camera mea? Nu poţi pleca de la petrecere înainte de miezul nopţii. Te chem eu când se apropie ceasul.

- Mulţumesc, Claire. Chiar aş vrea să mă întind puţin.

- La capătul holului, la drepata. O să-i spun eu lui Dan unde să te găsească dacă te caută. Bine?

Maggie se strecură prin mulţime şi intră în dormitor închizând uşa zgomotului. Nu mult timp după ce se întinse în pat, intră Dan.

- Maggie? Ai adormit?

- Nu, răspunse ea din întuneric.

- Te doare capul? întrebă el îngrijorat, aşezându-se pe marginea patului.

- Da

- întoarce-te ca să-ţi masez ceafa. Ştii că sunt expert.

Maggie se supuse fără să protesteze. Dan îi ridică părul şi începu s-o maseze uşor. Era plăcut. Simţea cum toată tensiunea acumulată începea s-o părăsească. Dar la un moment dat sesiză că masajul pe care i-l făcea Dan semăna mai degrabă a mângâiere.

Apoi o întoarse uşor cu faţa spre el şi încercă să-şi strecoare mâinile sub rochia ei. Maggie vru să-l oprească, dar Dan îi prinse uşor mâinile.

Maggie rămase nemişcată, aşteptând. Vârfurile degetelor lui îi atingeau sfârcurile şi ea se simţea incapabilă să protesteze. Apoi Dan se aplecă şi începu să-i sărute sânii. Maggie nu simţea absolut nimic. Şi-ar fi dorit s-o înnebunească, s-o facă să uite de Ian.

Gura lui Dan îi atinse buzele şi Maggie deschise gura oferindu-i-se. Experimentul eşuă. Când se retrase, Dan respira agitat. O luă în braţe strivindu-i pieptul de al lui.

- Te doresc, Maggie, îi şopti el în ureche.

Vorbele lui seducătoare nu aveau nici un efect asupra ei.

- Vino cu mine acasă, draga mea. Voi avea grijă de tine. O să te iubesc aşa cum vrei tu.

S-o iubească? Cine? Un străin? Dan era ca un străin pentru ea, iar ea nu-i putea oferi dragostea. îl dorea doar pe Ian. Se luptă cu Dan şi se

desprinse din îmbrăţişarea lui.

- N-ar fi corect, spuse ea. Nu se poate. N-o să meargă.

Dan se ridică de pe pat şi o trase şi pe ea în picioare. îi
luă mâna şi o forţă să-i cuprindă bărbăţia.

- Vezi ce mi-ai făcut? întrebă el acuzator. M-ai lăsat să te ating, să te sărut, şi acum mă respingi? îţi baţi joc de mine? De ce naiba nu m-ai oprit, dacă nu mă doreşti?

- Pentru că am sperat că o să meargă, spuse ea sincer. Dar nu te iubesc, Dan. îmi pare rău, dar ne minţim singuri.

- Nu-mi pasă dacă tu crezi că mă minţi! Te doresc, Maggie. Te-am dorit din prima clipă. Lasă-mă să fac dragoste cu tine. îţi jur că-ţi va plăcea. O să te fac fericită, Maggie, promit...

- Nu pot, Dan, spuse ea amintindu-şi de felul în care făcuse dragoste cu Ian. îmi pare rău, dar nu pot! Te rog, lasă-mă să plec. O să chem un taxi dacă nu vrei să mă conduci acasă. Nu trebuia să vin aici, cu tine, de la bun început. Şi să nu mă mai suni niciodată. Uită-mă. Nu sunt bună pentru tine.

Maggie îl împinse din calea ei şi ieşi furtunos pe uşă înainte ca el s-o poată opri.

Ian nu o voia pentru el, dar asta nu însemna că trebuia să se arunce în braţele primului bărbat care o dorea. Ajunse greu la telefon făcându-şi loc prin încăperea aglomerată şi dându-i timp lui Dan

s-o prindă din urmă.

- O să te duc eu acasă, Maggie, spuse el hotărât. Eu te-am adus, eu te voi conduce înapoi. îmi pare rău că te-am forţat să faci lucruri pe care nu ţi le doreai... Acum lasă-mă să-mi iau revanşa.

Maggie îl analiză neliniştită. Nu voia să-l insulte, dar văzu că nu era cazul să-şi mai facă probleme. Dan părea că se calmase.

- Bine, acceptă ea în cele din urmă.

După ce-şi luară la revedere de la gazde cerându-şi iertare pentru plecarea timpurie şi invocând durerea de cap a lui Maggie, cei doi porniră spre casă. Dan o escortă până în faţa uşii de la intrare.

- Sper să te simţi mai bine mâine. Noapte bună, Maggie, spuse el calm sărutând-o pe frunte.

- Nu, Dan, adio. Şi mulţumesc pentru că m-ai adus acasă.

- Nu, Maggie, nu adio, ci la revedere. Rămânem prieteni, mi-ai promis.

- Nu ţi-am promis nimic şi văd că nu se poate să rămânem prieteni. Acceptă situaţia.

- Dar ai idee cum m-am simţit? întrebă el încordat.

- Da, am idee şi te înţeleg perfect, spuse ea privind în altă parte. Adio, Dan.

înainte ca el să poată spune ceva, Maggie închise uşa ferm în urma ei. în camera de zi, la televizor, se derulau spectacole cu focuri de artificii. Tocmai bătuse miezul nopţii şi începuse un

nou an. Un nou an gol, care trebuia umplut cu ceva constructiv.

Pierderea lui Ian nu trebuia să însemne sfârşitul lumii, îşi spuse ea intrând în camera de zi cu zâmbetul pe buze, pentru a nu-şi necăji mama.

Capitolul 8

- Bună, Maggie.

Vocea avea o notă vibrantă. Maggie ridică privirile de pe pantofii scumpi din faţa ei, si se opri în ochii albaştri ai lui Pat Hollis. Luată prin surprindere, se holbă la ea tăcută. Apoi se înroşi jenată, îşi îndreptă spatele, tuşi uşor şi spuse, amintindu-şi de bunele maniere:

- Bună, Pat. Si tu cauţi solduri?

Magazinele erau pline, în luna ianuarie, de lucruri la preţuri reduse. Cele două femei se întâlniseră într-un magazin de pantofi.

- Da, dar nu ştiu de ce am venit aici. Mereu găsesc măsuri prea mari sau prea mici.

- Si eu am aceeaşi problemă. Unori îmi pare rău că port o măsură comună.

- Cam aici se opresc lucrurile comune în cazul tău, Maggie, remarcă Pat uscat. Ce mai face Ian?

- Presupun că bine, răspunse Maggie simţind nota acidă din tonul lui Pat şi privind-o la rândul ei ostil. N-am auzit să fi păţit ceva rău.

- Hei, nu trebuie să-ţi scoţi ghearele. Eu şi Ian am terminat-o. Acum ştiu ce simte pentru tine. Nu trebuia să mă minţi. Presupun că n-aţi pierdut timpul.

- Pat, din păcate nu l-am mai văzut pe Ian dinainte de Anul Nou.

- De ce? întrebă Pat sincer uimită. Ai fost

plecată din oraş?

- Nu, am lucrat, ca de obicei. Dar biroul meu e la alt etaj decât al şefilor. Şi Ian este încă director. Eu nu sunt decât un simplu angajat.

- Haide, Maggie, nu mă prosti în faţă. Crezi că sunt copil? Poate că nu sunt la fel de inteligentă ca tine, dar nici proastă nu sunt. Crezi că nu mi-am dat seama de ce ai rupt logodna cu Dan? Acum, că şi Ian e liber, nu ştiu ce v-ar mai putea opri. Ştiu că te vrea. De ce nu v-aţi văzut?

- Nu te-am minţit, Pat. Ian nu mă vrea. Ar trebui să mă crezi pe cuvânt. Şi poate că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă n-ai fi rupt logodna cu el.

- Dar, Maggie, am vorbit cu Ian în ajunul Anului Nou... Ştii ceva? Trebuie să stăm de vorbă. Hai la o cafea. E ceva ce-mi scapă.

- Ce-ţi scapă?

- Hai, simt nevoia să-mi odihnesc puţin picioarele.

Maggie se lăsă aproape târâtă până la prima cafenea
din mall. Era curioasă să afle cât mai multe despre Ian, dar nu de la Pat.

Se aşezară la o masă retrasă şi comandară două cafele.

- Fac eu cinste, spuse Pat. Oricum, îţi sunt datoare.

Luată prin surprindere, Maggie încercă să se

relaxeze.

- Ştii că am rupt logodna cu Ian, începu Pat fără altă introducere.

- Da, ştiu, replică liniştit Maggie amestecând zahărul în cafeaua aburindă.

- El nu voia să se despartă de mine. A încercat să-mi aducă tot felul de argumente, dar nu l-am ascultat. M-am simţit rănită şi jignită în noaptea în care a preferat să se ducă la tine decât să stea împreună cu mine. Şi aşa ne vedeam destul de rar. Oricum, după ce m-am gândit mai bine m-am decis să văd în ce ape se scaldă şi m-am dus să-l văd în ajunul Anului Nou. Aveam de gând să mă împac cu el, dacă mă mai voia. Doar că el se răzgândise. Spunea că e prea târziu. îi părea rău că mă rănise, dar nu mai voia să se căsătorească cu mine. Părea devastat, la fel ca în seara aceea. L-am întrebat deschis dacă arată aşa de rău din cauza ta şi el mi-a spus...

Pat ezită şi Maggie îşi ţinu respiraţia emoţionată din cauza a ceea ce auzea.

- Mi-a spus: „Nu e din cauza ei”. Şi a spus-o cu o sălbăticie... Oh, n-am ştiut ce să cred. Devenise foarte furios şi tensionat când i-am amintit de tine. Am renunţat la mândrie şi l-am întrebat dacă mai vrea să se căsătorească cu mine. Şi-a acoperit faţa cu mâinile, a tăcut multă vreme, şi apoi mi-a spus că-i pare rău, dar avusesem dreptate în legătură

cu tine. Mi-a spus că n-avea sens să ne mai căsătorim, pentru că oricum nu mă iubea cu adevărat. L-am crezut. Adevărul i se citea pe faţă. De fapt, a fost pentru prima oară când l-am simţit sincer faţă de mine. Şi l-am apreciat pentru asta, deşi m-a durut şi m-am simţit rănită în orgoliu. Şi acum tu spui că nu l-ai mai văzut... Nu mai înţeleg nimic.

Maggie tăcu încercând să-şi pună gândurile în ordine. Evenimentele luaseră o întorsătură neaşteptat de bună.

- Tu înţelegi? întrebă Pat văzând-o că tace.

- Poate că vrea să fie liber, sugeră Maggie gânditoare.

- Nu cred, scutură Pat vehement din cap.

- Tot ce pot să-ţi spun e că pe mine nu mă vrea.

- Şi nici pe mine, spuse Pat, din ce în ce mai confuză.

- Poate că ar trebui amândouă să ne căutăm iubirea în altă parte. Tu ai pe cineva în perspectivă?

- Se pare că da, zâmbi Pat cochet. Nu se ridică la nivelul lui Ian Drake, dar e drăguţ, sensibil şi mă înţelege. Nu găseşti milionari pe toate drumurile.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiai? Ian e milionar... Ei, poate nu multimilionar, dar are foarte mulţi bani. Şi când te gândeşti că a crescut la orfelinat!

- E orfan? întrebă Maggie surprinsă, dându-şi seama că făcuse dragoste cu el fără să-l cunoască deloc.

- Nu chiar. A fost abandonat.

Abandonat... Ian a fost un copil părăsit... Lui Maggie nu-i venea să creadă. Bietul de el... De asta se temea oare de dragoste? Cât trebuie să fi suferit!

- La ce vârstă?

- Poftim?

- La ce vârstă a fost părăsit Ian?

- Nu ştiu, ridică Pat din umeri. Niciodată nu mi-a povestit totul, exact. Dar ştiu că stătea la orfelinat de pe la opt-nouă ani. De ce te interesează?

Opt-nouă ani? O vârstă la care copiii erau uşor impresionabili. Putea suferi din cauza sentimentului respingerii. Poate că nu reuşise să-şi ierte niciodată părinţii.

- Maggie?

O privi pe Pat, pierdută în gânduri, analizând implicaţiile dintr-o nouă perspectivă.

- Spuneai că a stat la orfelinat de pe la nouă ani... Până la optsprezece ani?

- De ce te interesează? întrebă Pat uşor contrariată. Da, cred că da. L-am întrebat odată dacă a fost invitat de Crăciun în vreo familie. Ştii că se organizează acţiuni de genul ăsta pentru

orfani. Mi-a zis că n-a vrut niciodată să se ducă.

Asta spunea multe. Probabil că Ian îşi iubise mama, iar când aceasta îl părăsise pierduse încrederea în oameni. Fusese un copil traumatiat sentimental. Cu timpul, probabil că-şi dezvoltase un sistem propriu de autoapărare, alegând să nu se mai implice afectiv în nici o relaţie. Acum Maggie înţelegea de ce el nu credea în iubire. Dacă ea ar fi reuşit să-l facă să creadă din nou...

- Mulţumesc pentru cafea, Pat, spuse ea. Acum trebuie să plec. Mult noroc.

Se ridică repede de la masă, se împiedică de un scuan şi se lovi de mulţimea de oameni din mall, în graba de a ieşi în stradă. Avea un singur gând - să ajungă cât mai repede la Ian. Trecuseră aproape trei săptămâni de la prima şi ultima vizită pe care i-o făcuse. Acum exista o speranţă şi nimic n-o mai putea opri.

Luă un taxi şi încercă să-şi pună gândurile în ordine. Trebuia să-şi stăpânească emoţiile şi să-l convingă pe Ian s-o asculte. Cu siguranţă că el avea s-o întâmpine cu ostilitate, ca data trecută, dar acum cel puţin ştia cauza suferinţelor lui şi putea să-l abordeze altfel.

Taxiul opri în faţa casei lui Ian. Maggie plăti cursa şi coborî. Era o dimineaţă frumoasă. Alergă pe alee şi nu se opri decât în faţa uşii lui, unde sună îndelung. Nu-i răspunse nimeni.

în cele din urmă, dezamăgită şi frustrată, se hotărî să plece. Se întoarse pe călcâie şi dădu nas în nas cu Ian.

- Bună, Maggie, spuse el trecându-şi pungile cu cumpărături într-o mână şi căutând în buzunar cheile. Te-am zărit de la capătul străzii.

- Da, am venit să... Voiam să stau de vorbă cu tine.

O luase prin surprindere şi Maggie se emoţionase la vederea lui neaşteptată. Ian descuie tăcut uşa şi o invită să intre.

- Mă bucur că ai venit, spuse el după ce închise uşa. Voiam să discut cu tine nişte probleme de serviciu.

Maggie rămase uşor descumpănită. Ian părea degajat. Era oare indiferent? Şi de ce voia să discute cu ea probleme de serviciu? Nu puteau vorbi despre asta la birou? Dar îşi aminti că o văzuse încă de la colţul străzii, şi probabil că avusese timp să-şi compună o figură relaxată.

- îmi place camera asta, spuse Maggie. Cred că e minunat să locuieşti aici.

- Da. De fapt toată casa e a mea, dar din nefericire foştii proprietari obişnuiau s-o închirieze şi au împărţit-o în două apartamente. Dar nu mă deranjează. îmi e suficient un singur apartament. Scuză-mă un minut. Vreau să duc cumpărăturile la bucătărie. Simte-te ca acasă.

- Mulţumesc.

Maggie se aşeză pe fotoliu încercând să nu se gândească la prima vizită. Ce se petrecea cu Ian? Părea că stăpânea perfect situaţia. Şi nu era deloc devastat, aşa cum i-l descrisese Pat.

Maggie respiră adânc privind cu atenţie mobilierul din jur. încăperea era plină de antichităţi bine restaurate. Asta spunea ceva în plus despre Ian - prefera lucrurile solide, durabile.

- Pot să-ţi ofer ceva de băut? întrebă el întorcându-se din bucătărie.

- Nu, tocmai am băut o cafea cu... Pat Hollis.

- Serios? întrebă el uşor sarcastic, fără să i se mişte nici măcar un muşchi de pe faţă. V-aţi împrietenit?

- Nu. Ne-am întâlnit întâmplător. Oricum, am avut o discuţie interesantă.

Ian ridică din umeri şi se aşeză pe canapea. îşi puse picioarele pe măsuţă într-o atitudine relaxată şi o privi aşteptând.

Maggie se uită la el întrebător.

- Şi ce aţi discutat aşa de interesant voi două? Mă îndoiesc că Pat a avut să-ţi spună ceva. Dar presupun că ţi-a vorbit despre mine. De asta ai venit să mă vezi, nu? Oricum, dacă tot eşti aici, aş vrea să-mi cer iertare pentru ieşirea emoţională de data trecută. M-am purtat ca un măgar. Sper că asta nu va afecta relaţiile noastre colegiale.

- Asta e relaţia pe care ai ales-o tu, spuse ea acuzator.

Zidul pe care Ian îl ridicase părea fără cusur.

- Nu văd de ce ar mai exista între noi tensiuni.

- Sigur că nu, fu ea de acord cântându-i în strună. De asta cred că ar trebui să avem o discuţie onestă.

- Maggie, până acum n-am fost cu tine decât... deosebit de onest.

- Din câte-mi amintesc mi-ai spus vehement că ai dori-o pe Pat înapoi dacă te-ar mai vrea.

- Ai dreptate, replică el calm, ridicând bărbia, fără să clipească. Dar după o analiză mai matură, mi-am dat seama că relaţia noastră n-ar mai fi mers. Pat e maladiv de geloasă pe tine. Deşi mi-a vorbit de o reconciliere, îmi tot amintea de tine. Iar o căsnicie pornită cu suspiciuni nu duce nicăieri.

Avea dreptate. Dacă Maggie n-ar fi aflat mai multe de la Pat, poate chiar i-ar fi crezut raţionamentul lui Ian.

- Nu mi-ai spus că ai fost abandonat de părinţii tăi...

- Ar fi trebuit? Nici tu nu mi-ai povestit nimic. Şi nu-mi amintesc să mă fi întrebat ceva despre trecutul meu.

- Dar trecutul meu nu mi-a afectat relaţiile ulterioare cu oamenii. Ce ai tu împotriva dragostei, Ian? Chiar nu poţi avea încredere în nimeni? De

ce? Pentru că mama ta nu te-a iubit şi a fost în stare să te abandoneze? întrebă ea insistent.

- Maggie, oftă Ian făcând o grimasă plictisită, n-am nevoie de o psihanaliză de amator. Ştiu exact ce-mi doresc de la viaţă. Dacă Pat ţi-a spus o poveste lacrimogenă, las-o baltă. Nu mai sunt un copil şi aş vrea ca toţi cei din jur să mă vadă aşa cum sunt în realitate- un adult care a reuşit în viaţă. Hai, Maggie, încetează şi ia-o aşa cum e. S-a terminat. Singura relaţie pe care mi-o doresc cu tine e una profesională. E şi pentru binele tău.

în mod normal cuvintele lui Ian ar fi descumpănit-o şi pe cea mai hotărâtă femeie. Dar Maggie simţi nevoia să mai încerce încă o dată. Pentru ultima oară.

- Nu, Ian. Ascultă-mă. E ultima dată când vin la tine. Mi-e greu să accept ceea ce-mi spui, dar o fac, deşi am impresia că-ţi baţi joc de mine.

- Cum aşa?

- Nu mi-ai răspuns la toate întrebările.

- Te ascult, spuse el încrucişându-şi braţele la piept. Ce vrei să mai afli?

- Vreau să ştiu de ce te-a părăsit mama ta.

- Hai să fim serioşi, Maggie! Faci pe Sigmund Freud? Nici măcar nu mi-am cunoscut mama. Şi nu m-a părăsit,

aşa cum crezi. Se pare că avea probleme cu drogurile şi am fost un copil neglijat. Cei de la protecţia copilului s-au autosesizat, m-au luat de lângă ea, şi m-au internat într-un orfelinat. Aveam vreo doi ani. Abia ieşisem din scutece. Nu-mi amintesc nimic despre mama mea. Şi nici n-am avut ocazia s-o mai văd ulterior. A murit din cauza unei supradoze, când aveam vreo zece ani. Şi să ştii că am fost destul de mulţumit cu viaţa de la orfelinat. Autorităţile au fost generoase cu mine şi eu nu le-am creat probleme. Asta-i tot.

- Dar ce s-a întâmpalt când aveai opt sau nouă ani?

Privirile lui Ian deveniră impenetrabile. Era clar că
Maggie lovise într-un punct sensibil.

- Am fost dat în grija unei familii de englezi care nu puteau avea copii.

- Şi te-au tratat ca pe propriul lor fiu?

- Se poate spune aşa.

- Şi ei ce-au făcut? Te-au dat înapoi, la orfelinat?

- Au fost nevoiţi să se întoarcă în Anglia, spuse Ian ridicându-se în picioare şi părând că-şi pierde răbdarea. Lui Paul i s-a oferit o promovare...

Ian începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile în buzunare.

- Şi de ce nu te-au luat cu ei? insistă nemilos

Maggie.

- N-aveau voie să mă scoată din Australia. Asta e legea. Mama n-a semnat actele de adopţie. N-au avut de ales. Au fost nevoiţi să mă lase aici.

Ba ar fi avut de ales. Să rămână cu Ian. Asta dacă l-ar fi iubit suficient de mult.

- Aţi păstrat legătura?

- Nu. Am impresia că au fost avertizaţi să întrerupă orice legătură cu mine. Şi a fost o idee bună, nu crezi?

- Tu ar trebui să ştii mai bine asta, Ian, spuse ea trist.

- Ei, Maggie? Ai aflat toate detaliile. Te simţi mai bine acum?

Nu, nu se simţea mai bine. De fapt se simţea mai nefericită ca niciodată. Ian avea o traumă afectivă şi nu voia să recunoască. Şi, din nefericire, asta influenţa viitorul relaţiei lor. Dacă exista vreunul. Era clar că Ian îşi era suficient sieşi, iar ea nu va reuşi niciodată să-i schimbe optica.

Se ridică în picioare ca să plece. Nu mai avea rost să tragă de timp. Nu rezolva nimic aşa. Ian o conduse până la uşă. Maggie trecu pe lângă el şi se opri o clipă înainte să-i întoarcă spatele. Expresia lui era împietrită. Maggie inspiră adânc şi vorbi din inimă, sperând să-i atingă o coardă sensibilă:

- Spuneai că pentru tine totul s-a terminat. Dar

eu nu pot accepta asta. Sper să-ţi aminteşti durerea şi goliciunea pe care ai simţit-o când te-au părăsit părinţii tăi adoptivi. Pentru că exact acelaşi lucru îl simt şi eu acum. Singura diferenţă este că tu n-ai nici un motiv să-mi întorci spatele. Tu ai ales s-o faci în mod crud, deliberat şi nemilos. Nu ştiu cum vei trăi cu povara asta.

El nu-i răspunse, dar deveni palid. Inima lui Maggie tresări de fericire. în sfârşit înregistrase un răspuns.

- Nu! spuse Ian răguşit. Nu sunt ca ei... N-am vrut să...

Maggie ignoră protestul lui agonizant şi spuse:

- Ar fi fost mai cinstit din partea ta dacă nu m-ai fi sărutat, dacă nu mi-ai fi răspuns, dacă n-ai fi făcut dragoste cu mine. Dar după ce mi-ai arătat ce-mi poţi oferi, mi-ai luat totul. Ar fi fost mai cinstit din partea părinţilor tăi adoptivi dacă nu te-ar fi luat la ei acasă, ştiind că nu-ţi pot oferi totul. N-o să mai deschid niciodată subiectul relaţiei noastre, Ian, îţi promit. Dar de fiecare dată când mă vei vedea la serviciu îţi vei aminti de sin-gurătatea la care m-ai condamnat.

Apoi plecă încet, hotărât, fără să se mai uite în urmă. Autocontrolul lui fusese serios zdruncinat, dar era nevoie de timp ca el să digere cuvintele care dărâmaseră zidul după care se ascunsese. Maggie nu mai avea nimic de făcut. Decât să aştepte.

Capitolul 9

Zilele trecură îngrozitor de greu, fără să primească nici un semn de la Ian. Maggie munci pe rupte ştiind că foarte curând trebuia să se întâlnească cu el în interes profesional. Lucra la campania publicitară a unei companii de asigurări care voia să promoveze o nouă strategie. Ca director, Ian Drake trebuia să apară la întâlnirea pe care urma ea s-o aibă cu reprezentanţii beneficiarilor. Abia aştepta să vadă cât de rezervat se va purta cu ea atunci.

Se străduí mult ca să nu cadă în depresie. Bert Oliver iar o acuză de fanatism, dar Maggie n-avea chef de glume. Chiar se purta ca o conducătoare de sclavi. Dar voia ca totul să iasă perfect.

Rhonda veni la ea într-o zi, când îi era lumea mai dragă, amintindu-i de Ian.

- Ghici ce-am aflat! Linda mi-a spus că Ian Drake ar fi rupt logodna cu Pat Hollis. Ce spui de asta?

Maggie ridică din umeri încercând să-şi păstreze o figură neutră.

- E problema lui.

- Nu eşti bună de bârfe, oftă Rhonda. Mie mi se pare cea mai senzaţională ştire a secolului. Linda mi-a spus că Ian Drake n-a mai pus-o să sune la salonul de coafură şi nici n-a mai rugat-o să comande flori. Asta spune multe, nu?

- Mda... replică Maggie distrată.

- Mă întreb de ce. Mi s-a părut că se potrivesc. Pat Hollis era o femeie frumoasă.

Rhonda continuă cu speculaţiile multe zile după aceea, amintindu-i lui Maggie numele lui Ian Drake. Lipsa de interes afişată de ea n-o descumpăni pe Rhonda. Ca să se apere, Maggie preferă să-şi petreacă pauzele de masă în afara clădirii.

Apoi fu nevoită să-i facă faţă lui Peter Cameron. Acum, ştiind că se despărţise de Dan, atenţiile lui erau din ce în ce mai neruşinate.

Când Maggie îi comunică faptul că putea să stabilească
o întâlnire cu reprezentanţii companiei beneficiare, Peter îi oferi porţia obişnuită.

- Eşti în formă, dragă?

- Fă o pauză, te rog, îl luă Maggie peste picior.

- Vai, ce răutăcioasă eşti, dragă. Ce te-ai făcut tu singurică zilele astea?

- Am muncit, după cum se vede.

- Ar trebui să te mai relaxezi din când în când. Ai avea nevoie de o...

- Lasă-mă, Peter. N-am chef de tine acum.

- Niciodată n-ai, replică el suav. Pentru cine te păstrezi? Presupun că pentru şefu'. Ai aflat că s-a despărţit de bucăţica lui? Pun pariu că nu l-ar deranja o tăvăleală cu tine.

- De ce nu-i spui asta chiar domnului Drake, Peter? sugeră Maggie palidă la faţă. Spune-i să mă sune. Cine ştie? Poate am noroc şi e interesat. Şi tu

mai lasă-mă-n pace. Nu vezi că nu te suport?

- Vorbeşti serios?

- La care propoziţie te referi?

- La întâlnirea cu şefu'.

- Sigur, răspunse Maggie privindu-l în ochi.

- Ce târfă ieftină eşti! pufni Peter dezgustat.

- Ieftină?! ridică ea o sprânceană.

- Pardon, de primă mărime, rectifică el.

- Ca-n tot ce întreprind, replică ea întorcându-i spatele.

întâlnirea era stabilită pentru vineri dimineaţă. Maggie îşi petrecu toată ziua de joi cu Bert, revizuind întregul plan al campaniei. Abia spre seară se declară satisfăcută.

- Acum suntem gata, spuse ea.

- Slavă Domnului! Dacă există unul. Nu ştiu cine te obligă să fii atât de pedantă, Maggie. Ştii bine că nu vei avea de-a face cu profesionişti. Ce mi-ai arătat într-o primă fază era mai mult decât suficient. Sau vrei să participi la vreun concurs?

- Am fost chiar atât de îngrozitoare? zâmbi vinovat Maggie.

- Hmmm, mormăi el. Cred că-mi eşti datoare cu vreo două beri. Hai în barul de la parter. E timpul să mă feliciţi pentru răbdare. Până şi un câine trebuie gratificat dacă face ce i se spune. Ai fost o criminală toată săptămâna.

- Iartă-mă, Bert. Am fost o nesimţitoare.

- Nesimţitoare? Eu nu ies în baruri cu

nesimţitoarele. Dacă spui târfă a dracului, accept. îmi plac târfele ale dracului. Ele dau farmec vieţii. Hai să bem şi să fim ai dracului cu toţi. Am auzit nişte colegi bârfindu-te pe la colţuri şi abia aştept să-i torn.

Maggie zâmbi. Bert era simpatic, dar acum n-avea chef de pălăvrăgeală.

- Hai să amânăm ieşirea, Bert. Te superi? Să fie săptămâna viitoare. Promit că nu te las.

- Ce te frământă, Maggie? întrebă Bert privind-o cu atenţie. Pentru că nu eşti emoţionată din cauza campaniei. Şi la altceva nu mă pot gândi decât la bărbaţi. Regreţi că te-ai despărţit de Dan?

- în nici un caz, spuse Maggie râzând degajat.

- Atunci? A apărut un nou bărbat pe firmament?

- Nu... Am o uşoară depresie de început de an.

- Ei, atunci mă bucur că nu Dan e motivul.

Maggie ridică o sprânceană şi începu să adune hârtiile de pe biroul lui Bert.

- Arată mult prea bine. Asta e problema bărbaţilor arătoşi - sunt prea aroganţi şi se aşteaptă ca toată lumea să le cadă la picioare. Dar nu ştia cu cine are de-a face. Tu, Maggie, ai nevoie de un bărbat care să te aprecieze la adevărata ta valoare. De cineva ca... Ian Drake, de exemplu.

Maggie aproape scăpă hârtiile din mână când îi auzi numele. Aruncă o privire rapidă spre Bert, sperând ca el să nu-i fi observat reacţia.

- Şi ce te face să crezi că Ian Drake mi s-ar

potrivi? întrebă ea cu scepticism.

- Ştii, Maggie, începu Bert cu o încetineală deliberată, coincidenţele pot fi uneori spectaculoase. De exemplu tu şi Drake. Amândoi aţi rupt logodna după petrecerea de Crăciun. Şi nu ştiu dacă ai observat, dar în timp ce tu îţi băteai capul cu campania publicitară, el muncea pe brânci. Nu prea vi s-a făcut simţită prezenţa prin firmă în ultimul timp. Şi, curios, ambii aţi fost foarte serioşi în ultimul timp.

- N-am observat, răspunse Maggie rece, scurt.

- Dar eu da, spuse el dulce.

- Bravo ţie, i-o întoarse ea, intrigată de perspicacitatea lui Bert.

- Şi ce petrecere super a fost de Crăciun! Nici nu ştiu cum am ajuns acasă. Dar îmi amintesc ca prin ceaţă că pe tine a avut grijă Ian Drake să te conducă...

- Bine! izbucni ea dându-şi seama că nu mai avea sens să se prefacă. Ai dreptate. Dar acum lasă-mă în pace, Bert, te rog.

Privirile lui Bert se umplură de compasiune.

- într-o bună zi o să-ţi scot cu unghiile mele ochiul tău de artist, spuse ea. Hai, ne vedem mâine dimineaţă.

- încă o întrebare, Maggie, o opri el ridicând un deget în aer. De ce nu iei iniţiativa, în loc să aştepţi?

- Am luat-o, spuse ea zâmbind amar. Şi am

pierdut. Voi vedea cât de mult când mă voi întâlni mâine cu el.

- Unii bărbaţi sunt prea proşti, sau prea orbi ca să vadă ce pierd.

- Ai dreptate, răspunse ea sec.

- Greşesc eu vreodată? bravă el.

- N-am remarcat până acum.

- Ce femeie admirabilă! oftă Bert. Capul sus, Maggie! Mâine e o nouă zi şi dacă mă întrebi, spun că tu eşti câştigătoarea. El încă nu ştie ce a pierdut.

- Sper să ai dreptate, prietene, spuse ea îndreptându-se spre ieşire.

Spera cu disperare ca Bert să aibă dreptate. Ciudat, dar nu o deranja că el îşi dăduse seama de situaţie. Bert era discret şi sensibil, în ciuda atitudinii lui combative.

Maggie încuie dosarul în dulap şi plecă acasă. Staţia de autobuz era plină de oameni. Când veni autobuzul nu reuşi să prindă nici un loc pe scaun. Era înghesuială. Dar nu se gândea la confort, ci la întâlnirea cu Ian Drake de a doua zi.

Şoferul puse o frână bruscă şi Maggie se lovi de mânerul unui scaun. Se frecă pe burtă şi-şi aminti că trecuseră trei săptămâni de când trebuia să-i vină ciclul lunar. Nu mai putea pretinde că e vorba de o simplă întârziere. Fusese atât de supărată în ultimul timp încât uitase. Ar fi fost bine să-şi facă un test de sarcină.

Alungă gândurile negre şi, coborând din autobuz, continuă să se concentreze la ziua de mâine. Trebuia să pară încrezătoare, puternică...

în noaptea aceea nu dormi bine. A doua zi avea cearcăne vineţii sub ochi. Repară neajunsul cu mult fond de ten şi, când termină, se declară satisfăcută.

Când ajunse la birou, Bert o întâmpină cu o mulţime de complimente. Drept răspuns Maggie îi zâmbi vag. Era teribil de emoţionată.

Aruncă o privire peste notiţe şi aşteptă în camera de proiecţii sosirea clienţilor, fără să i se citească nimic pe faţă.

- Relaxează-te, Maggie, o avertiză Bert bătând-o amical pe umăr. Pari gata să explodezi.

- N-am nimic! se răsti ea iritată.

în spatele uşii închise se auzi un murmur şi Maggie îşi ridică privirile încordată.Când Ian intră în încăpere însoţit de doi bărbaţi, inima ei se opri în loc. Dragostea pe care i-o purta o copleşi, radiindu-i în priviri. Dar Ian nu se uită la ea. Chiar şi atunci când făcu prezentările, ochii lor nu se întâlniră. Figura lui era impenetrabilă, tonul vocii detaşat, şi manierele impecabile.

Maggie se dezumflă. Şi-ar fi dorit ca Ian să se uite la ea măcar o clipă. Dar el invită clienţii să ia loc şi se aşeză la rândul lui fără să pară c-o vede. Nici chiar atunci când o rugă să deruleze banda video nu o privi. Maggie nu reacţionă prompt. O

clipă rămase nemişcată.

- Pot să derulez banda? întrebă Bert încet punându-i o mână pe umăr.

Ea dădu din cap. încă mai avea un strop de mândrie ca să păstreze aparenţele profesionale. La început vocea ei sună uşor tremurat, apoi din ce în ce mai sigură. Şi pe măsură ce clienţii aprobau mulţumiţi, încrederea în sine îi creştea. Când termină, clienţii îşi exprimară satisfacţia. Maggie le zâmbi automat.

Ian tăcu. Se lăsase pe spătarul scunului, cu braţele încrucişate la piept, şi nici măcar n-o privi.

- Ei, Drake, atâta timp cât domnişoara aceasta talentată lucrează pentru tine, nu văd de ce să schimbăm agenţia de publicitate, declară unul dintre bărbaţi.

- Domnişoara Tarrington oferă întotdeauna satisfacţie garantată, spuse Ian zâmbind uşor.

Maggie scăpă fără să vrea un oftat de surpriză neplăcută. O dureau spusele lui. Ian o săgetă cu privirile.

- Desigur, echipa cu care lucrează e pe măsura talentului ei, adăugă el.

Maggie scutură mâinile întinse cu plăcere politicoasă în timp ce mintea ei era torturată de tot felul de gânduri. Satisfacţie garantată. O noapte de dragoste îi satisfăcuse oare nevoile lui Ian Drake?

Citise în ochii lui vinovăţia. Reuşise oare să-l facă să se simtă vinovat? Poate, dar el tot nu se

răzgândise. Nici măcar nu putea s-o privească.

îl privi conducând reprezentanţii spre ieşire. Ian pleca din nou din viaţa ei şi nu se rezolvase nimic. Rămase în încăpere singură cu Bert. Se simţea ca şi cum ar fi purtat pe umeri întreaga povară a lumii.

- Maggie?

Vocea lui Bert părea plină de îngrijorare. Ea îl privi fără să-l vadă. îşi duse instinctiv mâna la frunte în timp ce obrajii i se albiră.

- Bert, eu...

I se făcea rău. Câmpul vizual i se îngustă şi începu să vadă cerculeţe colorate. Auzea ca prin ceaţă vocea lui Bert. Apoi căzu.

- ... s-a obosit prea mult...

- ... nu pot să rămân. O trimit pe Jane Carfield. Ai grijă de ea.

Era vocea lui Ian. Maggie se forţă să ţipe.

- Nu, stai... spuse ea slab deschizând încet ochii.

- Maggie? Acum te simţi mai bine? întrebă Bert care se aplecase asupra ei.

- Da. Cred că am leşinat, murmură ea ridicându-se cu greu în coate.

Bert o ajută să se aşeze pe scaun şi-i masă umerii şi ceafa. Jane Carfield intră cu un pahar mare cu apă rece.

- Hai, bea asta, spuse Bert susţinându-i ceafa. O să te ajute.

Maggie se supuse nepăsătoare. Jane Carfield o privi cu atenţie şi aşteptă să termine de băut.

- O să te simţi mai bine, spuse femeia. Şezi câteva minute. Mă duc să chem un taxi. Domnule Oliver, vă rog s-o însoţiţi dumneavoastră şi să chemaţi un doctor, dacă e necesar.

- Nu e nevoie, murmură Maggie.

- Sunt ordinele domnului Drake, domnişoară Tarrington. Vă veţi duce acasă cu domnul Oliver, spuse Jane Carfield privind-o sever pe deasupra ochelarilor.

- Dacă aşa spuneţi, se supuse Maggie, prea slăbită ca să protesteze.

Bert îşi luă responsabilitatea în serios, oferindu-i braţul şi susţinând-o tot drumul. Când se aşezară pe canapeaua din spate a taxiului, Maggie îi aruncă o privire ironică.

- Sunt o ratată. Ştii că nu mi-a fost rău...

- Nu mă prosteşti pe mine, replică Bert sec. Arătai ca un mort când ai leşinat.

- A fost o combinaţie nefericită... N-am prea dormit, n-am mâncat, eram emoţionată...

- Dacă te consolează, mie Ian Drake nu mi s-a părut chiar indiferent când s-a întors şi te-a găsit întinsă pe podea. De fapt, pot spune că şi-a pierdut controlul. A înjurat ca un birjar şi părea că se simte vinovat de starea ta.

- Dar ţi-a spus de ce s-a întors? întrebă ea interesată.

- Nu, dar e evident că s-a întors după tine.

- Crezi că...

Maggie se opri şi oftă. Ea îşi dorea dragostea lui Ian, nu voia să-l facă să se simtă vinovat.

- După experienţa mea, destul de bogată în observarea caracterelor umane, aş spune că nu l-ai pierdut, Maggie, fata tatei. Poate că mai încearcă să-ţi reziste din motive obscure, dar încă mai ai putere asupra lui, crede-mă.

- Sper să ai dreptate.

- Ştii bine că nu mă înşel niciodată, spuse el strângân- du-i mâna încurajator. Cred că aş fi fost un bun vizionar.

Maggie se relaxă şi se sprijini de spătarul canapelei, zâmbind satisfăcută.

- Aşa te vreau, draga mea. Ochii tăi sunt frumoşi când scânteiază. Să nu mai laşi vreodată vreun bărbat să te aducă în halul ăsta.

- Nu mi se mai poate întâmpla a doua oară, oftă ea.

închise ochii şi se relaxă. Bert tăcu plin de tact, lăsând-o să se gândească în linişte la ale ei. Când taxiul opri în faţa casei sale, Maggie insistă ca Bert s-o lase să se descurce singură. Dar el nici nu vru să audă. O conduse până în faţa uşii, iar ea îi mulţumi pentru sprijin.

După ce rămase singură, Maggie se duse direct în dormitor, îşi scoase hainele, îşi puse o rochie de casă şi se băgă în pat. Stomacul o durea de foame,

parcă i se lipise de spate. Dar starea aceea nu avea să mai dureze mult dacă era însărcinată.

Poate că din cauza asta leşinase, realiză ea speriată. Dar încă nu se simţea pregătită să se gândească la o eventuală sarcină. Se gândi în schimb la Ian. Ce bine ar fi fost dacă Bert ar fi avut dreptate. Şi dacă era aşa cum îi spusese el, probabil că Ian o va suna în după-amiaza aceea. Ar fi fost perfect dacă ar fi căutat-o.

Ca răspuns, telefonul începu să sune. Maggie se ridică în grabă şi puse mâna pe receptor, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

- Alo? Domnişoară Tarrington?

Era vocea lui Jane Carfield.

- Da, eu sunt, răspunse ea dezamăgită.

- Domnul Drake m-a rugat să vă sun să verific dacă vă simţiţi mai bine. Ce să-i comunic?

- Daţi-mi-l la telefon ca să-i spun personal, replică ea amar.

Jane Carfield pufni nemulţumită.

- Domnul Drake e foarte ocupat, domnişoară.

- Atunci spuneţi-i că dacă e atât de preocupat de starea mea, să mă sune personal.

- Domnişoară Tarrington, evident nu vă simţiţi bine, spuse Jane Carfield scorţos. Dar se pare că nu vă mai e chiar atât de rău. Nu cred că domnul Drake trebuie să se mai deranjeze.

- Nu, să nu cumva să-l deranjăm pe domnul Drake, făcu Maggie sarcastic. El nu vrea să-şi

asume nici o responsabilitate. Nu putem să-l împovărăm... cu persoana mea insignifiantă... adăugă ea după ce auzi clicul întreruperii legăturii.

Jane Carfield probabil că se scandalizase. Dar lui Maggie nu-i păsa. Secretara lui Ian putea să creadă ce voia despre ea.

Ise puse un nod în gât şi, cu lacrimi în ochi, ţipă în receptorul din care se auzea tonul:

- Puteai să discuţi personal cu mine! Crezi că nu meritam o vorbă bună din partea ta?

în ciuda încurajărilor lui Bert, Maggie îşi dădea seama că nu mai are nici o şansă. N-avea sens să mai spere. O durea prea tare. îi venea s-o sune pe secretara lui Ian şi s-o roage să-i transmită un mesaj din partea ei. Dar probabil că Jane Carfield ar fi considerat-o nebună şi, oricum, până la urmă nu i-ar fi transmis lui Ian decât că ea se simte mai bine.

Golul din stomac îi reaminti faptul că nu mâncase nimic în ziua aceea. Se târî până-n bucătărie şi deschise frigiderul. N-o tenta nimic.

Deodată simţi nevoia să iasă din casă. Parcă se sufoca. Se duse în dormitor, trase repede pe ea o pereche de blugi şi un tricou, îşi luă geanta şi ieşi val-vârtej pe uşă.

Bert avea dreptate. Nu trebuia să se mai lase vreodată doborâtă de vreun bărbat. Şi, ca să-l mai uite pe Ian Drake, se decise să colinde prin magazine.

Maggie profită de ziua liberă şi se plimbă prin câteva galerii de artă, dejună singură într-un restaurant intim, apoi se hotărî să cumpere ceva apetisant şi pentru acasă. Intră într-un supermarket şi cumpără somon afumat, pateu de ficat, produse de patiserie franţuzeşti şi o sticlă de vin bun. Masa pe care avea de gând s-o pregătească în seara aceea nu era potrivită pentru un bolnav, dar simţea nevoia să se răsfeţe puţin.

Trecând pe lângă o farmacie îşi aminti că-i întârziase ciclul şi se gândi că n-ar fi rău să cumpere un test de sarcină. N-avea sens să se prefacă. îi era teamă să nu fi rămas însărcinată.

Se întoarse acasă, îşi pregăti o cină delicioasă, se uită puţin la televizor în timp ce bău câteva pahare de vin, apoi se duse la culcare.

Adormi repede, dar avu un somn agitat, plin de vise ciudate.

A doua zi de dimineaţă, cum se trezi, citi instrucţiunile de pe testul de sarcină şi aşteptă nerăbdătoare rezultatul în timp ce citea *Sydney Morning Herald.*

Apoi totul se prăbuşi în jurul ei. Testul ieşise pozitiv. Acum nu mai avea nici o îndoială. Era însărcinată. Rămase dusă pe gânduri multă vreme, întrebându-se ce să facă. Purta în pântece copilul lui Ian Drake, iar acesta nu mai voia să audă de ea.

Capitolul 10

Se strădui să rămână calmă, şi se duse la bucătărie să-şi facă un ceai. Ceaiul era recomandat oamenilor aflaţi într-o stare de şoc. Bine, n-ar fi trebuit să fie şocată pentru că în noaptea aceea nu folosise nici o măsură de precauţie. Acum trebuia să-şi pună în ordine gândurile.

Măcar dacă Ian i-ar fi arătat vreo urmă de interes. Dar, ca să-şi liniştească conştiinţa, o pusese pe secretara lui s-o sune, ca să afle cum se simte. Era clar că nu mai voia să aibă de-a face cu ea. Nu putea să se ducă la el şi să-i dea vestea. Ar fi spus că-l şantajează.

Dar ea nu voia decât dragostea lui. Şi dacă n-o putea avea? Avea copilul lui. Dumnezeule, copilul lui Ian Drake!

Soneria o sperie. Se încruntă întrebându-se cine putea fi sâmbătă, la ora unsprezece dimineaţa. De luni de zile n-o mai vizitase nimeni în afară de Ian şi Pat.

Alergă la uşă plină de speranţă. Deschise cu mâini tremurânde şi văzându-l pe Dan zâmbitor în prag, simţi că-i cade cerul în cap.

- Bună, Maggie! o salută acesta jovial.
- Bună, ce cauţi aici? întrebă ea nepoliticos.
- Ce-ar fi să mă inviţi mai întâi înăuntru? Vin de departe.
- Te rog... spuse ea făcându-i loc să intre. Vrei o ceaşcă de ceai? Tocmai am făcut unul pentru

mine.

- Sigur. Mulţumesc, Maggie.

- Nu trebuia să vii aici, Dan, spuse ea intrând în bucătărie şi turnându-i o ceaşcă de ceai din ibric. îţi pierzi timpul degeaba, ţi-am mai spus.

- Poate că da, poate că nu, speculă el. Pe cine te aşteptai să vezi când mi-ai deschis uşa?

- Nu mă mai aştept la nimic, oftă ea sprijinindu-se de chiuvetă cu braţele încrucişate la piept şi bărbia ridicată în semn de încăpăţânare. Şi tu ar trebui să faci la fel ca mine. Totul s-a terminat între noi. Nu are sens să mai încerci ceva.

Dan ridică o sprânceană şi spuse:

- Maggie, au trecut şase săptămâni de când ne-am despărţit şi nu mi se pare că eşti mai fericită ca înainte. De fapt arăţi chiar foarte rău. Ce-ar fi să te scot undeva, în oraş, la un restaurant? Ca prieteni - fără presiuni sau condiţii. Dacă vrei vorbim numai despre vreme, dar hai să ne ţinem de urât unul celuilalt.

- N-are sens, Dan, scutură ea din cap.

- N-am venit până aici ca să am de unde să mă întorc. Nu-ţi cer decât să iei masa cu mine. Fii generoasă, Maggie.

- Nu pot.

- Nici măcar o oră sau două? Ce rău poate să-ţi facă? îţi plăcea să stai de vorbă cu mine, insistă el zâmbind tentant.

Maggie îl privi îngrijorată. Făcuse o greşeală că-

l primise în casă. Nu mai aveau despre ce să vorbească, iar în ziua aceea ea chiar n-avea chef de nimic, darmite de prezenţa lui. Oricum, se străduia din răsputeri să rămână politicoasă.

- Te rog să-ţi bei ceaiul şi să pleci, Dan, spuse ea. N-are sens să mai rămâi.

Ochii lui Dan scânteriară o clipă de furie, apoi rede- veniră zâmbitori.

- Nu fi rea, Maggie. Am petrecut clipe frumoase împreună, spuse el punându-şi mâinile pe umerii ei. Şi mai putem petrece.

Acum, când Dan se apropiase de ea, Maggie simţi că mirosea a whisky.

- Ia-ţi mâinile de pe mine, Dan, spuse ea pe un ton ameninţător. Nu mă poţi face să mă răzgândesc.

- Nu?

Maggie recunoscu dorinţa arzătoare din ochii lui şi se înfioră neplăcut. Dan încercă s-o ia în braţe şi ea îl împinse.

- Cu asta nu-mi dovedeşti nimic, spuse ea străduindu-se să-şi păstreze calmul. Lasă-mă în pace.

- Eşti a mea, gemu el neputincios.

- Ba nu! exclamă ea ferindu-se de gura lui insistentă. Opreşte-te, Dan. E o prostie. Ai băut şi te porţi ca un măgar.

- O să te fac să fii a mea, spuse el ignorând-o.

Mânile lui se strânseră în jurul ei posesiv.

Maggie
încercă zadarnic să-l îndepărteze. Apoi el o prinse cu o mână de păr şi o obligă să-l sărute. Maggie se zbătu şi Dan îi rupse cămaşa cu mâna rămasă liberă.

- Nu! ţipă ea şocată. Lasă-mă-n pace, sunt însărcinată!

- Poftim? întrebă el prostit.

- Am spus că sunt însărcinată, repetă ea cu satisfacţie, văzându-i reacţia. N-am fost şi nu voi fi niciodată a ta, aşa că lasă-mă-n pace.

- Târfă... murmură el oripilat. M-ai ţinut atâtea luni de prost şi cum ne-am despărţit te-ai aruncat în patul primului venit. Sau m-ai înşelat? Ai jucat pe două fronturi? Adevărul e că ar fi fost cam ciudat să te căsătoreşti cu mine purtând copilul altuia. Târfă ce eşti!

Maggie îşi strânse cămaşa rupă la piept, privindu-l cu un zâmbet satisfăcut.

- Nu trebuie să te oboseşti să te acoperi, spuse el. Nu-mi murdăresc eu mâinile cu tine, acum, după ce am aflat ce fel de femeie eşti. Sper să putrezeşti în iad!

Spunând acestea, Dan se răsuci pe călcâie şi părăsi apartamentul ca o vijelie, trântind uşa în urma lui. Maggie tremura din tot trupul. Capul îi vâjâia şi o durea faţa. îşi trecu mâna peste buze şi văzu sânge. încercă să-şi păstreze mintea limpede.

Comportamentul violent al lui Dan fusese

neaşteptat. Noroc că-i trecuse prin cap să spună că e însărcinată. Cu asta reuşise să-i clatine încrederea în sine.

Se duse la baie şi se privi în oglindă. O roşeaţă deasupra ochiului drept prevestea apariţia unei vânătăi serioase. Deschise robinetul şi-şi spălă faţa. Rana de pe buză nu era adâncă, dar părea destul de urâtă.

Maggie decise să se întindă puţin în pat ca să se liniştească. Tocmai se îndrepta spre dormitor, când sună telefonul. Ridică receptorul fără chef, dar gândindu-se că poate era Ian, îi reveni puţin dispoziţia.

- Maggie?

- Bună, mamă, răspunse ea cu voce tremurândă.

- ... de ce n-ai venit acasă, dragă? A trecut aproape o lună de când...

Deodată Maggie simţi că leşină din nou.

- Mamă, şopti ea înecându-se în lacrimi... mamă, te rog să vii la mine... Am nevoie de tine. Te rog... Nu pot să vin acasă.

- Maggie, dragă, dar ce-ai păţit? Mă sperii...

- Nu pot să-ţi spun acum. Te rog, vino!

- O să iau primul tren, decise mama ei rapid. Acum culcă-te puţin. Şi, indiferent despre ce e vorba, rezolvăm noi. Vrei să-ţi aduc ceva?

- Nu. Vino doar tu.

- Nu te îngrijora, draga mea, sosesc.

Maggie puse receptorul în furcă şi se târî până-n dormitor unde se urcă în pat şi se strânse ghem, cu genunchii la gură. Plânse mult, cu deznădejde. Ajunsese la capătul disperării. Totul îi mergea prost. Ian n-o dorea. Dan o dispreţuia. Era însărcinată şi nu ştia ce să facă.

Dar venea mama ei. Poate ea o va ajuta într-un fel. Era singura fiinţă care-o iubea. Ostenită fizic şi psihic, adormi în cele din urmă, cu obrajii uzi de lacrimi.

La un moment dat fu smulsă din ceaţa binecuvântată în care se cufundase, de un zgomot enervant. Maggie încercă să-l ignore. Zadarnic. Cineva suna insistent la uşă. Probabil că sosise mama sa.

Maggie se târî din pat până la uşă. Aruncă o privire în oglinda de pe hol. Avea gura umflată şi o vânătaie deasupra ochiului drept. Probabil că o va speria pe mama ei, dar n-avea sens să se ascundă faţă de ea.

Oftă şi deschise uşa.

în faţa ei stătea Ian Drake. O clipă interminabil de lungă îngheţă. După şocul iniţial, pe chipul lui apăru oroarea. Inima lui Maggie tresări, neştiind cum să-i interpreteze reacţia. Apoi îşi dădu seama că el se speriase când îi văzuse faţa lovită.

- Maggie... murmură el alarmat întinzând mâna ca s-o mângâie. Dumnezeule, ce-ai păţit?

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile şi-i întoarse

spatele.

- Nu, şopti ea rugător.

- Maggie...

Vocea lui era plină de compasiune. O luă pe după umeri tandru şi o conduse în camera de zi, unde o ajută să se aşeze pe canapea.

- Nu fi supărată, te rog... Trebuia să te văd. Dar nu mă aşteptam să te găsesc aşa...

Ian oftă cu disperare. Lui Maggie îi era frică să-l privească. Nu ştia ce avea de gând. Oare o va respinge din nou? îi era teamă să-l implore să rămână.

Apoi îl simţi îndreptându-se uşor spre ieşire. Disperată, strigă după el:

- Ian!

El se întoarse în loc.

- Nu pleca, şopti ea rugător.

- Nu plec nicăieri. Am lăsat uşa deschisă.

Maggie oftă uşurată. Ian venise s-o vadă. De ce oare? Era nerăbdătoare să afle, dar îi era teamă să-l întrebe. Nu voia să-şi mai facă speranţe deşarte.

Ian se întoarse şi-şi trase un scaun în faţa ei. Era atât de aproape încât îi putea distinge toate nuanţele culorii irişilor lui.

- Ce-ai păţit? întrebă el blând.

Maggie îl privi nesigură.

- Nimic, spuse ea încurcată. Pare mai rău ca-n realitate. Dar... N-am ştiut că vei veni la mine. Mai

ales după ce ieri... Credeam că e mama. Trebuie să sosească...

- Maggie, zise el îndurerat, spune-mi ce-ai păţit. Arăţi de parcă...

- N-am nimic, serios, evită ea să-i răspundă.

- Cum nimic?! Te-a văzut un doctor?

- Nu. De ce? Nu-i nimic grav. Mi-am zgâriat puţin buza. Nu face din asta un capăt de ţară, Ian. Mă faci să mă simt prost.

- Ai sunat-o pe mama ta, spuse el frecându-şi sprâncenele şi părând că încearcă să-şi adune gândurile.

- Da. Aveam nevoie de cineva... Mă simţeam...

- Cine a dat în tine?

întrebarea lui tăioasă cerea un răspuns clar. Ea îi evită privirile, dar nu reuşi să se gândească la o minciună plauzibilă. Când se uită la el, buzele îi tremurară.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, murmură ea.

- Să sun la poliţie?

- Nu!

- De ce nu? întrebă el neliniştit.

Trebuia să-i spună adevărul.

- Dan, zise ea simplu.

Aerul se încărcă de tensiune. Ian strânse pumnii până i se albiră. Văzându-i furia nestăpânită, Maggie se grăbi să-i dea mai multe explicaţii.

- A venit la mine azi-dimineaţă şi am scăpat

situaţia de sub control. Era beat, l-am enervat şi s-a dat la mine.

- Nemernicul, murmură el înveninat. De ce, Maggie?

Ea oftă simţindu-se din ce în ce mai nefericită.

- Voia să ne împăcăm şi nu accepta să-l refuz.

- Te-a... violat? întrebă el privind-o cu teamă amestecată cu groază.

- Nu, răspunse ea repede.

- Dar a încercat! explodă el.

- Nu, pe cuvânt. A fost vina mea. Nu trebuia să spun... Era băut şi n-am vrut să-l las să mă sărute... i-am spus că m-am culcat cu un alt bărbat şi... Pe el nu l-am lăsat niciodată să se atingă de mine. S-a simţit rănit şi n-a mai ştiut ce face.

- Asta e tot ce i-ai spus, Maggie?

Nu îndrăzni să-l privească în ochi. Era nesigură pe ea. Trebuia să evite un răspuns nesincer.

- De ce ai venit aici, Ian? întrebă ea cu voce firavă.

- Eram îngrijorat din cauza ta, replică el liniştit.

- îngrijorat?! râse ea amar. Sigur, n-o mai aveai pe Jane Carfield la dispoziţie. Ce păcat! Puteai s-o rogi pe ea să verifice.

- Simţeam nevoia să te văd, spuse el ignorându-i sarcasmul.

Inima lui Maggie începu să bată nebuneşte. Era ceva în expresia lui... Ţinându-şi respiraţia întrebă:

- De ce?

- Trebuia să aflu, spuse el cu o figură chinuită. Nu puteam să ignor faptele. M-a chinuit o întrebare, mai ales de ieri, când ai leşinat. Maggie, erai virgină şi n-am luat nici o măsură de precauţie...

Ian se opri, nereuşind să mai continue. Maggie ştia ce va urma şi simţi cum, de groază, i se scurge sângele din vene.

- Eşti însărcinată?

Ea îl privi cu ochii mari, prea înspăimântată ca să răspundă.

- Eşti însărcinată!

- Da, şopti ea.

El gemu neputincios, acoperindu-şi faţa cu palmele.

- Dar nu trebuie să-ţi faci griji, spuse ea repede. Nu trebuie să-ţi asumi responsabilitatea. Eu am vrut-o, nu? Tu m-ai avertizat - o singură noapte. Eu am fost de vină că nu te-am crezut. Voiam să mă iubeşti. M-am agăţat de tine, Ian. Nu eu ţi-am spus, tu m-ai întrebat...

Cum el tăcea, şi nici măcar nu îndrăznea s-o privească, Maggie explodă:

- Oh, pleacă! Pleacă! Lasă-mă-n pace! Nu mai suport tortura asta.

El se ridică în picioare, dar în loc să se îndrepte spre uşă, se apropie de ea. Printre lacrimile care-i

înceţoşau privirile, Maggie îl văzu întinzând mâinile ca s-o ia în braţe. Emoţiile o copleşiră. Nu mai ştia ce să creadă şi reacţia ei fu instinctivă. Se retrase speriată şi exclamă:

- Nu mă atinge! Nu-ţi pasă. Nici măcar n-ai putut să vorbeşti cu mine. Ai pus-o pe secretară să mă sune. Nu mi-ai adresat nici măcar un cuvânt! Nu mai vreau nimic de la tine, mă auzi? Nimic! Eşti liber să faci ce vrei, eşti liber să pleci. Nu mă atinge!

Era un ţipăt de disperare. încercă să-l lovească, dar el o cuprinse în braţe cu blândeţe şi reuşi s-o potolească. Maggie îşi lăsă capul pe umărul lui şi începu să plângă încetişor. El o mângâie pe spate încercând s-o calmeze.

Maggie voia să nu se mai desprindă din îmbrăţişarea lui. O acceptă în tăcere, ştiind că până la urmă el tot va pleca. N-o iubea.

- Acum lasă-mă, Ian, spuse ea desprinzându-se din braţele lui. Ai fost drăguţ cu mine. N-o să mă prăbuşesc.

Mândria ascunsă din vorbele ei îl impresionă pe Ian, care o strânse din nou în braţe.

- Maggie... Dumnezeule... oftă el cu disperare.

Ei îi venea să-l roage să nu-i spună nimic, decât s-o iubească, dar deja îşi călcase prea mult pe inimă. îi simţi atingerea mângâietoare păr.

- Maggie, mă asculţi? întrebă el rugător.

- Da, te ascult, murmură ea morocănos, anticipând ce avea el să-i spună.

Nimic bun.

El o ajută să se aşeze pe canapea şi, luându-i mâinile într-ale sale, privind-o cald în ochi, întrebă:

- Pot să-ţi aduc ceva? Un ceai cald?

- Nu, mulţumesc. N-am nevoie de nimic. Te ascult, Ian.

El îşi îndreptă spatele şi începu să-şi frece nelinişti palmele una de cealaltă.

- N-aveai de gând să-mi spui, nu?

- Cum puteam? întrebă ea amar. Ai fi spus că te şantajez. Nu-mi eşti dator cu nimic.

Ian îşi trase un scaun în faţa ei şi, mângâindu-i obrajii, oftă şi spuse:

- Am zis o mulţime de prostii... Dintr-un instinct de autoapărare. Eram obsedat de ideile mele preconcepute despre viaţă. îmi pare rău că te-am lăsat să treci singură prin iadul ăsta. Nu ştiu cum să-ţi spun... Mi se pare că dacă-ţi cer iertare nu e destul. Dar îmi pare sincer rău, Maggie. Te rog să mă crezi. Ştiu că am fost un nemernic. Şi ieri... de neiertat, spuse el trecându-şi nelinişti degetele prin păr. Până ieri nu m-am gândit la consecinţe... Dar tu... trebuie să te gândeşti ce vrei să faci cu sarcina, Maggie. E copilul nostru...

Cuvintele lui o zăpăciră complet pe Maggie. Lucrurile luaseră o întorsătură total neaşteptată şi

nu ştia cum să reacţioneze.

- înţeleg, şopti ea. Si ce crezi că ar trebui să fac, Ian?

- Maggie, indiferent ce salariu câştigi sau cât de independentă eşti, un copil nu poate fi crescut cum trebuie de o mamă singură. Ar fi mai bine pentru tine, pentru copil să... Eu v-aş putea asigura un trai îndestulat... dacă ai accepta să te căsătoreşti cu mine.

- Să mă... căsătoresc cu tine!

Ce făcea Ian? O cerea în căsătorie? Nu-i venea să creadă. Si de ce? Dintr-un simţ al datoriei? Nu voia ca propriul lui copil să aibă o viaţă nefericită, aşa cum avusese el?

Soneria stridentă o făcu să tresară, smulgând-o din torentul de gânduri. Maggie îi aruncă lui Ian o privire încurcată, apoi se ridică şi se grăbi spre uşa de la intrare spunând:

- E mama.

Din nefericire sosirea mamei sale era total inoportună. Dar dacă Ian era hotărât s-o ia de nevastă, îşi va menţine propunerea. Si Maggie avea nevoie de timp ca să cântărească implicaţiile.

Ameţită, uită că avea faţa rănită şi deschise uşa.

Capitolul 11

- Slavă Domnului! exclamă mama ei. începusem să-mi fac griji că... Vai, Maggie!

Ea îşi privi încurcată mama. Apoi îşi aminti că nu arăta prea bine.

- Hai, intră, spuse Maggie repede, dorind să câştige timp înainte să-i dea explicaţii.

îi luă bagajul din pragul uşii, apoi o trase de mânecă şi o zori înăuntru.

- Vai, dragă, biata ta faţă frumoasă! se văită Fay Tarrington luându-şi obrajii în palme. Ce Dumnezeu....

Se opri brusc văzându-l în camera de zi pe Ian, care se ridicase în picioare ca s-o întâmpine.

- Doamnă Tarrington, spuse el pe un ton curtenitor, întinzând mâna dreaptă, eu sunt Ian Drake.

- Drake? repetă Fay făcând legătura. Oh, da, domnule Drake, dumneavoastră sunteţi şeful agenţiei la care lucrează Maggie, nu? Sau mă înşel?

- Nu vă înşelaţi, doamnă, spuse Ian zâmbind.

- Atunci de ce...?

- Mamă, lasă asta. Relaxează-te puţin.

- Draga mea, dar tu ce-ai păţit la faţă? Ai avut un accident la serviciu?

- Nu. Mi s-a întâmplat azi-dimineaţă, înainte să mă suni. De asta eram supărată.... Ian a trecut pe la mine, ca prieten.

- Aha! făcu Fay Tarrington măsurându-l pe Ian Drake din cap până-n picioare. Credeam că m-ai rugat să vin la tine pentru câteva zile...

- Exact, mamă. Mă bucur că ai putut să vii. îţi mulţumesc, spuse ea sărutând-o pe obraz şi strângând-o afectuos în braţe.

- Maggie, vrei să duc bagajul în dormitor? interveni Ian.

- Da, te rog.

Fay Tarrington îl privi curioasă pe Ian şi apoi aruncă o privire întrebătoare spre Maggie.

- Vrei o cafea sau un ceai, mamă? întrebă ea abţinân- du-se să zâmbească.

- Mi-ar prinde bine o băutură caldă. O cafea, te rog.

- Ian, cafea?

- Da, te rog, spuse Ian îndreptându-se spre dormitor cu bagajul în mână.

Deci intenţiona să mai rămână şi nu părea deranjat de venirea mamei ei. Maggie intră în bucătărie. Fay Tarrington, o urmă cu o privire plină de întrebări şi nelinişti.

- Maggie, ce se petrece aici? întrebă ea şoptit. Si faţa ta! Arată îngrozitor! Mi-am făcut griji din cauza ta. Trebuia să vii în weekenduri acasă...

- Iartă-mă, mamă. N-am vrut să te îngrijorez.

Deocamdată nu putea să-i explice mare lucru, pentru
că nici ea nu ştia cum stăteau lucrurile.

- Si ce caută Ian Drake aici? Până acum nu mi-ai spus că sunteţi prieteni.

- El este bărbatul despre care-ţi vorbeam, mamă, spuse ea repede.

Fay Tarrington îl văzu pe Ian apărând şi se grăbi să iasă din bucătărie.

- Maggie, de ce nu stai liniştită? întrebă el. Lasă-mă pe mine să fac cafeaua.

- Nu, mulţumesc. Mamă, ţine-i tu companie lui Ian până termin eu aici.

- Bine, spuse Fay Tarrington privindu-l pe Ian suspicios. Veniţi, domnule Drake. Aş vrea să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră.

Lui Maggie i se strânse neplăcut stomacul. Din tonul mamei sale, părea că voia să-l ia la întrebări.

Cei doi se retraseră în camera de zi. Ian se aşeză pe fotoliu, iar Fay Tarrington pe scaunul opus.

- Am aflat de la Maggie că sunteţi logodit şi că urmează să vă căsătoriţi cu o femeie drăguţă, deschise mama ei spinosul subiect.

- Singura femeie drăguţă cu care urmează să mă căsătoresc, doamnă, este fiica dumneavoastră, răspunse Ian calm şi direct.

Inima lui Maggie tresări şi se grăbi să termine de preparat cafeaua ca să nu piardă nici un cuvânt din conversaţie.

- Ei, domnule Drake... începu Fay încercând să-şi păstreze sângele rece.

- Ian.

- Trebuie să recunosc - m-aţi luat total prin surprindere.

- îmi pare rău. Dar e mai bine să vă spun de la început care sunt intenţiile mele, ca să puteţi înţelege situaţia.

- Ei, dar nu vă cunosc, domnule Drake, şi nu pot înţelege situaţia.

- E foarte simplu!

Amândoi întoarseră capetele spre Maggie, care intervenise hotărât şi neaşteptat în discuţie.

- Mamă, trebuie să-ţi spun ceva, pentru că mai devreme sau mai târziu vei afla. Sunt însărcinată. Ian vrea să se căsătorească cu mine pentru că îi port copilul. îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

Figura lui Fay Tarrington exprima îngrijorarea.

- Si cealaltă femeie? întrebă ea neliniştită.

- Am rupt logodna cu Pat la câteva zile după ce Maggie a rupt logodna cu Dan, explică Ian precis. Atunci am crezut că-mi doresc doar să fiu liber, dar mi-am dat seama că m-am înşelat.

- Eşti sigur de asta, Ian? întrebă Maggie tăios. Nu crezi că e prematur să te legi de un copil nenăscut? Cine ştie? Poate că nu voi reuşi să duc sarcina până la capăt.

- Maggie!

Exclamaţia scandalizată a lui Fay o făcu pe Maggie să se înroşească. Se întoarse în bucătărie,

ruşinată de ieşirea ei, neintenţionând să-şi ceară iertare. încă nu putea uita clipele de suferinţă la care o supusese Ian.

Aşeză ceştile de cafea pe o tavă, cu mâinile tremurânde, şi intră în camera de zi cu buzele strânse, tăcând cu încăpăţânare. Mama ei îi aruncă o privire îngrijorată în timp ce Maggie se aşeză pe marginea canapelei. Dacă Ian voia s-o ceară în căsătorie trebuia s-o convingă că intenţiile lui erau serioase.

- Domnule Drake, începu Fay Tarrington, întotdeauna am considerat că apariţia unui copil nu e un motiv serios pentru o căsătorie solidă. Aveţi simţul onoarei, ceea ce vă ridică foarte mult în ochii mei, dar dacă acesta e singurul motiv pentru care vreţi să vă căsătoriţi cu fiica mea...

- Nu e singurul motiv, doamnă Tarrington, o asigură el calm, dar e singurul în care crede Maggie. Felul în care m-am purtat cu ea până acum e regretabil. Din nefericire nu pot schimba trecutul. Sper să mă revanşez faţă de ea pe viitor.

- în cazul în care va exista un viitor, interveni Maggie tăios. Nu face presupuneri, Ian. încă n-am spus da.

- Ştiu că te-am rănit profund, spuse el privind-o tandru. Ştiu că ai toate motivele să mă respingi, dar nu vorbesc despre raţiune, Maggie, ci despre nevoie. Bănuiesc că acum crezi că sunt ultimul

bărbat de care ai nevoie. Dar îţi cer să-ţi aminteşti ce mi-ai spus acum câteva săptămâni. Să-ţi aminteşti ce am trăit amândoi acum câteva săptămâni. A fost ceva unic şi special. în ciuda egoismului meu prostesc nu poţi nega ceea ce am trăit împreună. Avem nevoie unul de celălalt. Vom fii părinţii copilului pe care l-am conceput împreună fie că ne place sau nu... Poţi să spui da, Maggie. Aici, de faţă cu mama ta, putem începe să ne facem planuri de nuntă.

- Aşa, pur şi simplu! pufni Maggie plină de resentimente. Te aştepţi să accept ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ieri nici nu puteai să stai de vorbă cu mine şi azi vrei să-ţi accept propunerea de căsătorie. Ai dreptate, ridică ea tonul. Am toate motivele să-ţi resping propunerea. Si am mari rezerve să-mi doresc să devii soţul meu. E bine că-ţi aminteşti de noaptea „aceea”. E singura în care m-ai făcut fericită. Nu sunt chiar atât de disperată încât să mă căsătoresc cu un bărbat care nu mă doreşte pe mine la fel de mult ca şi pe copil.

- Copilul... insistă el. Sunt tatăl lui şi eu... te doresc pe tine, Maggie. Tot ce ţi-am spus până ieri a fost minciună. Am încercat să mă lupt cu tine, cu sentimentele pe care mi le trezeai. Dar nu mai pot, nu mai vreau. Spune-mi ce-ţi doreşti, şi-ţi voi da.

- Chiar atât de mult înseamnă un copil pentru tine, Ian? întrebă ea, impresionată de vehemenţa

cu care vorbea.

- Fericirea ta înseamnă şi mai mult pentru mine.

- De când? întrebă ea scuturând din cap neîncrezătoare.

- De când mi-am dat seama cât de prost sunt să-ţi resping dragostea.

Tonul lui sincer şi ochii lui implorau o şansă. Maggie voia să-l creadă, avea nevoie să-l creadă. Dar îi era teamă. O privi rugător pe mama sa, dar Fay Tarrington se uita cu atenţie la Ian.

- Mamă?

Mama ei o privi cu simpatie, dar Maggie era prea confuză ca să-şi exprime îndoielile care-i asaltau sufletul. Ridică neputincioasă din umeri. Fay Tarrington se ridică în picioare şi se apropie de ea. O strânse uşor de umăr pe Maggie şi, când o privi, ochii i se umplură de dragoste şi înţelegere.

- Doar tu ştii dacă poţi găsi resurse să-l ierţi, Maggie, şopti ea. Dar îmi amintesc ce mi-ai spus de Crăciun. Acum el se întoarce la tine. Nu te pot forţa să iei o decizie. Cred că e mai bine să mă duc la un film şi să vă las pe amândoi să vă rezolvaţi singuri conflictul. Bine?

- Bine, mamă. Dar te vei întoarce, da?

- Desigur, zâmbi Fay Tarrington cald. Voi veni să-ţi pregătesc cina şi să te bag în pat. De asta-s făcute mamele.

- Mulţumesc, mami, şopti Maggie strângându-i

mâna, plină de recunoştinţă.

Fay Tarrington se întoarse spre Ian care se ridicase în picioare.

- Am încredere că nu o vei mai răni din nou pe fiica mea, domnule Drake. Impresia mea despre tine nu e importantă acum, dar pari un bărbat onorabil şi cred că o iubeşti sincer.

- Vă mulţumesc pentru încredere, doamnă Tarrington, răspunse el grav.

Apoi o conduse la uşă si se întoarse la Maggie. Ea nu se clintise din loc. Ii era teamă de ceea ce simţea, de ceea ce auzea. Işi sprijini coatele de masă şi-şi lăsă fruntea în palme. Il privi pe Ian plină de resentimente, apropiindu-se. Părea nesigur pe el şi asta o făcea să se simtă mai bine. Oare el renunţase la zidul pe care-l ridicase între ei doi? Sau doar îi arunca o privire de pe metereze?

- Maggie... murmură el neputincios, atingându-i părul mătăsos.

Ea se retrase şi îl privi în ochi, dorindu-şi atât de multe de la el, dar simţindu-se incapabilă să-i ceară ceva.

O ridică cu blândeţe în picioare, apoi încet, atent să nu întâmpine rezistenţă, o îmbrăţişă cu tandreţe. Maggie nu se împotrivi. Stătea în braţele lui dorindu-şi ca el să-i răspundă nevoilor, dar având prea puţină încredere şi speranţă.

- Maggie... şopti el în părul ei mângâindu-i

obrajii. Ştiu că ţi-e greu să mă crezi acum, după ce te-am respins de atâtea ori, atât de brutal şi categoric. Şi mie mi-a luat mult ca să-mi dau seama ce vreau cu adevărat. Dar acum ştiu, Maggie. Te iubesc atât de mult. Am nevoie de tine mai mult decât poţi avea nevoie de o fiinţă umană. E adevărat, îmi doresc copilul. Dar pe tine te doresc şi mai mult. Nu mă simt împlinit fără tine.

Cuvintele lui erau ca un drog dulce care-i îmbăta inima.

- Te rog, Ian, încercă ea să-i reziste, nu sunt chiar aşa de proastă. Te-ai descurcat foarte bine şi fără mine de Anul Nou.

- Nu, Maggie, mi s-a frânt inima, recunoscu el. Te-am dorit dintotdeauna. De când te-am respins ultima oară am trecut printr-un iad. De zeci de ori am vrut să mă întorc la tine şi să-mi cer iertare. Dar mă stăpâneam. Credeam că n-am nevoie de dragoste. Nu-mi place să fiu vulnerabil, Maggie, dar nu mai suport singurătatea, nu mai suport să nu te am. în ultimele două săptămâni am crezut că mă urăşti pentru că te-am făcut să suferi atât. Meritam să fiu urât de tine, dar ieri... când ai leşinat...

îşi trecu nelinişti t degetele prin părul ei, încercând parcă să se convingă că era vie.

- Oh, Dumnezeule! Cât îmi doream să te iau în braţe şi să am grijă de tine! Dar ştiam că te

rănisem destul şi de aceea te-am lăsat în grija altora. Nu credeam că mai suporţi să te ating. Am rugat-o pe Jane Carfield să te sune ca să vadă dacă te simţi bine. Mi-era teamă că mie îmi vei închide telefonul. Şi azi... Azi n-am mai rezistat. Eram hotărât să-mi încerc şansa, să mă folosesc de toate argumentele - de copil, de orice - ca să-mi accepţi propunerea. Am fost egoist, Maggie, dar jur că voi face orice să te recâştig, dacă mă laşi. Spune-mi că nu e prea târziu!

Rugămintea disperată era ca un ecou al sufletului ei. în acel moment Maggie simţi căzând şi ultimul zid de rezistenţă. îşi lipi palmele de pieptul lui, simţindu-i bătăile repezi ale inimii. Stia că respirau împreună. Oftă plină de mulţumire şi se ghemui la pieptul lui.

- Nu trebuie să-mi recâştigi dragostea, Ian, murmură ea fericită. E a ta. A aşteptat de mult doar acceptarea ta.

Simţi cum inima lui tresare. Apoi degetele lui îi mângâiară obrajii orbeşte, parcă asigurându-se că e adevărat ceea ce trăia. O privi neîncrezător, cu mirare, fericire şi uşurare.

- Maggie, eşti cea mai bună fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată. O să am grijă de tine toată viaţa mea.

Era atâta emoţie profundă în vorbele lui încât Maggie nu mai avu nici o îndoială. Ian o iubea! îi

zâmbi din tot sufletul, cuibărindu-se la pieptul lui. El o ridică în braţe şi se aşează pe canapea.

- O să am grijă de tine, Maggie, continuă el. îţi promit. Trebuia să fiu aici, alături de tine, azi-dimineaţă, ca să nu las să ţi se întâmple nimic.

- Nu mai contează. Acum eşti aici...

- O să ne căsătorim cât de curând posibil, declară el ferm.

- Da, fu ea de acord, atât de fericită încât era incapabilă să mai adauge ceva.

- Vrei un inel de logodnă elegant?

- Nu neapărat, zâmbi ea. Te vreau doar pe tine. Dar cred că trebuie s-o întrebăm şi pe mama. S-ar simţi exclusă dacă nu i-am cere părerea.

- Sper s-o câştig şi pe mama ta.

- O vei câştiga. Ea nu-şi doreşte decât fericirea mea. Si să mă vadă măritată. Si să-i fac nepoţi.

- Le vom avea pe toate, Maggie... Doamne, cum mă vei putea ierta?

- Să uităm trecutul, Ian, spuse ea sărutându-l. Nu vreau să mai pierd nici o clipă. Vreau să fim fericiţi toată viaţa. La urma urmei suntem stăpânii ei, îl tachină Maggie.

- Aşa e, zâmbi el. Doi piranha într-un acvariu. Vom face un cuplu de pomină.

- Aşa e!

- Eşti magică, vrăjitoarea mea minunată, declară el.

Si magică era şi dragostea dintre ei, care pulsa

vie şi împărtăşită.

Sfârşit